

Přežil jsem sám sebe
Putování po Peru
Jan Rudzinskyj
2003

Přežil jsem sám sebe
Putování po Peru

Předmluva

Tato kniha je záznamem cesty, která se udála přesně tak, jak je napsáno. Někomu z vás možná otevře oči a vy pochopíte, že není třeba nikam jezdit, že není třeba nikam jít, vykonávat nějakou cestu a tím méně jakékoliv očisty a podobně. Vše je tady a teď. Já jsem to nedokázal, a proto jsem jel.

Nicméně pojďme si chvíli hrát na to, že jsme lidé, že je potřeba někam jít a něco hledat. Snad vám hledajícím poskytnu alespoň část mapy kudy a kam, a pokud ne, tak si doufám alespoň chvilku počítejte, prožijete celou cestu s námi a případně si i na malou, malinkatou chvíli odpočinete od břemene jménem člověk.

Před cestou

Co předchází rozhodnutí opustit na čas rodinu, obětovat úspory a vyrazit na šest týdnů do země, která je sice velice lákavá, ale na druhou stranu velice neznámá? Kamarádi, kolegové, známí se ptají: „A to nemáš strach?“ Popravdě jim vůbec nerozumím. Ne, opravdu nemám. A čeho bych se měl bát? Že přijdu o práci? Ano, to se může stát, ale přece není problém začít jinde. Že přijdu o rodinu, přítelkyni či dítě? To přece nejde, je-li tu láska. Tak z čeho mít strach. Chápu a dnes už vím, že jedinou motivací lidstva jako celku je zoufalství a strach, a proto i chápu pohnutky, proč se takto ptají. Když mám strach, mám i omluvu, proč nemůžu to či ono. Jenže opravdu není čeho se bát. Není o co přijít, protože jsme ve skutečnosti nikdy nic neměli, nemáme a mít nebudeme. Když toto víme a přijmeme, čeho bychom se ještě měli bát?

Možná znáte ten pocit, že ať děláte cokoli, stále máte jen pocit marnosti. Hledáte různá uspokojení ve věcech materiálních, v požitcích tělesných. Ale skutečné uspokojení je stále v nedohlednu. Honíte se za představami a myšlenkami posedlí hypnózou, že TO jste vy, a stále nic. Spíš naopak. Potom vás někdo či něco navede na CESTU

a najednou víte, věříte, že TO je ono. Konečně. Jenomže realizace toho, o čem čtete v knihách od prozřelých, stále nepřichází. Vám naopak přicházejí pochyby. Nebylo mi předtím lépe? Blažená nevědomost. Ale zpátky už to prostě nejde. Kdo jednou projde branou, zpátky nemůže. Leda by se zbláznil. A tak pokračujete a hledáte. I když máte pocit, že přeshlapujete na místě, není to pravda. Každá práce na sobě má nedocenitelný význam. A tak vás prosím, neustávejte v hledání pravdy, protože je to TO jediné, co opravdu stojí za to. Jak říká bratr Eduard Tomáš: „Ať to stojí, co to stojí.“ A dnes už vím, jakou měl a má pravdu.

Po letech hledání učitele (kterého samozřejmě máme všichni v sobě – v každé dobré knize je to napsáno, ale my máme pocit, že ten učitel v těle je pro nás nezbytný, přitom je to samozřejmě jen další snaha přehodit na někoho část své odpovědnosti) jsem se setkal s příležitostí navštívit přednášku Petra Chobota. Ten hovořil o poznání. Také mluvil o místech síly. Místech v Jižní Americe, která jsou ještě čistá a nezamořená lidmi. O místech, kde je mnohonásobně snazší oprostít se od vlivů lidských kolektivních polí, která nás ovlivňují více, než si dovedeme představit. Mluvil i o tom, že na tato místa jezdí s malými skupinkami pracovat a meditovat. V tu chvíli jsem měl naprosto jasno. V tu chvíli jsem to věděl, ANO, JEDU, ať to stojí, co to stojí.

Celá tato kniha je o této cestě. Není to pouhý cestopis, nebudu tudíž popisovat jen zážitky fyzické. I když se dozvíte mnoho o krásné a zatím čisté zemi jménem Peru. Ale budu psát i o cestě vnitřní tak, jak jsem ji prožíval, bez příkras a dobarvování. Budu psát o strachu i radosti, o samsarě i blaženosti a konečně o poznání. Nechci o sobě tvrdit, že jsem osvícenou bytostí, ale rád bych se s vámi podělil o zážitky z jednoty a míru, který jsem zažil a zažívám, a který můžeme zažívat bez výjimky všichni. Tak tedy – šťastnou cestu...

Čakra první

Konečně nastal den odjezdu. Má přítelkyně Karla s dcerou Terezkou a s mojí mamkou mne šly vyprovodit na nádraží. Kája je skvělá, můj odjezd nese statečně.

Čeká nás cesta vlakem do Vídně, odtud pak letadlem do Madridu, kde přespíme, a pak už Airbusem 340 do Limy, hlavního města Peru. Dvanáctihodinový let ubíhal pohodově, až na čtyři nekoukatelné filmy a téměř nepoživatelnou vegetariánskou stravu. Pokud nejste opravdu a naprosto stoprocentní vegetariáni, doporučuji si v letadle bezmasou stravu neobjednávat. My jsme to vnímali jako pomstu masožravců vegetariánům za to, že jsou jiní. Nebo že by to byla odvykací kúra?

Po příletu do Limy poměrně dlouho čekáme na bagáž, a potom se ještě modlíme, abychom unikli celníkům. Na letišti mají totiž zajímavý systém prohlídek. Procházíte turniketem a musíte zmáčknout tlačítko, po kterém se rozsvítí buď červené světlo nebo zelené. Zelené je jasné – volno. Červená ovšem znamená stop. Rozbalení všech zavazadel a prohlídka, zda nedovážíte něco zakázaného. Naštěstí byl celník nepozorný, takže jsme prošli bez použití tohoto vynálezu.

Popravdě rozbalit a zase sbalit tříadvacetikilový batoh by bylo opravdu velmi nepříjemné.

Venku na nás čekala Peruánka s cedulí. Naskládali jsme se do pronajatého mikrobusu a cestou do hotelu jsme dostali přednášku o základních pravidlech: nepít vodu z vodovodu, pít jen balenou vodu San Antonio nebo San Michael, nejíst nic na ulici, neukazovat peníze a nevyměňovat je u pouličních dealerů, jelikož v Peru je v oběhu spousta falešných bankovek. Dokonce i mince 1 nuevo sol (našich asi deset korun) se padělá, což jsme zpočátku nemohli pochopit. Ovšem vzhledem k tomu, že téměř vše stojí un sol a bere se jako nejpoužívanější platidlo, bylo nám to za chvíli jasné. Vzápětí průvodkyně přivedla právě jednoho takového dealera, který je ale „naprosto spolehlivý“ a vymění nám peníze. Že by přítel či příbuzný?...

Náš hotel Eiffel leží ve čtvrti Miraflores, což je bohatší čtvrť na pobřeží a patří, alespoň podle průvodce, k těm krásnějším místům v Limě. My jsme na město vyhrazen čas neměli a popravdě nás ani nezajímalo. Hotel je poměrně příjemný a čistý. Kdo však hledá luxus, ať se raději ubytuje v nedalekém Marriotu.

Před námi je večer. Jdeme se projít na pobřeží, ačkoliv českého času je zhruba pět ráno. Procházíme obrovské nákupně zábavní centrum, kde je tolik nádherných holek pohromadě, že si musíme připomínat, proč jsme vlastně tady. Hodnou chvíli sledujeme pobřeží a vnímáme atmosféru oceánu. Vidět už není nic, ale po mnohahodinovém cestování je vlhý vzduch, který přichází od Pacifiku, navíc ve městě, kde nikdy neprší, velice příjemnou změnou.

Nicméně mně samotnému nejlépe nebylo. Začínala mi horečka z aklimatizace, a ačkoliv jsme ještě chtěli sejít na pláž, bylo mi tak zle, že jsem se rozhodl vrátit se do hotelu. Bylo však ještě potřeba koupit vodu. Nakonec se nám podařilo, po několika marných pokusech s angličtinou, doptat se na obchod, kde jsme ji pořídili. V noci jsem

propotil úplně vše a horečka mne pronásledovala ještě pár dnů. Popravdě řečeno, znám i příjemnější záležitosti.

Ráno jsme se šli opět projít. Protože mi však, řekněme, nebylo lépe, procházka byla jen krátká. Vypil jsem jeden power drink, který mne trochu nastartoval, a jedeme na letiště. Kosatce, palmy, troubící auta, prodavači všeho a všude, smog, rámus, pestrost, krásný holky. Zdánlivý chaos, a přitom vše zde má své místo – Lima. Čekáme tam asi tři hodiny na letadlo do Tarapota – letíme starým Boeingem 727. V průvodci se uvádí, že v Tarapotu není nic zajímavého, nám naopak přišlo zajímavé vše. Bylo to ale dáno především tím, že v Latinské Americe jsme poprvé.

Na místě nás již očekává Boris, jeden z našich průvodců, u jehož přátel uskladňujeme věci. Ty budeme potřebovat až v horách. Přejíždíme k nim autem. Sedím vepředu u řidiče ještě s nějakou paní, která mi stále něco nadšeně povídá a to, že jí nerozumím ani slovo, ji naprosto nevzrušuje. Kromě toho musíte v Peru počítat s tím, že auto uveze minimálně dvakrát tolik osob, než na kolik bylo konstruováno.

Naložili jsme batohy na džípy a pokračujeme do Yurimaguas – městečka, ze kterého vyrazíme do džungle. První část cesty stojíme na korbě a obdivujeme krásy zdejší krajiny a hor, které jsou před námi a jež budeme přejíždět. Všechno nám připadá fascinující. Fantastické hory, všude spousta nádherných rostlin, palmy a s tím vším – západ slunce. První z mnoha úžasných západů, které tu prožijeme.

Čeká nás téměř devítihodinová cesta (v průvodci píšou pět hodin, ale ty se velmi často protáhnou). No, cesta necesta. Kámen, výmol, kámen, cesta chvílemi mizí, ale naštěstí se nestalo, že by zmizela úplně. Jen pro dokreslení situace – za celých devět hodin této duši vytrásající jízdy řidič dvakrát na malou chvíli zařadil trojku. Jinak celou dobu jel na první a druhý rychlostní stupeň. Ze stání na korbě, které nás na začátku naplňovalo nadšením, se stává utrpení v nejčist-

ší podobě. Držíme se konstrukcí, abychom nespadli, a připadáme si jako na Matějské pouti na atrakci zvané shaker.

Zhruba po hodině zastavujeme u vodopádů, které jsou sice nádherné, ale už není dost světla, abych je mohl vyfotit. Dál raději pokračuji v kabině auta. Horečka se opět hlásí o slovo a mně je čím dál hůř. Dostávám zimnici, patrně si tento přejezd ještě pěkně užiju. Peruán-ci, kteří sedí uvnitř, mají stále okna otevřená, já mám oblečení v batohu na druhém džípu, a tak naděje na to, že se zahřeju, je mizivá. Samozřejmě že venku zima nebyla. Všem bylo teplo. Všem kromě mne.

Po další hodině naše kolona zastavuje. V úzkém místě cesty (o silnici nemůže být řeč – ještě že neprší) stojí nepojízdný nákladák a nikdo neví, co s ním. Fronta se tvoří z obou stran. Peruánci nejprve musí vše řádně prodebatovat, než se pokusí o nějaké řešení. Pro mne je tato přestávka šancí dostat se ke svým věcem a trochu se přiblíci. Zaplaťpánbůh. Teprve po hodině a půl živé diskuse o nehodě, a když se fronty aut na obou stranách staly opravdu dlouhými, odtlačují řidiči nákladák z úzkého místa a my můžeme jet dál.

Cesta je pořádně bahnitá a hrbolatá, takže spánek zatím nepřipadá v úvahu. Dovnitř se trousí další účastníci, kteří již nemohou cestu na korbě zvládnout. Kabina je pro pět, ale cestujících tu sedí osm. Jako poslední po opravdu dlouhé době přichází Aleš. Vidíme, že je naprosto vyčerpán. Okamžitě usíná, a jak džíp poskakuje po cestě, jemu poskakuje hlava a tlučé do okének a karoserie. Aleš však stále spí. Raději mu obkládáme hlavu bundami, aby se neprobudil s otřesem mozku. Tomu říkám spánek spravedlivých. Však se taky druhý den divil, od čeho má na hlavě ty boule.

Po dalších asi čtyřech hodinách zastavujeme ve vesnici Pongo na jídlo. Je jedenáct v noci. Já rozhodně jíst nebudu, nemám na jídlo ani pomyšlení. Ostatní dostávají kuřecí polévku, kuře s rýží, kolu a kafe.

Tedy všechno to, co jsme v rámci přípravy na cestu ze svých jídelniček vyloučili. Nakonec je z toho poměrně zajímavá scéna, kdy ti nejzarputilejší vegetariáni odmítají nabízené jídlo a nám ostatním to připadá přinejmenším nevhodné. Vesničané nám dávají to nejlepší....

Ve dvě třicet konečně zastavujeme v Yurimaguas u hotelu, kde na nás čeká Petr, organizátor a iniciátor celé expedice. Po této nekonečné cestě jsme všichni úplně mrtví. Později samozřejmě zjistíme, že devítihodinové přejezdy jsou zde jen nenáročnou projíždkou, ale všechno má svůj čas. Okamžitě usínám.

Sobota 8. 2. 2003

Ráno jsme se probudili kolem osmé. Vypral jsem si nějaké propocené věci, což se vzápětí ukázalo jako nepřilíš dobrý nápad. Neuschnulý a v batohu pak výrazně ztěžkly. Zašli jsme si na snídani a trochu se projít do města a dokoupit nezbytnosti do výbavy – hamaku (závěsné lůžko), moskytiéru, místní repelent a nezbytnou mačetu. Jsme tedy připraveni na džungli.

Co se jídla a pití týče, nejvíce mne zaujaly džusy. Naprosto čerstvé, vynikající – papaya, pomeranč, ananas a yugo mixto – džusy mixované z různého ovoce. Tak na tom bych opravdu ujel.

Dnes bychom měli vyrazit po řece do oblasti přírodní rezervace Pacaya Samiria. Mezitím se čas odjezdu několikrát odsunul, což je zde normální, a postupem času si zvykneme, že nic neplatí, vše se posune minimálně o hodinu až dvě, ale klidně také o dva dny. Pokud je čas odjezdu v šest, v jedenáct se začínají trousit první a ve tři je možná odjezd. Mañana – zítra. Zvyknete si a berete to tak, jak to je.

V mezičase jdeme do místního přístavu, kde fotíme život místních lidí, především dětí. Jsou úžasně spontánní, předhánějí se, kdo se

nechá vyfotit, smějí se a pózují. Bílí se tu sice občas objeví, ale jsme pro ně stále velkou atrakcí.

Po návratu na hotel jsme ještě několikrát přebalili batohy a pak ještě jednou podle posledních instrukcí, že máme vyndat vše, kromě naprosto nezbytných věcí. Jedeme totiž do džungle na pět až deset dnů (nakonec z toho bylo dvacet jedna) a pojedeme rychlou lodí zvanou rápido, jež má omezenou nosnost. Dokonce kvůli úspoře váhy necháváme v Yurimaguas i průvodce Borise. Je moc těžký a džungle není jeho specialitou. Jako průvodce s námi jede Pepé. Pracovník místní pobočky ministerstva kultury a znalec indiánů, šamanů a nářečí. Pak je tu ještě Henry, najatý policista. Budeme ho potřebovat kvůli bezpečnosti a při ayahuascových obřadech nás bude hlídat...

Ve třináct hodin konečně vyrážíme od hotelu. Petr nás pěkně rozmazluje. Čeká nás tu karavana motorikš, které nás vezou do přístavu. Tam se dá klidnou chůzí za deset minut dojít, ale nakonec proč nejet za jeden sol. Naloďujeme se a vyrážíme. Sotva loď dojede doprostřed Rio Hualaga, otáčí se a míří zpět ke břehu. Jsme moc těžcí. Výzva na přebalení bagáže se patrně minula účinkem. Petr tedy musí najmout ještě jednu menší rápido, kam se nás přesouvá pět plus Pepé. Podruhé vyjíždíme.

Rio Hualaga je nádherná obrovská řeka se spoustou zákrut, zátočin, ramen a přítoků. Jaká asi musí být Amazonka, když tahle řeka je jen jedním z přítoků a působí takhle impozantně? Pro vaši představu: když jsme zastavili u břehu a po pauze se vrátili k lodi, nedokázali jsme ani určit, ze kterého směru jsme přijeli, natož abychom věděli, kterým směrem máme jet. Před námi se rozprostírala hladina o velikosti asi našeho Lipna. Pro lidi zvyklé, že největší řeka je Labe, je to opravdu zážitek.

Loď uhání velkou rychlostí, míváme kánoe peke peke (název je odvozen od zvuku jednoválce, kterým jsou tyto lodě poháněny –

„pek, pek, pek“), velké přepravní lodě i vory. Snažím se fotit, co se dá, ale z houpající lodi to jde těžko – snad se alespoň nějaké fotky povedou. Cesta nám pohodově utíká, ale zhruba po hodině mi začíná být zima. Přece jen rozrážíme vzduch. Raději se oblékám. Naše menší rápido totiž nemá ani čelní větrný štít, ani boční okna, takže začne-li pršet, máme se na co těšit (ani jsem netušil, jakou jsem měl pravdu). V té větší sedí řidič vpředu a řídí volantem, takže může i sám vybrat optimální trasu. V řece totiž plave spousta stromů a srážka s nimi by určitě nebyla nic příjemného. Naše loď má řidiče vzadu u motoru, a proto mu Pepé signalizuje optimální trasu.

Během cesty se stmívá. Západ slunce na řece na pozadí pralesa je úžasným zážitkem, těžko slovy popsatelným. Pro nás to ale znamená jisté zpomalení. Nemluvě o tom, že cesta po řece, která je plná kmenů, je po tmě poměrně nebezpečná. Pepé rozsvěcuje reflektor, svítí na cestu a také sundáváme střechu proti slunci. Lodník/řidič teď musí stát, aby lépe viděl. Uháníme dál a já usínám uložen v lodi napříč. Najednou dvě obrovské rány. Pepé přehlédl strom a narazili jsme. Loď se naklání, nabíráme vodu, motor řve naprázdno, vyvažujeme – docela síla. V jedné chvíli jsem se již viděl ve vodě, jaký jsme měli náklon, ale dobře to dopadlo. Lodník se vyzná a situaci zvládl. Teď ještě kontroluje motor a šroub, ale vše je v pořádku. Dál vyrážíme podstatně obezřetněji.

Po další půlhodině zastavujeme ve vesnici Lagunas, kde už na nás čeká druhá skupina. Jako vždy tady – všechno má svůj čas. V přístavu čekáme asi hodinu, než se rozhodne, kde přespíme.

Mezitím se s námi dává do řeči jeden místní. Je to tzv. multilingvní profesor – vystudovaný indián, zajišťující kontakt mezi indiány a vládou. Je momentálně bez práce, jelikož se nahlas vyjádřil k nějaké ožehavé záležitosti. Vypráví nám o nelegální těžbě ropy v džungli, kdy vláda dělá, že se nic neděje, o průmyslovém lovu a vybíjení zvěře.

O hladomoru některých indiánských kmenů, kterým těžba ropy otrávil řeky a následně i zvěř. O etnocidě i genocidě Indiánů v Peru, která nikoho nezajímá. Nejméně však Američany. Jediní, kdo občas trochu pomohou či se jich nějak zastanou, jsou prý Evropané. Aspoň něco.

Před odjezdem jsem doma koukal na film Malý velký muž s Dustinem Hoffmanem, který popisuje, co se dělo se severoamerickými Indiány při osidlování. Říkal jsem si: „Ještě že tohle se dnes už neděje.“ Jak jsem byl naivní! Kde není žalobce, není ani soudce.

Nerostné bohatství Peru je obrovské a bohužel i tady leží převážně na území indiánů. Některé indiánské kmeny mají teď z bílých takový strach, že hned řeknou: „Běžte pryč, nechceme, abyste nám otrávil řeky.“ Což se nám skutečně stalo. Dokonce to u některých kmenů může jít tak daleko, že by neváhali bílého preventivně zabít, protože nikoho jiného než prospektory a zaměstnance těžebních společností nepotkali. Ani jim to nelze mít za zlé. Respektive jednají tak, jak je naučili právě bílí. O tomto tématu by se dalo psát dlouho. Ale není to pravým účelem této knihy a také nemám dostatek informací, abych se mohl této problematice seriózně věnovat. Možná později.

Přijíždí džíp. Následně se dovídáme, že je policejní, jiný tu není. Tím nadvakrát odjíždíme do chatrče, kde budeme dnes nocovat. Učíme se všet hamaky a moskytiéry – děláme to poprvé, a tak to podle toho vypadá.

Původně bylo v plánu, že bychom s místním šamanem dnes měli absolvovat náš první ayahuascový obřad. Ve vesnici je ale fiesta, všude je plno hluku, takže dnes nebude nic. Rušilo by to. Ještě si s Honzou jdeme zacvičit. Pepé také trochu cvičí TaiJi, a tak si vzájemně ukazujeme některé sestavy. Pak vypnuli elektřinu a jdeme spát. Dost dlouho každému trvá, než se v hamace uvelebí. Je to nezvyk mít nohy nahore.

*Rio Hualaga**Děvčátka v Lagunas*

Západ slunce v Lagunas

Vesnice na řece Rio Hualaga

Děti v Lagunas

Západ slunce v Buenos Aires (Baranchina)

„Po chvíli jsou opravdu tady. Jsou skutečně růžoví. Plavou kolem lodi, ale nechávají si bezpečnou vzdálenost. Pokouším se je vyfotit ve chvíli, kdy se jako vlna vymoří polovinou trupu z vody, ale je to opravdu problém.“

Šaman ve vesnici Ullpayaku. „Sedíme u něj v domě, nalévá Aya do hrníčků, každý vypije svou porci. A pak nás ještě všechny obejde a každému „profoukne“ čelo kouřem z cigarety.“

Podobnost čistě náhodná (San Lorenzo)

Rybáři na jezeře Rimachi

Maminka nebo sestřička?

Děvčátko nabírající vodu (Santa María)

Ráno mne Honza vzbudil v osm. Všude se píše, jak je Peru nebezpečná země a že není radno nikde chodit sám, ale procházka mezi chatrčemi je naprosto pohodová a fascinující. Všechny domy jsou stejné 1 + 0, všude je spousta malých dětí a tempo maňana. Lidé po ránu zametají hlínu kolem svých chatrčí. Všechny odpadky se házou na zem, takže je potřeba uklidit je alespoň jednou denně. Děti jsou úžasné, starají se o sebe navzájem. Šestileté o dvouleté. Pak vidím pětiletou holčičku plet zahrádku mačetou. Pokud lidé zjistí, že se na ně díváš a nebo snad že je dokonce fotíš, začnou se usmívat, rozzáří se jim oči a přivolají celou rodinu. Stalo se nám i to, že nám jeden pán povídá: „A kolik ti mám dát peněz?“ My se divíme, jako že za co? A on: „No, za to, že jsi mne vyfotil.“ Když jsme mu užasle sdělili, že nic, že moc děkujeme, že se nechal vyfotit, tak pozval celou svou rodinu a fotili jsme ještě jednou.

O kus dál se nás ujímají dva tak desetiletí kluci, jdou s mačetami do džungle pro nějaké dřevo a ukáží nám jejich prádělnu. Asi po půlhodině chůze dorážíme ke špinavé louži o průměru asi dvacet metrů lemované palmami a bahnem. Je jasné, že fotka nebude stát za nic, ale to jsme jim nemohli udělat, takže pořizujeme snímček, loučíme se a vydáváme se na cestu zpět. Zlatá automatická pračka! Je neuvěřitelné a pro nás těžko pochopitelné, jak všichni chodí čistě oblečení. My jsme po několika dnech šetrně řečeno nepříliš čistí. Tady není výjimkou, že mají na sobě lidi běloskvoucí oblečení, a to prosím perou v takové kaluži. Nechápu.

Sbalili jsme, Pepé přinesl nějaké ovoce a ochutnáváme. Poté jdeme na snídani do jedné zahrady, kde nám Pepé ukazuje různé plodiny, které se dají jíst. Popravdě mi přijde, že se tu dá jíst skoro vše. Dokonce oloupal i jeden stromek a jeho dužina chutná jak čerstvě oloupané vlašské ořechy. Dále pak ananas, papaya, banány, kokosy – kokosové mléko je zde nazýváno živou vodou. Až ochutnáte čerstvé mléko

s čerstvou kokosovou dřením, dáte mi za pravdu. Také mi přinesl jeden velice kyselý plod s tím, že je dobrý na horečku. Ačkoliv se mi křiví ústa, sním jej celý. Potom všem ovoci se mi udělalo výrazně lépe a za chvíli už po horečce a slabosti není ani stopy. Zaplaťpánbůh...

V Lagunas jsme ještě jeli k místnímu jezírku, kde chovají největší sladkovodní rybu arapayma. Indiáni jí říkají paiche. Mimochodem je z ní prý vynikající jídlo, ale to nemohu posoudit, jelikož jsem neo-chutnal. Arapayma prý dorůstá až deseti metrů, a je tak největší sladkovodní rybou, nicméně v jezírku mají „jen“ čtyřmetrovou. To nám bylo oznámeno hned poté, co se většina výpravy vykoukala. Vlastně jsme se jeli vykoupat, a že to jsou sádka, jsme se dozvěděli až po plavání. Také jsme na místě viděli strom aguache, jehož plody Peruánky často jedí, prý příznivě ovlivňují růst ňader. Plod se běžně prodává na ulicích pro osvěžení, takže jsme měli možnost ho ochutnat. Chutná ale tak, že by vám potom všechno, třeba i vyrostla prsa, jen abyste to už nemuseli jíst. Začínáme si zvykat na maňana tempo, je to skvělý životní styl. Na infarkt zde určitě mnoho lidí neumírá. Lehce se na to zvyká. Řeknu v šest a přijdu ve dvanáct – pohoda, když tak zítra... vždyť o nic nejde. Odvyknout si bude horší.

Odjíždíme z Lagunas. Po zhruba dvacetiminutové plavbě po proudu Rio Hualaga zastavujeme na místě, kde je opuštěný přístřešek v banánovníkové plantáži. Tady dnes budeme nocovat a tady bude naše první ayahuasca session s domorodým šamanem. Jsem opravdu zvědav. První procházka džunglí... hustý porost, banány a nádherné banánovníkové květy, bez mačety se nikam nedostanete. Tak tohle je skutečná džungle. Opět zavěšujeme hamaky, kdo chce, jde se vykoupat. Podle lodníků je toto místo bezpečné, jen prý nemáme močit ve vodě, to kvůli miniaturním sumeckům, kteří pak rádi vplouvají do močových trubic, tam se vzpříčí a člověk musí na operaci. Jak říkám, bezpečno.

Jsme ale velmi překvapeni, když se po chvíli vrací Slovenka Jana s poraněnou nohou od jakéhosi živočicha. Pepé ránu identifikuje jako rejnoka. Chvíli trvá, než se rozhodneme jet k lékaři do Lagunas. Ale jen chvíli, jelikož bolesti Jany se stupňují. Jedeme lodí zpět do Lagunas, kde je malá nemocnice. Tamní lékař zde slouží místo vojny a vůbec se mu zde nelíbí, což my nechápeme a on zase nechápe nás. Je z Limy, tam se cítí doma, a my jsme nadšeni z džungle a opuštění civilizace. Od něj se dozvídáme, že jde o druh rejnoka, jehož seknutí není sice smrtelné, ale jed působí velké bolesti. Musíme ještě do lékárny pro léky, v nemocnici je nemají. Mezitím se spustila průtrž mračen a my jsme pěkně promokli. Jana spolu se svou sestrou zůstanou pro jistotu přes noc v nemocnici a my pojedeme zpět za skupinou. V přístavu již čeká šaman Pisandro z kmene Kokamů se svým pomocníkem a jedou s námi. Když jsme dorazili zpět, byla již tma a to zde, v nížinné džungli, znamená nálety tisíců komárů. Jsou všude, dokonce i v moskytiéře. Tady musí soucit stranou, tohle je kdo s koho. Tlučeme je, dokud jich není v moskytiérách únosný počet.

Proč vlastně budeme používat psychotropní látky? To je velmi častá otázka a musím říci, že můj vztah k tomuto tématu byl vždy dost odmítavý. Nicméně je velmi naduté a zpupné odmítat jakoukoli pomoc, která se nám nabízí. A člověk zrovna není v pozici, kdy si může dovolit něco odmítat. Zvláště to, co nám může pomoci, a to v nejlepším slova smyslu. Použití těchto látek je určitou berličkou, která může ulehčit část cesty, ale pak je třeba tyto berle bezpodmínečně zahodit. Nejdůležitější a rozhodující je vždy záměr, se kterým do toho jdete a vše provozujete. Pak se i věci, které tak na první pohled nevypadají, mohou stát vaším pomocníkem na cestě bdít, na cestě k vám samým. Je jasné, že u toho nesmíte zůstat. Když jsme se o toto téma později zajímali, zjistili jsme, že práce s látkami se používala téměř ve všech mystických školách na celé planetě. Amazonie zná

těchto látek obrovské množství a ayahuasca je podle šamanů jen pročišťovadlo pro děti a patří mezi nejslabší užívané látky. Je jasné, že můžete skončit na tom, že se budete sjíždět a že se budete opájet vize-mi, které mohou přicházet. Můžete také použít prožitek, kdy opustíte své fyzické tělo k pohledu do vlastního nitra a tato zkušenost vám může velmi pomoci v další práci, a vůbec v pohledu na svět, na vnímání a na vás samotné. Ostatně je to jako s mapou, jakmile znáte cestu, nebudete přeci koukat do mapy a půjdete sami...

Čakra druhá

Ayahuasca session

Sedíme pod přístřeškem a mačkáme se mezi hamakami, protože silně prší. Šaman začal zpívat a poté každému nalil malý šálek odvaru z liány, které se říká ayahuasca, a rostliny zvané chakruna. Popisovat chuť tohoto lektvaru by bylo zbytečné, na to jsou slova opravdu krátká, a hlavně o to vůbec nejde. Je to sice odporné, což je to nejmírnější slovo, které lze použít, ale bereme to jako lék. Šaman Pisandro každému nalil do malého šálku. Vždy zazpíval rituální zpěv IKARO a šálek profoukl kouřem z bylinné cigarety. Potom jej podal k vypití. První byl na řadě Honza a pak hned já. Během obřadu se zpívalo a vykuřovalo. Šaman chrastil vějířem ze suchých palmových listů chapakas, což v určitých fázích bylo velice fajn. To chrastění se dalo využít jako jakýsi orientační bod v prostoru.

„Začal jsem cítit, jak se se mnou vše houpe, a pak i nevolnost. Několikrát jsem vypadl ven z kruhu na batohy, ale chrastění mne vždy přitáh-

lo zpět. Poté přišly vize. Popravdě řečeno – ne že bych o ně stál, stále jsem si opakoval, že mne zajímá jen konečná pravda a poznání. To, že jsem si tím částečně blokoval spoustu možností, milosti a pomoci, jsem pochopil až později. Nicméně vize přicházely různé a já se snažil udržet pozici pozorovatele. Sledoval jsem nejružnější druhy UFO, futuristické obrazy, raketoplány, digitální světy, molekuly a atomy a spousty další věci. Potom přišla nevolnost a zvracení.“

Zvracení je při ayahuasce normální jev a nemá smysl se mu bránit. Jde totiž o velmi silné čištění, odchází ven z těla jedy. Jak na fyzické tak psychické úrovni se čistíte a zvracení je dobrou symbolikou velké čistky. Ani průjem není výjimkou. Jelikož v těchto stavech mizí čas, těžko říci, jak dlouho to vše trvalo. Nicméně šaman odjížděl pryč až se svítáním. Ráno někteří probírají své zážitky. Mně moc do řeči není a navíc nemám pocit, že je třeba mluvit.

Později během obřadu Šaman vyzval Petra, aby zpíval místo něj. V češtině zněl zpěv asi takto:

*Síla,
Nekonečná síla,
Ty jsi tato Síla,
Nekonečná Síla
„za maskou je maska
a za tou další maska
a pod ní je další maska...
a tou poslední maskou je láska...
Tam úplně vespod, tam úplně vespod je láska,,*

Pozn.: před odjezdem jsme poslouchali CD se záznamem aya obřadu indiánského kmene Šipibó, bylo to ono, ale chyběly tam zvuky úporného zvracení účastníků session. Neodmyslytelně k rituálu patří, bez legrace.

Pondělí 10. 2. 2003

Ráno máme všichni pocit, jako bychom zde byli minimálně čtrnáct dnů a ne tři, jak je tomu ve skutečnosti. Poté co větší část skupiny odjela do Lagunas pro Janu a Zuzku do nemocnice, my zůstáváme na místě a užíváme pohody. Je tu moc krásně, pravda, až na ty komáry. Přece jen nížinná džungle je právem někdy nazývána rájem, jindy zeleným peklem. Poflakujeme se zde půl dne, prozkoumáváme okolí a také trochu meditujeme. K tomu posloucháme z přehrávačů CD Orange – druhá čakra. Od Petra jsme pro „práci“ dostali CD s binaurálními rytmy, pro aktivaci jednotlivých čaker a také pro synchronizaci levé a pravé mozkové hemisféry. Zatím jsme v začátcích našeho programu, a tak jsme teprve u druhé čakry. Celý náš pobyt a program je naplánován jako CESTA, a zároveň jak budeme stoupat po čakrách, měli bychom stoupat i v nadmořské výšce. Hezká symbolika.

V podvečer ještě jedeme do Lagunas na zeleninovou polévku. Byla vynikající. Vlastně to bylo mé první jídlo v Peru kromě ovoce. Podle toho to také dopadlo, večer při aya session jsem kromě zvracení i často seděl na bobku, ale to předbíhám. Vyzvedáváme šamany. A protože to na déšť nevypadá, dnešní session je venku před přístřeškem. Probíhá podobně jako včera. Na mne dnes ayahuasca nepůsobí tak silně jako včera, spíše jemněji. Zato Honza si to řádně užil. Aya na něj působí tak silně, že chvílemi chytá šamana za nohu, aby se uzemnil.

„Jako by mi někdo promítal svět. Tělo dělá hrozné kejkle, šaman mne vedl a ukazoval mi, jak funguje. Jak se pouští vidění, slyšení, vnímání, zvedal mi nohy a zase je vypínal a já to zkoušel po něm.

Probudil jsem se ve floatačním tanku na vesmírné lodi a jako mimozemšťan si pro zkrácení dlouhého letu pouštím virtuální hru na Zemi.

S tím mi přichází myšlenka: „málokdo si už dnes objednáva tyhle světy,“ ... to vše je jen představa.“

(Honza P.)

Když se bavím s Petrem, dovídám se, že toto je stále jen přípravná, čistící fáze naší cesty. Nicméně je nezbytná.

Musíme se naučit ovládat mozek a vědomí při těchto změněných stavech, abychom mohli podstoupit pravou horskou ayahuascu, jejíž účinky jsou prý mnohonásobně silnější, a to nemluvím o konečném cíli naší cesty.

Úterý 11. 2. 2003

Po probuzení jedeme ještě jednou na polévku do Lagunas. Ono se na tom místě, kde jsme pracovali do téhle chvíle, už stejně nedá moc být, natož pracovat. Okolí je do okruhu zhruba dvaceti metrů, jak to jen napsat... poměrně znečištěné od třinácti lidí, kteří se dvě noci intenzivně čistili horem i dolem. On déšť všechno spláchne, ale to my už tu nebudeme.

Potom už vyrážíme dál po Rio Hualaga. Dnes bychom měli dojet do městečka San Lorenzo. Cesta ubíhá pohodově, kolem je stále na co koukat. Džungle kolem řeky je úžasná. Idyla ovšem trvá jen do chvíle, kdy se před námi objevuje velký černý mrak. Jen taktak se stačíme obléknout a spouští se průtrž mračen. Na lodi, která jede velmi rychle a nemá čelní štít, je to opravdu zážitek. Déšť je tak silný, že Pepé nic nevidí a nemůže signalizovat. Půjčuji mu tedy své sluneční brýle. Sám jsem si nasadil kapucu od ponča a sedl si tak, že mi do obličeje neprší. Když přestal ten největší déšť – sedím v louži. Dál už moc neprší, takže do San Lorenza přijíždíme sice za tmy, což se později stalo téměř tradicí, ale celkem suší. Dnes session nebude. Celá

výprava má až na pár výjimek zdravotní krizi. Horečka, průjem, celková únava. Patrně z aklimatizace. Já jsem si svou již naštěstí vybral, tedy doufám že ano, a tak kromě průjmu jsem v pohodě. Dokonce i Petrovi je zle. Kromě toho jsme všichni pěkně špinaví a unavení.

Pokouším se na benzínovém vařiči, který máme jeden pro celou skupinu, něco uvařit, ale ten vytrvale stávkuje. Stále nehoří, a když už hoří, tak strašně čoudí a stejně nehřeje. Později jsme zjistili, že nám Pepé místo benzínu koupil naftu.

Taky někdo v městečku koupil toaletní papír s názvem EGO. To nás fakt pobavilo. Aspoň je vidět, k čemu je ego dobré.

Nocujeme ve zdejší škole pro indiány. Je to místo, kam úřady svázejí indiány z okolí a učí je zde španělsky, jelikož znalost oficiálního jazyka začíná být nezbytná pro přežití. S tím, jak je devastováno přirozené prostředí, nastává nutnost komunikace s civilizací. Minimálně kvůli jídlu. Spíme na stolech a je to příjemná změna. Přece jen jsme si na hamaky ještě úplně nezvykli a natáhnout si nohy není vůbec zlé.

Středa 12. 2. 2003

V San Lorenu je potřeba vyjednat povolení ke vstupu do oblasti na řece Rio Pastaza k jezeru Lago Rimachi, což může trvat hodiny nebo také dny. Bohužel to druhé je pravda. Tady v Peru jsou volně přístupná ta známá turistická místa, jako je Macchu Picchu, Nazca nebo jezero Titicaca. Také do měst, ale to je tak všechno. Jinak je vždy zapotřebí nějaké povolení. Oficiálně jej lze získat třeba i zdarma, jen o něj musíte požádat. Nicméně ten, koho žádáte, očekává určitý úplatek. Tady se to tak nebere. K úplatkům je zde naprosto jiný vztah než v Evropě. Není to nic zavrženíhodného, naopak je to běžná záležitost, proto raději mějte nějaké peníze vyhrazeny pro tyto účely. Je nám při-

slíbeno, že vyjádření dostaneme odpoledne, do třech hodin. Bohužel ani druhý den ve tři stále nic nevíme a čekáme. I to je zde normální.

Přes den vyrazíme do městečka, kupujeme si žabky, jelikož nám ve výbavě chybí sandály. Ne že bychom si je nechtěli vzít, ale bylo nám řečeno, že je zde nebudeme potřebovat. Jenže opak je pravdou. Zase fotím lidi a hlavně děti – jsou krásně přirození. Mám s sebou hodně materiálu, ale bojím se, že to stejně bude málo. Popravdě mám 23 filmů, ale raději se krotím, abych nimi vyšel. Ve městě na nás mávala taková pěkná slečna s odbarvenými vlasy. Říkali jsme si, co to? Potom jsme ji potkali znovu a znejistili, zda to není chlap. Když promluvil(a), měl(a) hlubší hlas než já. Docela jsme se tím pobavili.

Stále se nevím, zda dnes budeme podstupovat další ayahuascový rituál. Není tu žádný šaman, který by se nebál odhalit. Na vysvětlenou: v Peru je spousta misionářů a někteří z nich jsou jen nastrčení a jsou placeni velkými těžebními společnostmi. Multilingvní profesor, se kterým jsme se potkali v Lagunas, nám vyprávěl, že někteří misionáři navádějí své ovečky k zabíjení šamanů provozujících ayahuascové obřady nebo jiné metafyzické rituály. Teprve pak se prý dostanou do nebe. Infikují je nenávistí. A zde skutečně není žádná ruka zákona, která by měla zájem vyšetřovat, kdo zabil nějakého šamana. Vše se děje v noci, nikdo nic neví, nikdo nic neviděl. Proto se zde všichni bojí. Někteří z těch, které jsme kontaktovali, na rovinu odmítli. Pokud nám udělají aya obřad, prý je po našem odjezdu zabijí. Připomíná mi to atmosféru honu na čarodějnice v Evropě v 16. století. Možná to byl ojedinělý případ, možná ne. Těžko se dohledat pravdy. I když právě kvůli tomu tu přece jsme, ne? Ale kvůli konečné pravdě.

Každopádně se strachem šamanů jsme se následně setkali ještě několikrát a navštívili jsme také několik vesnic bez šamana. Indiá-

ni jsou tu nemocní a umírají, protože si šamana zabili, a tím pádem je nemá kdo léčit.

Večer nakonec Pepé jednoho šamana přivedl, ale mistrem bych jej rozhodně nenazval. Nejdříve přinesl ukázat ingredience, ze kterých bude vařit, a v noci přináší uvařenou ayahuascu. Byl z toho pěkný zmatek. Petr od něj nakonec kupuje láhev ayahuascy, ale o jeho přítomnost nestojí. Tento šaman brzy skončí na svou náklonnost k ohnivě vodě.

Dnes pracujeme jen v osmi. Některým není dobře a tak šli raději spát. Mně se tato meditace moc nezdařila, byla rozdělena na tři části. Nejprve jsme vypili čtvrt hrnku ayahuascy a šli meditovali a přitom poslouchat CD k druhé čakře. K tomu prodáváme sušumnu na nádechu mantrou Óm a na výdechu Kchá. Poté pijeme druhý hrnek aya a posloucháme druhou část CD. Ke třetí části dostáváme roztok tzv. DPT. Což je jakási farmaceutická ayahuasca, kterou prý omylem vyvinuli Rusové, když hledali látku pro otevření třetího oka (rozvinutí mimosmyslového vnímání) pro jejich „astrální špiony“. Ne, toto není sci-fi, jen se o tom moc neví, ale Rusové se těmito záležitostem věnují dlouho a intenzivně. Nicméně ani jejich američtí kolegové nezahálají a pracují na podobných projektech. Co je ale zajímavé, právě podle Američanů umějí Rusové vyrobit třicetkrát čistší DPT než oni.

Ale to odbočuji. DPT Rusům nicméně nefungovalo, protože místo šesté čakry působí rovnou na sedmičku, a tak špioni místo „válčení“ vyprávěli cosi o boží lásce, o což nikdo z jejich šéfů nestál. Látku, kterou potřebovali, nakonec získali – jmenuje se DMT.

DPT je naprosto legální látka po celém světě. Posiluje vizualizaci a v Americe jej používají např. při alternativní léčbě AIDS, rakoviny a dalších těžkých nemocí. Co je však naprosto dokonalé, že funguje jen na „čistých“ místech a jen u připravených jedinců.

Ostatní prostě necítí vůbec nic. Já jsem třeba usnul a spal celou noc v těžkém bezvědomí, což pro mne bylo trochu zklamáním. Nejdříve jsem seděl venku, ale protože komáři byli neodbytní, šel jsem do moskytiéry, lehl si a bylo vymalováno. Probudil jsem se až ráno. Jen zpětně zjišťuji, že jsem měl mnohonásobně zvýšené vnímání zvuků. Zatím se mi tedy moc nedaří, ale vím a cítím, že to půjde.

Čtvrtek 13. 2. 2003

Po probuzení kdosi povídá: „Máme tu malého tygra,“ jen jsem se pousmál, ale když jsem šel kolem Dominikovy moskytiéry, opravdu tam leželo malé koťátko. Při bližším pohledu jsem zjistil, že to není žádná obyčejná kočka, ale mládě ocelota. Dominik po včerejší session vůbec nespál a ráno se vypravil do městečka, kde jak říká „vuobec neviem prečo,“ koupil tohle mládě. Ještě jej krmí z láhve. Bůhví kde k němu původní majitel přišel. Možná lépe nevědět. Ocelot tedy dál pojede s námi. Probíráme možnosti dostat jej do Evropy, ale získání povolení k převozu nevypadá zrovna reálně.

Během dopoledne přišla také indiánka a nabízela nám rituální náhrdelníky kmene Aquaruna (vodní lidé – dříve obávaní lovci lebek, ale to už je dávno), na jejichž území se právě nacházíme. Prohlížíme si desítky korálek vystavených na školním stole a necháváme si vysvětlovat, k čemu které slouží., některé jsou ochranné, jiné pro sílu., pro muže, ženu, dítě. Další jsou zase se zuby divokého prasete. Duch tohoto zvířete by měl tomu, kdo náhrdelník nosí, pomoci při přechodu do jiných světů. Pár jich kupujeme. Honza má kupu korálek z Jablonexu jako dárky. Vytahuje jeden lepší a indiánka mu celá šťastná za něj výměnou dává hned tři.

Ještě před obědem dostáváme dobrou zprávu. Máme povolení do oblasti jezera Lago Rimachi. Tam je podle Petra velmi silná zóna a tam několik dnů zůstaneme a budeme pracovat. Dáváme oběd, nasedáme do lodí a vyrážíme proti proudu Rio Maraňon na Rio Pastáza a poté k jezeru. Prý tam jsou růžoví sladkovodní delfíni. Budete si myslet, že jsem nevzdělanec, a budete mít pravdu, ale já vůbec nevěděl, že takový živočich existuje. Po cestě ještě trochu spím, zatímco pokračujeme spleť malých říček (asi jako řeka Labe v Ústí nad Labem) do vesnice Ullpayaku. Brzy bude tma. Protože dál na řece jsou peřeje, je rozhodnuto tu přenocovat.

Na ulici je živo. Vesničané nás okukují, my zase je a tradičně fotím jako o život. Holky v Amazonii umí překrásně ležérně a přitom naprosto přirozeně stát. Ono to patrně bude tím, že v tom postávání mají velikou praxi. V tom hicu, těžko napsat jen teple, se nic moc jiného dělat nedá. Ony se nestaví do póz, ale pózy by se od nich mohly učit topmodelky, případně módní fotografové. Jen si nejsem jist, zda by se jim podařilo zachovat či alespoň nasimulovat tu spontánnost.

Na ulici se suší ryby a všichni máme silný pocit, že rybu si nějakou chvíli nedáme. Také tu děti hrají volejbal a Honza si s nimi chvíli zahrál. Pár chlapíků má obličeje namalované na červeno. Nepodařilo se nám ale zjistit proč. Zdejší lidé náleží k indiánskému kmeni Ačuarů, ale nepředstavujte si divochy. Oblékají se jako my a většinou jsou mnohem čistší, tedy než my určitě... Ve vesnici je elektřina a betonový chodník.

Opět budeme nocovat ve škole. Pepé dokonce našel zdejšího šamana. Bude další aya session. Věšíme hamaky a moskytiéry, když v tom přišel Henry, že nás zdejší starosta prosí, zda bychom mu k počítači nepřipojili tiskárnu, kterou mu právě přivezli. Nikdo se k tomu nemá. Nakonec jdu já, i když se necítím být žádným

odborníkem na počítače. Štěstí že šlo jen o banální záležitost – nainstalování tiskárny. Starostova sekretářka si s tím nevěděla rady a byla velmi šťastná, že se to podařilo. Ještě víc však Henry, protože jemu se zas líbila ta sekretářka a tímto získal nějaké plus body...

Čakra třetí

Po setmění jdeme k šamanovi. Každý si pro jistotu neseme vlastní hrníček. V této oblasti totiž hrozí žloutenka. Tenhle šaman není čistý indián, je to takzvaný mestico, což znamená, že jeden z jeho rodičů byl Indián a druhý Španěl. To ale není důležité. Je to velice příjemný a schopný pán. Sedíme u něj v domě, nalévá aya do hrníčků, každý vypije svou porci. Pak nás ještě všechny obejde a každému „profoukne“ čelo kouřem z cigarety. No profouknutí – jakobyste seděli na energetickém větráku, který vám roztočí všechny čakry. Poté jdeme zpět do domu, kde máme hamaky. Tento druh ayahuascy nemá tolik působit nevolnost, a tak se hned ukládáme do hamak k meditacím. K tomu si pouštíme žluté CD pro třetí čakru.

„Čekám, co se bude dít. Nástup je trochu pomalejší. Ze začátku překonávám určitý strach a také náznaky nevolnosti, ale prohloubením dýchání se vše upravuje. Jakmile jsem se srovnal, opouštím tělo. Vidím tunel a okamžitě k němu mířím. Procházím jím do světla a míru. Tady pouze jsem. Několikrát jsem z tohoto stavu ztrátou pozornosti vypadl a znovu se tam vrátil.“

Po několika hodinách mne ale střeva vyhnala z hamaky. Hned ke mně přispěchal Petr, který celou session dozoroval, a ptal se, zda jsem

v pohodě. V naprosté. Shodli jsme se, že tato aya již není jen čistící jako ta kokamská, ale že s její pomocí lze jít podstatně výš. Potom už jen sedím venku a prožívám celou session znovu. Pak jsem si ale šel vyčistit zuby, protože chuť ayahuascy je skutečně odporná a dělalo se mi nevolno. Bohužel to mělo za následek vypnutí všech účinků a do stavu Bytí jsem se tu noc již nedostal.

Pátek 14. 2. 2003

Ranní probuzení bylo s překvápky. Někdo nám prý potopil jednu rápido, což bylo dost divné. Vypadalo to jako sabotáž. Lodníci již ale vysušili motor a za hodinu budeme moci vyjet dál na řeku. Nikdo nechápe, jak se to mohlo stát, ale nakonec o nic moc nejde, kromě toho, že nám uplavalo nějaké společné jídlo a balená voda. Normálně lodníci spí v lodích a hlídají je, ale dnes v noci jak vidno ne. Musíme tedy nakoupit novou vodu a ovoce. Vodu musíme stále převážet nebo kupujeme balenou. Zatím by nebylo moc bezpečné pít zdejší. Pak jsme ještě zašli na jídlo do restaurace, no restaurace – abyste si nepředstavovali něco jiného: chýše, kde v rohu stál rozpůlený sud, na něm železný rošt a na něm pár hrnců, ve kterých se vařila voda. Požádali jsme o slepičí polévku. Indiánka popadla nejbližší slepici, zakroutila jí krkem, spařila ji v té horké vodě, rozsekala ji na kusy a včetně hlavy a pařátů dala do toho samého hrnce, přidala trochu juky a bylo. Kdo chtěl, dal si ještě vařené kuřecí maso. Já si nedal, ale jak jsem později zjistil, byla to chyba – měl jsem hlad. Příště sním, co je.

Vyrazíme proti proudu Rio Pastaza. Co nás trochu znervózňuje, je výskyt žloutenky v této oblasti. Ne všichni jsme očkovaní. Po cestě jsme zastavovali ve dvou vesnicích se zajímavými názvy. Jedna se jmenovala Puerto Industriale a druhá Los Angeles. Píšu vesnice, ale aby

to bylo jasné, vždy se jednalo o pár chatrčí v zátočině řeky. Názvy nás skutečně pobavily a není to tu žádná výjimka. Na mapě tu můžete najít i Buenos Aires a nebo New York. V porovnání je to asi takové, jakoby se Mokrý Lhota nechala přejmenovat na Paříž, protože to Lhota nezní moc nóbl. Hned jsme si v té souvislosti vzpomněli na vtip s Billem Gatesem. *Jak za nim přiletí anděl a nabízí mu, že mu ukáže nebe a peklo, aby si mohl jako bohatý člověk po smrti vybrat, kam že to půjde. Přiletí do nebe. Tam ticho, nikde nikdo, jen občas zazvoní zvonek. Pak letí do pekla, kde je zrovna obrovský mejdan. Pítí, skvělá muzika, krásný čertice, skvělá atmosféra. I rozhodne se Bill, že po smrti chce do pekla. A za čas umře a přijde do pekla. Jaké je ale jeho překvapení. Hic, kotle, v nich smaží se lidi, do kterých čerti páchají vidlemi. No, co to je? Takhle to přece nevypadalo?! A jako odpověď se mu dostane: Ale, Bille, to před tím, to byla jen demo verze.*

Když jsme dorazili ke vstupu na jezero Lago Rimachi, naskytl se nám neuvěřitelný pohled na vesničku s polorozpadlými betonovými monstry, mezi kterými žili lidé způsobem takřka paleolitickým. Pohled jak z katastrofického sci-fi filmu podřadné produkce. Chyběl jen titulok: „Země po třetí světové válce.“ Ale tohle nebyl film, to byl život. Indiáni jsou zde již velmi malého vzrůstu. Už jsme na samém konci civilizace, i když to už bylo spíše San Lorenzo a Ullpayaku. Tohle je opravdu konec. Kotvíme a jdeme do vesnice. V jedné chatrči hraje kazeták na plné pecky a rodinka má diskotéku.

Obcházíme vesničku a okukujeme. Ženy a děti se tu nerady fotí, uhýbají, otáčejí se a utíkají před objektivem. Po chvíli doráží i druhá loď a jsme pozváni do náčelníkovy domu, který jeho ženy a dcery pro tuto příležitost vyklidily. Sedíme dokola a posloucháme. Náčelník nás vítá ve vesnici a říká, že je rád, že budeme spolupracovat. Při žádání o vstup do této oblasti jsme se představili jako vědecká expedice studující tradiční léčebné metody. Prý nám vše ukáží a umožní studovat,

ale chtějí za to naše vědecké poznatky. Moc jsme se nepochopili. Nás zajímají šamanské metafyzické techniky a rituály a za jejich čerpání jsme ochotni zaplatit. Spletli si nás s doktory-vědci a my jim v tomto směru nemáme co nabídnout. Kromě toho je tato oblast je zamořena žloutenkou, která jak víte je neléčitelná a dá se jí bránit pouze očkováním. To bohužel mají jen někteří z nás. Tento druh žloutenky (hepatitida B) se přenáší pouze krví a pohlavním stykem, ale například přenos hmyzem ještě nikdo seriózně nezkoumal. Domlouváme se tedy, že nás pustí na jezero a my se pak pravděpodobně vrátíme.

Vyjíždíme na jezero. Kombinace fascinující přírodní krásy a silového místa. Škoda že zde nemůžeme zůstat déle. Objíždíme jezero. Vnímáme atmosféru tohoto nádherného místa, kam se dostane jen opravdu málokdo. Potom zastavujeme uprostřed jezera (píšu jezero, ale na druhou stranu nedohlédnete) a čekáme, až připlují delfíni. Po chvíli jsou opravdu tady. Jsou skutečně růžoví. Plavou kolem lodi, ale nechávají si bezpečnou vzdálenost. Pokouším se je vyfotit ve chvíli, kdy se jako vlna vynoří polovinou trupu z vody, ale je to opravdu problém. Nevím, v kterém místě a kdy se vynoří. Nakonec získám dvě dobré fotky, a protože fotím s teleobjektivem, snad na nich budou delfíni dobře vidět. Budeme muset jet. Blíží se sedmnáctá hodina a komáři začínají být aktivní. Petr nechce riskovat, proto odjíždíme. Nakonec jsme zjistili, jak moc bylo dobře, že jsme odjeli. Později jsme se dozvěděli, že žloutenka v této oblasti je nějakým zmutovaným kmenem, proti kterému nelze ani očkovat.

Cestou zpět vychutnávám krásu Rio Pastáza a okolí, protože cestou sem jsem spal. Je to opravdu nádhra. Jedeme, dokud je trochu světlo, pak zastavujeme v jedné vesnici a čekáme, až začne pořádně svítit měsíc. Chvíli se také uvažovalo o tom zde přenocovat, ale není tu dostatečně velký přístřešek, kam bychom se všichni vešli. A zdejší šaman nemá navařeno. Jedeme tedy dál až do San Lorenza, kam dorá-

žíme za tmy. Ubytováváme se ve staré známé škole pro indiány. Čekáme, jak se Petr vyjádří, zda dnes bude session či ne. Zajímá nás to i z čistě praktických důvodů. Např. zda se můžeme najíst. Prý trochu ano. Potom čekáme, co bude. Nakonec nic, ale to jsme zjistili až ráno po probuzení, kdy jsme navzájem sondovali, zda jsem usnul jen „já“ nebo všichni? Všichni.

Sobota 15. 2. 2003

Nikdo neví proč, ale po ránu jsme rozlámaní a unavení. S Honzou si jdeme zacvičit. Zkoušíme Pau Chui (dělová pěst), jde vlastně o řízený souboj, kdy každý z dvojice cvičí odlišnou sestavu. Ty jsou ale postaveny tak, že pokud se cvičí dohromady ve dvojici – přesně na sebe navazují, na každý útok navazuje obrana a opačně. Po chvíli toho však necháváme. Vůbec nám to nejde, nemůžeme najít těžiště, potácíme se u toho a jsme slabí.

Říkáme si: „Jak blbě vidím, tak blbě slyším. Nemůžeme se vůbec vycentrovat. Není mi dobře ani špatně. Šálek kávy piju půl hodiny.“ (Honza P.)

Vaříme kafe. To je také zajímavé. Doma kávu vůbec nepiju, ale tady si ji každé ráno dáváme s obrovskou chutí. Podáváme si jeden šálek a šetříme si jej a užíváme, jak jen to jde. Dokonce zde dost pijeme i kolu, kterou bych v Čechách fakt nemohl. Je zde patrně rozdílný tlak, a tak trocha kofeinu neuškodí. Pak se jdeme umýt k sousedům. Ti z nás musí mít obrovskou radost, jelikož jsme tu už podruhé a stále se k nim někdo trousí. Je nás patnáct plus Pepé a Henry. Tu se jde někdo umýt, jindy zas něco vyprat atd. Jsou ale trpěliví a snáší to zatím dobře. Nepředstavujte si ale, že by měli koupelnu tak, jak ji známe my. Mají studnu a místnůsku na zahradě, kde

se lze polévat vodou ze sudu. Někteří ze skupiny jsou hygienou posedlí, ale jiní to až tolik neprožívají.

V jedenáct dostáváme pokyn balit. Odjíždíme do Cahuapanas. Nakládáme batohy na loď a ještě se jdeme najíst. Je obrovské teplo a cesta přes město je dnes úmorná. Pot z nás teče proudem. Vtipkujeme: „Na to, že je šestnáct stupňů, je dost vedro.“ Ve skutečnosti je tak třicet osm ve stínu. Nacházíme restauraci v přístavu a objednáváme si. Klasicky, jako vždy. Kuřecí polévka, druhé jídlo kousek kuřete s rýží. Ještě že kolem pobíhají psi. Kousek masa v polévce je většinou nepoživatelný, a pokud zrovna nafasujete pařátek, rádi jej z polévky vyndáte. Jaké bylo však mé překvapení, když jsem s údivem zjistil, že zde používají stejnou ochucovací přísadu jako v Asii. Důvěrně jsme ji nazývali „umělá hmota“. Její chuť je skutečně specifická. Poprvé si říkáte, je to zvláštní, ale v pohodě to sníte. Podruhé se vám již trochu křiví pusa, je to dost divná chuť, ale opět dojíte. Potřetí nedojíte a počtvrté raději hladovíte. Alespoň takhle to probíhalo u mne. Zjišťuji ale, že na tuto specifickou příchut už nejsem tolik alergický jako v Číně, a vždy sním, co je.

Přichází Petr. Ještě musel s Klaudií něco vyřídit s úřady (Klaudie mu pomáhá s organizačními záležitostmi). Také šli koupit náboje do pušky, ale v celém městě jich sehnali jen osm. Jako vysvětlení se nám dostalo informace, že tento typ rádi používají bandidos, kteří je skupují ve velkém.

Dnes tedy pojedeme loděmi do Cahuapanas, odkud budeme pokračovat dál pěšky džunglí do Bal Sa Puerta. Cestou v džungli bychom měli velmi intenzívně pracovat.

Petr je trochu nervózní. Tomáš – biolog, který s námi jede z úplně jiných důvodů než my – na něj stále útočí, kdy budeme tamhle a pojedme jinam atd. Jet takto dohromady není moc šťastné, jelikož se vzájemně rušíme a Tomáš nemá dost odvahy se odpojit a zařídít se

podle svého. Na vysvětlenou: na začátku jsem psal, že pojedeme do přírodní rezervace Pacaya Samiria – zatím stále nemáme povolení. Tady nejde plánovat tak, jak jsme zvyklí. Podmínky se mění, nevíme, jak to bude vypadat v následující oblasti, a proto je dobré se na nic neupínat. Je nutné si stále připomínat pravý účel této cesty. Proč jsme tady? To si musí zodpovědět každý sám za sebe. A je to klíčová otázka. Jestliže si odpovíte správně, jsou vám tyto problémy a neočekávané změny plánu úplně fuk. Pokud ale váš záměr není čistý – budete se divit, jaké myšlenky se budou vynořovat a zamořovat vaši mysl. Záměr je třeba mít stále na mysli, nejen ve chvíli, kdy je session, kdy meditujete, ale pořád. Je třeba se jím nechat prostoupit. Stále jsme v dolních čakrách a tomu i odpovídá náš stav a prostředí. To je také třeba mít na paměti. Poslouchat žádosti ega – kvůli tomu nemusím jezdit do Peru a klidně mohu zůstat doma.

Loděmi tedy jedeme na Rio Cahuapanas. Cesta trvá asi pět hodin. Je to již malá a mělká říčka se spoustou zákrut. Je třeba jet pomalu a opatrně, abychom nenajeli na mělčinu a nezničili šroub. Vzdušnou čarou by cesta trvala maximálně hodinu, ale řeka se nádherně klikatí. Kolem je stále na co koukat. Lodník už mne zná, a tak mi vždy zastaví, když chci fotit, a věřte, že je co. Nádherné stromy, květy, liány, spousty různých ptáků, prostě jako v ráji. Nebudu ani nemůžu popisovat druhy jednotlivých živočichů, jelikož je často neznám, ale pro ocenění té krásy nepotřebujete znát název. Stačí pouze vnímat. Druhý člun jede ještě pomaleji, je větší a těžší. Blíží se večer a my zastavujeme ve vesnici Buenos Aires, původně se jmenovala Baranchita. Zde žijí indiáni kmene Kandoshů. Opět civilizovaní. I když čelová baterka a benzínový vaříč je opravdu zajímavý.

Pravé „nátivos“ potkáte jen výjimečně a často se turistům stává, že jde pouze o divadlo. Pluli jsme kolem míst, kde se řeka větvila, a Pepé mi ukazoval, že tady žijí. Ale pro vstup do těchto oblastí je nutné další

povolení. Dnes už to není tak husté jako dříve, ale Petr pamatuje časy tak před pěti lety, kdy na řece byla spousta rychlých vojenských člunů připravených strílet, pokud by vás napadlo jet dál bez povolení.

Vynosili jsme bagáž. Nafotil jsem úžasný západ slunce. Od lodníků dostávám doporučení na západ slunce v Bal Sa Puertu, prý je tam nádherný – už se těším. Pro někoho budou tyto fotky možná kýčem, ale já to mám rád. Na druhou loď jsme čekali asi hodinu a půl. Přijeli až za tmy. Mezitím Pepé koupil slepici a vaříme polévku pro všechny. Benzínák jede na plné pecky – ještě že jsme jej koupili. Je nádherná noc. Jen při pojídání polévky se musíme jít přezout do uzavřených bot. Jsou tu písečné blechy. Stejně se mi ale podařilo nějakou „ulovit“ a skutečně to nebylo nic příjemného.

Teď jsme již po jídle a odpočíváme. V myšlenkách se ještě vracím k epidemii žloutenky u jezera Rimachi. Přeloženo do terminologie Cesty, je to náš zhmotnělý strach. Takzvaný „Strážce prahu“, který čerpá svou sílu z našeho strachu a vytváří překážky na Cestě. Je jen na nás, zda se zbavíme svých závislostí a přestaneme se bát. Ego se chytá každé maličkosti, každé nedorozumění. Toto se mi projektovalo i v noci ve snech.

Kolik dalších překážek nás potká, záleží jen na nás.

Neděle 16. 2. 2003

Večer jsme tedy po polévce zalehli. Jak kdo chtěl, zmeditoval, případně k tomu poslechl CD pro třetí čakru. Ráno odjíždíme raději bez snídaně, jinak by nám to opět trvalo nejméně do jedné. Nasedli jsme do lodí, ale chybí nám Pepé. Ještě ve vesnici léčí nějakou holčičku. Tohle je jedna z vesnic bez šamana, o kterých jsem se zmiňoval. Nemá je kdo léčit a misionáři (alespoň ti jejich) jim nepomohou. Jedeme asi

dvě hodiny a zahlédli jsme hory. Tam se moc těším, ale to si ještě budu muset počkat. Po další půlhodině zastavujeme ve vesničce Santa María. Musíme počkat na druhý člun, který jede pomaleji. Jdeme se projít. Máme hlad a žízeň, kupujeme několik kokosových ořechů. Opět jsme se přesvědčili, jakým je kokosové mléko životabudičem.

Také se v mezičase koupeme v řece. Překvapilo mne, jak silný je tady proud. Plavu proti proudu a stojím na místě, případně couvám. Ještě že je tu mělko a dosáhnu na dno. Voda prostě není můj živel. Když přijela i druhá loď, Petr s Klaudií šli zjistit, jak že to je s přechodem z Cahuapanas do Bal Sa Puerta. Potom se naši lodníci rozhodli, že dál už nejedou, řeka je příliš mělká. Najímáme tedy velkou místní loď s malým ponorem. Tou jedeme dál. Pro celou vesnici jsme byli vítanou atrakcí. Všichni se shromáždili v přístavu a okukovali gringos. Cesta do Cahuapanas měla trvat půl hodiny a jsou z toho skoro dvě. Měli jsme představu jakéhosi městečka, je to větší indiánská vesnice. Ale je v mapě. Což například San Lorenzo není, přestože je větší. Skládáme bagáž a asi hodinu sedíme v přístavu. Nikdo neví proč, ale tady se nespěchá, ani když je to potřeba.

Najali jsme nosiče. Většina výpravy si totiž neunesla své batohy, což skutečně nechápu. Vyrážíme směrem na Bal Sa Puerto. Naším dnešním cílem je vesnička Pongo de Cahuapanas. Po chvíli, ještě ve vesnici, musíme zastavit. Jednomu z indiánů se nelíbí, že půjdeme přes jejich kmenová území. Nastává dohadování. Nakonec díky povolení, které máme, a díky přítomnosti policisty Henryho, nás po další půlhodině pouštětí dál. Bohužel je tohle zdržení nepříjemné. Je už třičtvrtě na šest a o půl sedmé se stmívá. Cesta prý trvá něco málo přes půl hodiny. Odhad byl téměř přesný – jdeme to skoro tři. Nutno ale říci, že jsme šli neznámým terénem, potmě, v bahně a překonávali jsme několik říček a potoků. A někteří ve skupině také pěkně zdržovali. Respektive nebyli připraveni na takovou cestu. Ona džungle

opravdu není Kokořínsko, a to některým, zdá se, při přihlašování uniklo. Zato indiánští nosiči nasadili vražedné tempo. Pokoušeli jsme se jim stačit, ale zhruba v půli cesty se odpojují a doprovázím pomalejší část skupiny. Ne všichni měli připravené baterky (což je další věc, kterou nepochopím), a tak jsem svítil na cestu třem lidem. Po cestě ale oceňuji, že jsme v Yurimaguas vyndali s Honzou z batohů maximum věcí. Jsme totiž jedni z mála, kteří si nesou své batohy sami. Většina ostatních si sami nesou jen malé batůžky.

Ještě jedna smutně-veselá historka: Magda v Cahuapanas vyfotila malého kluka, a když to viděla jeho matka, čapla ho, odtáhla jej do chatrče a tam ho zmydlila zato, že se nechal. Tady se vesničané vůbec neradi fotí. Jeden klučina se nás tak bál, že seskočil se stromu, div si nezlámal nohy, a utíkal pryč. A to nebyla jediná takováto situace. Děti to zde vůbec nemají jednoduché. Odmalička dost těžce pracují, starají se o mladší sourozence, perou atd. Samozřejmě mají také čas na hry. Řekl bych, že tak stejně jako naše děti. Škola jim totiž příliš času nezabírá.

Přicházíme v rozmezí hodiny. Ubytováváme se opět ve škole. Indiáni z nás mají ohromné divadlo. Jako vždy jsou velmi zvědaví. Naku-kují okny dovnitř a zajímá je vše, co děláme. Jsme pro ně vlastně takové multikino.

Jde takhle cestovatel džunglí a nejednou ho obklíčí tlupa domo-rodců s oštěpy. Sám pro sebe si říká: „A jsem v prdeli.“ Najednou se zjeví anděl a povídá: „Ne, nejsi, vezmi ten velký kámen a prašť s ním náčelníka vši silou do hlavy.“ Cestovatel to udělá, náčelník padne mrtev k zemi a anděl povídá: „Teď teprve jsi v pr....“

Dnes večer session nebude. Většina z nás je dost unavená. Musím ale říci, že po devíti dnech v lodi jsem fyzický pohyb jen uvítal. Ovšem ne všichni jsou toho názoru. Spíme opět na stolech, ale bohu-žel ne na všechny se dostalo. Dominik spal na zemi a to se mu pořád-

ně vymstilo. Pokousal jej nějaký hmyz a do konce expedice měl na nohou bolestivé rány. S Honzou jsme se shodli na tom, že je čas pře-jít na čtvrtou čáku. Už v lodi jsem cítil, že nastává ten správný čas.

Pondělí 17. 2. 2003

První, co vidíme po probuzení, jsou obličejové indiánů v oknech. Opět nás okukují... a také se jim moc líbí naše věci. Raději si je tedy hlí-dáme. Vesničané zde nejsou příliš přátelští a po chvíli přicházejí s požadavkem – kdo si je chce vyfotit, musí zaplatit pět solů, což je nehorázná částka. Tomu se smějeme a já kontruji prohlášením, kdo se chce dívat na to, jak vařím na benzínovém vařiči, zaplatí deset solů. Vaříme polévku pro všechny a mám jen strach, abychom měli dosta-tek benzínu. Když se vaří pro tolik lidí, je ho velká spotřeba. Vyhlíží-me na okolní hory a shodujeme se, že jen pohled na ně nás pěkně nabíjí.

Konečně přicházíme na to, proč se nás indiáni tolik bojí. Doví-da-me se, že nám říkají manticheros, což znamená něco jako vysávači či škvařiči tuku. Mají takovou pověru, že bílí lidé zabíjejí indiány, pak z nich škvaří tuk a ten používají jako palivo do letadel. To nás na jednu stranu opravdu pobavilo, ale jak se postupem doby ukázalo, pořádně nám to zkomplikovalo další cestu. Pro nás to je veselá his-torka, ale pro indiány něco, z čeho se odvíjí jejich další chování a postoje k nám. Vůbec tu funguje řada pověr a legend, které místní berou jako fakt, a pokud s nimi chcete být za dobře, musíte je vzít v potaz. Indiáni skutečně mají spoustu důvodů, proč se bílých bát. Jediné, co je silnější než strach, je hamižnost a touha po penězích. Což je přímý důsledek misionářské práce. Ale taky ne vždycky. Ony jsou peníze tady v džungli vlastně k ničemu. To si člověk velice dobře

uvědomí, když se brodí po kolena v noci bahnem, klesá pod batohem a k nejbližší vesnici je to „už jen“ pár hodin. Indiánům kdosi řekl, že peníze mají nějakou hodnotu, která je tady sice úplně nesmyslná a pofiderní, ale věří tomu a chovají se podle toho.

Je ale zajímavé, že i severoameričtí Indiáni říkali bělochům „ti kdož vysávají tuk“. Možná že tuk je v přeneseném významu něco jako hojnost. Setkali jsme se také výkladem, že může jít o pozůstatky nějaké mimozemské návštěvy a tyto bytosti opravdu mohly vysávat éterickou energii z lidí. Když už píšu o UFO, tady je to dost běžná záležitost. Každou chvilku je někdo zahlédne, pro nás je to něco zvláštního, ale tady ne. Ve zpravodajství se o nich mluví stejně často jako u nás na Nově o bouračkách. Zrovna se tu psalo o velké flotile, která byla viděna v oblasti Bayovaru. Tam máme mimochodem také namířeno, ale později. V západním světě se hodně využívá zkratka E.T. – extra terrestrial, tady se používá spíše U.T. – ultra terrestrial. Souvisí to hodně s mysticismem, ve kterém jsou návštěvy „bohů z nebe“ častým jevem.

Momentálně tady v Pongu řešíme jak dál. Indiáni nám nechtějí poskytnout nejen nosiče, ale ani průvodce. Pravděpodobně se budeme muset vrátit do Cahuapanas. Petr, Klaudie a Pepé tam právě odcházejí prověřit další možnosti a my čekáme, až se vrátí. Také je tu možnost jet do Bal Sa Puerta lodí, ale uvidíme. Odpoledne jsme se vykoukali v zátočině řeky, která je tu čistá a krásná. Moc se tam plavat nedalo – je tam velmi silný proud, ale to posuzuji jen ze svého hlediska. S vodou si tolik nerozumím. Někteří vodníci na druhý břeh přeplavali. Tak do toho bych šel, jen kdyby šlo o život. Dokonce jsme zde viděli i kondora, ale jen zdálky ve vzduchu. Ono zahlédnout tohoto ptáka je opravdu vzácné. Většinou létá ve vysokých výškách. Málokdy sedá na zem a už vůbec nikdy do nižších poloh, tedy alespoň ne tam, kde není termika. Bez vzdušných proudů se ve vzduchu

neudrží. Má moc velké rozpětí křídel a mávání delší dobu nevydrží. Vyprali jsme si oblečení. Nutno říci, že již bylo na čase.

Další historka: jedna z účastnic (nebudu jmenovat, aby se Bohumila neurazila) našla v řece nějaký úžasný kámen a rozhodla se, že si jej vezme domů. Vážil minimálně dvě kila a už nějaké v batohu má. Henry jí řekl, že to „bude mít těžké“, a na to mu ona s klidem odvětila, že ne ona, ale on to bude mít těžké. Mám takový dojem, že se chová jak otrokářská panička. Není nad pořádně „duchovní“ lidi!

V podvečer jsme se s Honzou ještě jednou vypravili k řece. Jdeme jinou cestou proti proudu. Procházíme políčka s banánovníky, ale k naší smůle nevidíme žádné zralé. V jedné zátočině potkáváme starou indiánku s dětmi na kánoi. Měla z nás takový strach, že nás začala zaříkávat, děti se schovávaly v lodi a některé raději naskákaly do vody. To už nás tolik nepotěšilo. Byla to opravdu síla. Mám dnes tak trochu krizový den. Jednak prožívám pochybnosti ohledně ayahuascy a vůbec používání látek na duchovní cestě a navíc se mi vrací spousta nedořešených záležitostí. Takže mám trochu depku. Je ale pravda, že i takovéto dny dostávají po návratu jiný rozměr a při delším cestování daleko od domova je to normální. Pochybnosti ohledně látek mne občas napadají, ale vždy dojdou k tomu samému. Petrovi jsem dal důvěru a stále ji má, takže budu držet hubu a krok a hodnotit až po návratu. Teď se vrátil Pepé. Sám, Petr s Klaudií zůstali v Cahuapanas. My tam máme za nimi zítra přijít. Ráno by měli přijít i nosiči.

Úterý 18. 2. 2003

Ranní probuzení nic moc. Probouzí mne Henry s tím, že mám jít zprovoznit vařič. Nechce se mi, ale jdu. Vzápětí zjišťuji, proč to musím dělat já. Nefunguje. Je ucpaný přívod benzínu, patrně zape-

čený. Přece jen není stavěn na to, aby si na něm permanentně vařilo třináct lidí. Nebudu to rozmazávat. Po zhruba hodině práce, proplachování a montování jsem nebyl o nic dál než na začátku. Jen pěkně špinavý od šmíru. Jdu se umýt a ještě si lehnout. Po další hodině najednou znám řešení. Vida k čemu všemu může být dobrá meditace. Při realizaci jsem ale vylil láhev benzínu, a ještě k tomu Honzovi na kalhoty. Takže vařič funguje, ale pro změnu nemáme benzín. Polévku tedy Pepé vaří na ohni. Byla opět kuřecí a výborná. Pepé je opravdu kouzelník.

Měli bychom brzo vyrazit, abychom byli co nejdříve v Cahuapanas. Balíme, ale naše překvapení nezná mezí, když se do toho Bohumila s Tomášem odcházejí ještě vykoupat. No, asi jsou tu z jiného důvodu než ostatní. Jsme z toho v šoku. Když se vrátili, zeptali jsme se jich, zda jim nevadí, že na ně všichni čekáme. A jejich odpověď – Proč bychom měli spěchat? Co tam budem tak brzo dělat? To samozřejmě my nevíme, ale takové jsou instrukce a patrně mají nějaký důvod. Později všichni zjistíme, proč jsme měli vyjít včas.

Konečně vyrazíme na cestu, kterou jsme již jednou prošli. Ze začátku se jde dobře, ale jdeme přes poledne a vedro je vražedné. Tak to je první důvod proč vyjít brzy. Docela jsme si sáhli na dno. Slunce z vás za chvíli vytáhne veškerou energii. Konečně jsme v Cahuapanas. Ve vesnici mají dva obchůdky, no obchůdky, chatrče s okénkem. Okamžitě se tam vrháme. Mají dvě pepsi a nějaké peruánské sladké limonády. Koly jsou hned pryč a na nás zbyly ty limonády. Ještě že máme takovou žízeň. Já si vybral pomerančovou narancha, je to hnusné, ale vypiju to. Honza zkouší tripple colu a to fakt nejde. Umělohmotná přeslazená chuť... a říci chuť, to je opravdu nadsázka. Potom jsme šli k batohům, které byly jak jinak než ve škole. Na chvíli jsem si musel lehnout na lavici a regenerovat. Po pěti minutách jsem opět v pohodě a jdeme hledat Petra. Sedí v chatrči u vesničana jménem Manuel.

Vypráví, jak to včera probíhalo. Nejprve to vypadalo, že tu nebudou moci zůstat, ale nakonec se vše urovnalo a dokonce jim pak indiáni vyprávěli spoustu zajímavých věcí. O tom, že v poslední době – tak padesát let zpátky – zažili jen tři návštěvy bílých. První přijeli lodí a hned po vylodění začali střílet. Druzí byli hledači ropy a rozdíl byl jen v tom, že přišli od hor. Třetí byl nějaký Francouz. Toho pro změnu zabili oni. Poté, co si zapálil cigaretu, ho zastřelili. Mysleli si totiž, že je to šaman. (Pozn: šamani používají pro obřady speciální bylinné cigarety.)

Jedinou dobrou zkušenost s bílými mají prý s takzvanými bílými doktory z nebe. Ty přivolávají v transu, když mají opravdu zásadní zdravotní problém a potřebují pomoc. Naposledy prý vyoperovávali mrtvý plod. Prý vždy přiletí, odvedou potřebnou práci a zase odletí. Vyprávěli také o různých zázračných bylinách. Jednu používají k lovu. Lovec se dostane do transového stavu, získá obrovskou sílu a rychlost. Potom uloví divoké prase oštěpem. Dokáže totiž být rychlejší než ono. Můžete si o tom samozřejmě myslet, co chcete, já jen píšu, co nám vyprávěli. Náзор si udělejme každý sám.

Chystáme se k odjezdu. Pojedeme kánoí peke peke do vesnice Cavit a odtud pěšky do další vesnice, jejíž jméno zatím neznám. Každopádně už by měla být mimo jakoukoliv civilizaci. Mezitím se nám tam ještě podařilo sehnat místní kolu Real – chutná stejně jako normální kola. To bylo radosti. Kánoe je malá, musíme se rozdělit. Vejde se do ní jen šest osob s bagáží plus indián, který řídí. První skupina odjela a my čekáme. Tam a zpět to trvá asi dvě a půl hodiny. Jsme ve druhé skupině. Když to Bohumila zjistí, dotčeně se ptá: „A na čem budeme sedět?“ Pravda, nejsou tu polstrované sedačky ani křesílka. „Na prdeli,“ odvětil kdosi. Svatá pravda.

Teď je řada na nás. Nasedáme a voda sahá jen asi půl centimetru pod okraj bortu. Sedíme jako přibití. Po cestě bych hrozně rád fotil,

ale jakákoliv změna těžiště by byla fatální. Několikrát jsme drhli o dno, několikrát najeli na mělčinu, ale po třičtvrtě hodině jsme v pořádku v Cauti. Tady by na nás měl čekat Pepé s první skupinou, ale jak se dozvídáme od místních, šli napřed. Následné události ukáží, že to byla obrovská chyba. Nemám dobrý pocit, když se skupina rozdělí, i když nemám strach o sebe. Jen cítím, že bychom se měli pohybovat jako celek a taky jako celek myslet, ale obzvláště to druhé se nedaří. A zase jsme u záměru. To nejdůležitější ze všeho důležitého u jakékoliv činnosti.

Zdejší vesničané se nám nabízejí jako nosiči, ale za nehoráznou cenu deset solů. Bohužel první skupina jim tohle zaplatila, a proto musíme také. Za chvíli se stmívá, vyrážíme pokud možno ihned, abychom za světla ušli co největší vzdálenost. A to je ten druhý důvod, proč bylo dobré vyjít ráno brzo. Třetí skupina půjde buď úplně potmě, nebo tu budou muset přespat, a přijdou za námi ráno. Kvůli Bohumile jdeme polovičním tempem. Henry nás rozestavil tak, aby mohla určovat tempo a nosiči nám neutekli. Je řekněme při těle a chůze normálním tempem jí dělá problémy. Indiánští nosiči jsou z nás pěkně vydešení, takhle pomalu ještě nikdy nešli. Cesta byla náročná hlavně kvůli bahnu, kterého bylo požehnaně a do kterého zapadáme čím dál víc. Do toho tma a přecházení říček a potoků. Někdo jde po kmeni, ostatní volí bezpečnější cestu vodou. Magda například brodila v botách, což je sice bezpečné, ale následně také nepohodlné. Nicméně je dobrá, šlape a nestěžuje si. Ví, proč tu je.

Když jsme došli do vesnice Joseolaya, byli jsme již notně zmožení. Překvapení, které nás tu čekalo, nám ale vzalo dech, a každý jsme okamžitě na únavu zapomněl. Dominika asi deset minut před naším příchodem uštkl had. Vracel se od řeky v otevřených botách. Byla již tma a patrně na něj šlápl. Suché sérum našťestí neseme s našimi zavazadly. Problém je, že Pepé coby znalec, je pryč. Před hodinou se vydal hle-

dat šamana a vrátí se nejdříve za hodinu. Teď je každá rada drahá. Posíláme dva indiány do Cauti s dopisem za Petrem, ať seženou nějakou pomoc. Zvažujeme přepravu kanoí do Santa Marie, ale to by trvalo čtyři hodiny. Podle indiánů. K jejich odhadům je dobré alespoň polovinu přidat. Pokoušíme se přeložit návod na séru. Už jen nabrat jej není jednoduché. Vytřepat bubliny – aplikuje se do žíly. Kdo se toho ujme? Nikdo z nás to ještě nedělal. Magda pracuje v nemocnici, ale sestra to není. Přesto to zkusí. Napoprvé žílu netrefuje. Dominik již blouzní a ztrácí vědomí. Při druhém pokusu již do stříkačky proudí krev a konečně se podařilo sérum dostat do žíly... Všichni čekáme. Přidávají se ještě potíže s dýcháním. Magda ze svých zásob už předtím vytáhla hydrocortizon a teď jej aplikuje do svalu. Dýchání se asi po pěti minutách zlepšuje. Zaplaťpánbůh... všichni jsme si oddechli. Mezitím v krizích, které přicházejí, Honza Dominikovi kontroluje tep. Ve chvílích, kdy ho ztrácíme, mu držíme „startovací“ body pod nosem na přední střední dráze a na malíčkách na dráze srdce. Dvakrát již odcházel a vždy se ho povedlo znovu nastartovat – je to úleva. Každý do Dominika pouští tolik energie, kolik může, a situace se pomalu zlepšuje. Po další hodině to vypadá, že je vyhráno. Mezitím přichází Pepé a jeden indián. Oba dva identifikovali uštknutí, škorpion nikoliv had. Později hlavně podle příznaků a velikosti uštknutí zjišťujeme, že nejpravděpodobněji šlo o malinkého hádka, který je ale tím nejjedovatějším. Většinou stačí aplikovat sérum do šesti hodin po uštknutí, ale u tohoto hada to musí být do půl hodiny. Tak to bylo těsné.

Dominikovi je již lépe. My se občas trousíme ven na vzduch vydýchat se a dobít, každý z nás jel na maximum. Posléze si všíme i hamaky a půjdeme spát. Krize je zažehnána. Jsem ale tak nastartovaný, že o spáнку nemůže být řeč. Sedím tedy ještě venku a jdu spát později.

Asi ve tři ráno se ještě Dominik budí s výkřikem. Zdá se mu, že nemůže dýchat. Patrně si pátráním po důvodu, proč se mu to stalo, tento stav znovu přivolal. Dráha plic mu téměř nejede, ale Honzovi se daří jej zharmonizovat. Potom už je vše v pořádku až do rána. V noci se ještě vrátili indiáni zpět se zprávou od Petra. Máme okamžitě dopravit Dominika k doktorovi. Situace se mezitím zlepšila. Odepisujeme mu, že vše je již v pohodě.

Skupina, která zůstala v Cauit s Petrem, celou situaci prožívala velmi dramaticky. Nevěděli, že všechno je už v pořádku a jestli máme u sebe sérum. Když obdrželi naši zprávu, okamžitě začali shánět pomoc. Bohužel indiáni v Cauit jsou natolik infikováni křesťanstvím, ale opravdu jen infikováni, že jakákoliv domluva s nimi byla velmi obtížná. Za vše chtěli nehorázně mnoho peněz a většinou nebyli ochotní cokoli udělat. Naprosto je nezajímalo, že nedaleko umírá člověk. Stále se jen vyptávali: „Proč jste se rozdělili? Proč šel po setmění k řece? Proč šel v otevřených botách?“ Jakoby se dalo něco změnit. Prostě žádná ochota pomoci. Na druhou stranu je třeba říci, že indiáni mají ke smrti naprosto odlišný vztah, berou ji prostě jako přirozenou součást života. Nakonec po strastiplném shánění se podařilo usmlouvat jednoho indiána s kanoí, že je zaveze do Santa María, kde je zdravotnická stanice. Ve dne tato cesta trvá asi dvě hodiny. Cauit – Cahuapanas – Santa María.

Bohužel motor této peke peke byl naprosto nespolehlivý. Cesta probíhala tak, že pět minut se jej pokoušeli nastartovat, minutu běžel a takto stále dokola. Do Cahuapanas se jede po proudu, ale potom je potřeba odbočit na jinou řeku a jet proti. To byl problém. Asi v polovině cesty po proudu se rozhodli vystoupit a běžet pěšky zpět do Cauit. Musíte si představit, jak zoufalá to pro ně byla situace, když se rozhodli běžet v noci neznámou džunglí. Ano, skutečně běželi. Není to žádná legrace. Je potřeba dodat, že čas ubíhal. Jak jsem již psal,

Současná inkarnace bývalého ministra financí

Pohled na vesnici Yoseolaya

„Každý si vybral svou bojovnickou hůl. Popravdě, její hlavní účel není pro boj, ale slouží jako opěrka při zvracení a věřte mi, je to potřeba. Jeden z indiánů nás pomaloval rituálními barvami.“

Indiánské ženy v Yoseolaya

„Teď je ráno a sedím před chatrčt a píšu deník. Indiáni mi nakukují přes rameno, jakoby si mohli přečíst, co píšu, nebo nakukují okny dovnitř a sledují ostatní.“

Šaman Šachian vaří kotel ayahuasca

*„Obřadu přihlíží jak jinak než celá vesnice. Indiáni postavili u šamanovy chatrče takovou polici.
Na ni dali šest našich esusů a šaman do nich naběračkou nalévá ayahuascu.“*

Takto vypadá surová stoletá ayahuasca.

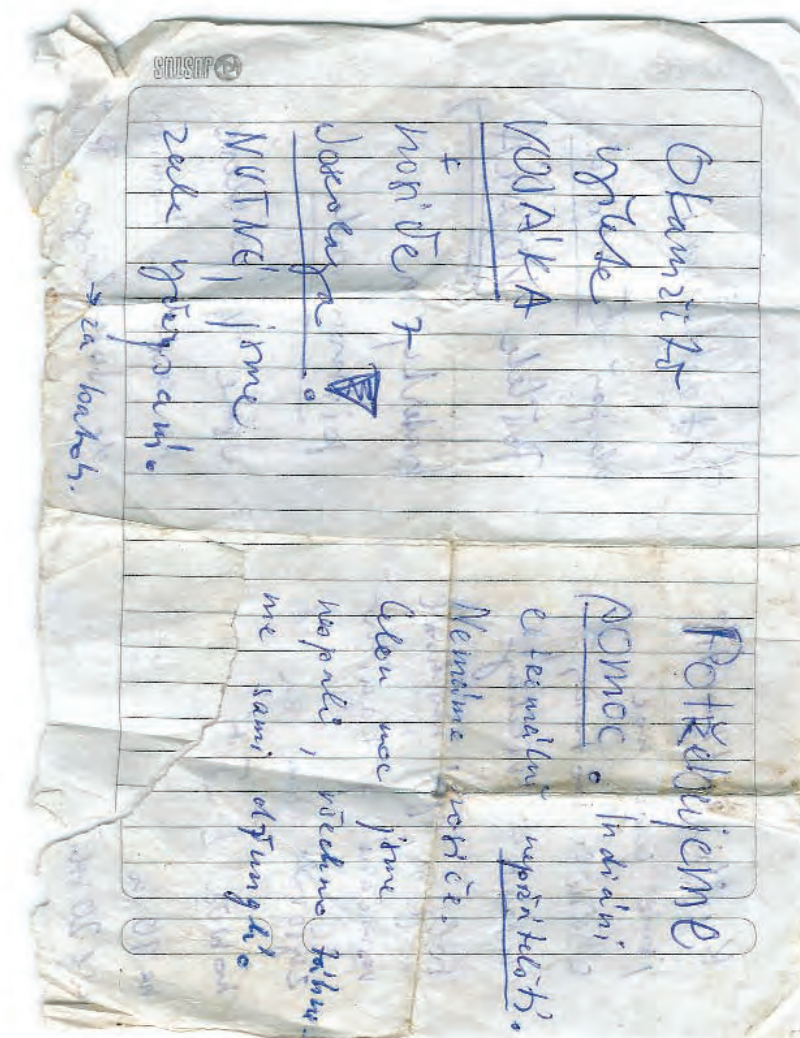
Indiánské ženy v Yoseolaya přinášejí cukrovou třtinu

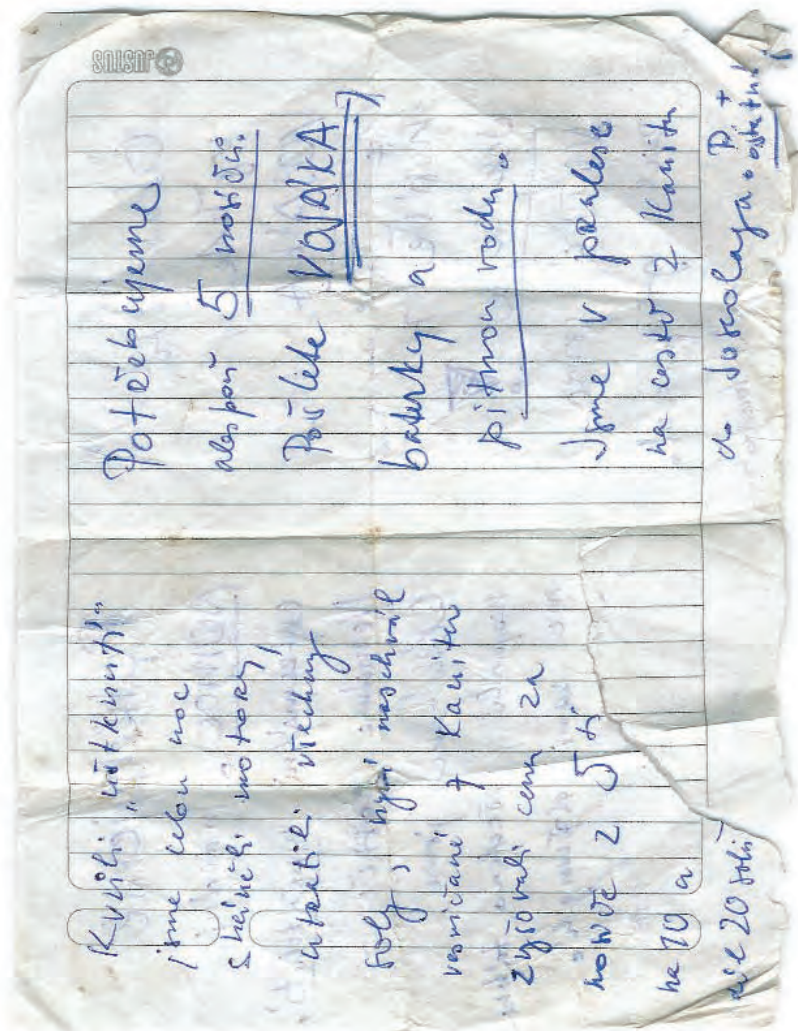

Zařízení na lisování cukrové třtiny

„Kluci ve vesnici mají velmi zajímavou „motokáru“, vypadá jak z filmu o Flinstounech.“

sérum je nutné podat do šesti hodin od uštknutí. Měli opravdu málo času dostat se do Santa Marie a přivést pomoc. Běželi prý skoro dvě hodiny. Kdo nezažil, neuvěří. Pot, vlhkost, bahno, všudypřítomné bahno, do kterého místy zapadali až po kolena. Naprosto nic není vidět... opravdu pekelná cesta. Když to teď zpětně vypravují, tak prý docházelo i k tragikomickým situacím jak z kresleného komiksu, kdy pět lidí běží za sebou a každý se praští čelem o tu samou větev. Jen se oklepou a běží dál. Když doběhli zpět do Cauti, už tam na ně čekala ta jejich loď a indián tvrdil, že je opravená. Takže ještě jednou po řece, bez světla. Každou chvíli najeli na mělčinu nebo břeh a museli vylézt a vytlačovat loď zpět do hlubší vody. Ta sice šlapala jak hodinky, ale jen do té chvíle, kdy odbočili proti proudu. Tam motor začal opět zadržávat a vynechávat. Nakonec do Cahuapanas dojeli a vypůjčili si jiný motor. S tím už dojeli až do Santa Marie. Našli zdravotnickou stanici a konečně se setkali s někým, komu naše situace nebyla jedno. Ošetřovatel se jen vyptal na podrobnosti, sbalil si nutné vybavení a jeli zpět. Bohužel už nemohli stihnout šestihodinový termín. V zoufalství a bezmoci potom klečeli v kruhu na břehu řeky a modlili se k Ježíši Kristu za zázrak. Ten se skutečně stal, ale o pár hodin dříve, což nemohli vědět.

Ráno ten ošetřovatel přišel za námi do Joseolaya, ale to už bylo vše v pořádku, a tak se vrátil. Třetí skupina po náročné noci odpočívala v Cauti. Škola, ve které spali, byla plná švábů, takže si ten odpočinek pěkně užili. Tohle nám vyprávěl Tomáš druhý den večer, když dorazil sám za námi. Šel napřed a přinesl dopis se žádostí o pomoc pro třetí skupinu, který přikládám.

Potřebujeme pomoc. Indiáni extermálně nepřátelští. Nemáme nosiče. Celou noc jsme nespali, všechno táhneme sami džunglí. Kvůli „uštknutí“, jsme celou noc sháněli motory, utratili všechny soly, nyní naschvál vesničané z Kanitu zvyšovali cenu za nosiče z 5ti na 10 a dle 20 solí

za batoh. Potřebujeme aspoň 5 nosičů. Pošlete Henriho, baterky a pitnou vodu. Jsme v pralese na cestě z Kanitu do Jose Olaya. P + ostatní. Okamžitě vyšlete Henriho + nosiče z Yoseolaya!!! NUTNĚ jsme zcela vyčerpaní.

Jsou na cestě z Cauit do Joseolaya a jsou totálně vyčerpaní. Nosiče nemají a nesou vše včetně části společného vybavení sami. Posíláme jim tedy naproti Henryho a nosiče. Po chvíli přicházejí. Nebyli od nás daleko.

Čakra čtvrtá

Středa 19. 2. 2003

Teď je ráno a sedím před chatrčí a píšu deník. Indiáni mi nakukují přes rameno, jakoby si mohli přečíst, co si píšu, nebo nakukují okny dovnitř a sledují ostatní. Prostě je zajímá vše. Chovají se k nám ale laskavě. Nosí nám vodu z řeky. Dokonce i nějaké ovoce.

Ráno přišel šaman. Moc příjemný a jemný pán. Bude vařit ayahuasca, jak s ním Pepé včera domluvil. Čekáme, až dorazí Petr se skupinou (to jsme ještě nevěděli, co všechno prožili). Přes den se jdeme vykoupat do řeky a vyprat si nějaké věci – už to bylo opravdu nutné. Jde s námi i Dominik. Olga s Bohumilou řeší, proč se „to“ Dominikovi stalo. Z čeho že to má takový strach, že si přivolal takovouto událost. Popravdě my s Honzou to chápeme trochu jinak. Spíše jako iniciaci a velký posun. Když přicházíme zpátky, už se vaří velký kotel aya. Tohle by měla být ta nejkvalitnější ayahuasca. Horská a stoletá. Do ní se nepřidávají žádné přísady a mělo by se jí vypít hodně, ale k tomu se ještě dostanu.

Schyluje se k večeru. Indiáni donesli větve, ze kterých pro nás vyrábějí hole. Takzvané bojovnické, ale s bojem to nemá nic společného. Slouží při aya obřadu jako opora a dost se hodí při nevolnosti, která většinou přichází. Někteří váháme, zda bez přítomnosti Petra máme rituál podstoupit, jiní do toho jdou po hlavě. S Honzou jdeme ještě jednou k řece Chingana a trochu pomeditujeme. Petr nakonec doražil, ale pro nás již bylo pozdě. Těsně předtím jsme se najedli a vypili kafe, což před požitím ayahuascy není zrovna ideální.

Obřadu přihlíží jak jinak než celá vesnice. Indiáni postavili u šamanovy chatrče takovou polici. Na ni dali šest našich ešusů a šaman do nich naběračkou nalévá ayahuascu. Je prý třeba vypít co nejvíce. Přeborníkem je Dušan. Pracuje jako výrobní ředitel likérky a vypil šestnáct ešusů. Kdo nezažil, neví, o čem mluvím. Ta chuť je fakt odporná a čím víc pijete, tím je to horší. Zvracením účastníků se baví celá vesnice, není to ale nic škodolibého. Spíše vědí, o co jde, proto se smějí. Trochu nám to ale připomíná nějakou folklórní šou. Dušan bude mít hezkou fotku na památku s kotlem ayahuascy a zapadajícím sluncem za chatrčemi v zádech. My sedíme u ohně, povídáme a je dobře. Půjdem spat. Zítra nás to čeká všechny.

Čtvrtek 20. 2. 2003

Ranní probuzení v hamace. Před chatrčí zase půl vesnice sleduje, jak Pepé vaří vodu. Nezbytná káva, jak jsem říkal, doma ji nepiju, ale tady si ji vypiju s obrovskou chutí. Nedá se popsat, jak si té možnosti vážím. Vůbec si zde vážíme maličkostí a svým způsobem se i těšíme domů. Ne, nechceme jet ani o den dříve, jen víme, že budeme rádi doma.

Kluci ve vesnici mají velmi zajímavou „motokáru“, vypadá jak z filmu o Flinstounech. Již jsem ji fotil včera a dnes dokonce v akci.

Na místě, kde uštkl had Dominika, dnes uštkl malou holčičku. Indiáni mají nějaký vlastní přípravek proti hadům a my doufáme, že bude účinný. My již sérum bohužel nemáme. Později se dovídáme, že dítě je slepé, ale jelikož španělština indiánů není řekněme dokonalá, nevíme, zda bylo slepé už před nehodou anebo jejím následkem. Nicméně vesničané jsou v klidu. Jak jsem říkal, tyhle věci berou jako samozřejmou součást života.

Pepé vaří polévku a je pohoda. Dnes je zataženo, občas sprchne a mraky páry vytvářejí nad horami nádherné obrazce.

„Prší, ležím v hamace, dívám se na sloupy vody měnící hlínu v bláto. Špinavé a nečisté je teď svěží. Ponožky mám samou díru, tělo pokousané od hmyzu, vše nasáklé potem. Prát by se dalo třikrát denně. Káva v hrníčku je pro nás symbolem přepychu a láhev koly, nad kterou bychom normálně ohrnuli nos, něčím královsky nedostupným. Pomalu se roztahuje obloha a začíná prosvítat slunce. Všichni si píší. Věci, které se dějí, jsou příliš uvnitř, než aby se o nich dalo jakkoliv mluvit. Skupina se stmelila. Jeden bez druhého tu těžko přežijeme, nicméně si každý víc než kdy dřív uvědomuje, jak je sám. Sám na vše, na život, na smrt, na bolest i na lásku.“

(Honzá P.)

Už pomalu zapadáme mezi vesničany. Už nechodí zírat z půl metru do úst, jak jíme, dokonce nás i občas nechávají samotné. To je dobré znamení, že jsme již zapadli do běhu vesnice. Plány na další dny nejsou úplně jasné. Buď půjdeme pěšky směrem na Bal Sa Puerto, nebo tu ještě zůstaneme. Cesta do Bal Sa Puerta by asi byla náročná, tedy hlavně její první část, která by podle indiánů měla trvat asi sedm hodin. Ale sedm hodin jejich chůze znamená tak dvanáct našich. Po cestě bychom měli zůstat u jakýchsi vodopádů, kde má být výjimečné silové místo. K těm vodopádům se váže zajímavá historka: Petr na ně přišel v meditaci, a proto jsme také zamířili do této vesnice, kde

nás již očekával šaman, který už tři dny věděl, že přijdeme. Vodopády samotné objevil právě tento šaman v jedné ze svých vizí. Poté se vydal do džungle a po čtrnácti dnech prosekávání se a hledání je skutečně našel. Potom si také poměrně blízko vodopádů postavil své obydlí. Ale to trochu předbíhám.

Pár poznámek ke včerejší aye:

Ačkoliv většina těch, kteří do toho včera šli, sami nevěděli proč, jsou dnes jako vyměnění. Taková jemnější. Hlavně Dušan. Aleš se nemůže vycentrovat. Prý zvracel „roky staré jídlo“. Moc zajímavá symbolika pro usazeniny nasbírané během života. Petr nás také varoval, že se máme hlídat, jelikož dochází k uvolňování obsahu dolních čaker a mohou přicházet různé stavy a dokonce i agrese. Vše ale bylo v pohodě. Jen Petra byla nervóznější, ale nic hrozného to nebylo. Sám mám také obavy, jak to na mne bude působit, ale věřím, že to bude v pohodě (a taky bylo).

Odpoledne nás Pepé vyzval, ať mu jdeme pomoci lisovat cukrovou třtinu. Je to práce pro tři lidi a docela legrace. Ovšem na to, aby se vylisoval jeden kýbl třtiny, je potřeba tak tři hodin práce. Indiánům to možná jde rychleji, ale asi ne o moc, jak jsem je sledoval, když nám ukazovali, jak se to dělá. Měli jsme dvě velké otepi „kanja“ cukrové třtiny a jednu jsme lisovali my s Honzou, druhou Dušan s Hermanem. Také jsem se ptal Pepého, jak chodili tito indiáni dříve oblékání, myslím přirozeně. Nyní vypadají jak mezinárodní fotbalové družstvo. Všichni mají nějaké dresy a fotbalové trenýrky, no co vám budu povídat – fakt nic moc. Dost mne překvapilo, že si ani nepamatují, v čem chodili původně. Nakonec jsem se dozvěděl, že ženy nosily sukénky z listí a muži také něco podobného a kolem krku připevněné jakýmsi popruhem.

Začalo se schylovat k aya session. Přišel šaman a vše se připravuje. Ráno bychom měli brzo vstát a jít k těm vodopádům. Tak na to brzké vstávání a odchod jsem skutečně zvědav. Ty vodopády jsou zatím neznámé, kromě několika indiánů z tohoto kmene je nikdo neviděl. Ani žádný Peruánec, natož Běloch. Vůbec co se vesničané pamatují, tak tady žádného bělocha ještě neviděli.

Aya session

Vesničané se začali shánět po našich ešusech, aby bylo z čeho pít. Dali jsme jim je a mohlo se začít. Každý si vybral svou bojovníckou hůl. Její hlavní účel není pro boj, slouží jako opěrka při zvracení a věřte mi, je to potřeba. Čištění při ayahuasce je tak intenzivní, že se vám podlamují kolena. Jeden z indiánů nás pomaloval rituálními barvami. Můžeme začít. Prý jsem vypadal obzvláště divoce. Pijeme jeden ešus za druhým a chuť je jako vždy odporná. Odvahu si dodáváme vtípkami a „Tomášovským – ať to stojí, co to stojí“. Je lepší pít čerstvě nalitou teplou ayu než vychladlou. U studené je ta pachutí ještě výraznější. Jak pijeme, šaman do prázdných ešusů stále dolévá. Občas to lije vedle, děláme si legraci, že aya je dobrá na oči. Nicméně bych se v jeho věku chtěl pohybovat jako on. Nevinnost na mne přišla po šestém ešusu a hned po mně vyběhl Honza. On to ale měl horší o to, že zvracení měl nekonečné.

„Nikdy mi nebylo takhle zle, nikdy jsem necítil takovou beznaděj a neměl takové pochyby. Nikdy nebyl život tak intenzivní, nikdy jsem necítil tolik lásky a vděčnosti, jako když mi staří šaman dával pít vody s kokosem a omýval mi ruce. Přišel mi jako dědeček z pohádky. Jako by říkal: „To nic, vydrž“. Potom ze mne vytekl celý obsah střev a vyzvracel jsem i to, co jsem nikdy nesnědl. Ta nemohoucnost, když člověk dřepí v pralese, zvrací a kálí zároveň a nemá to konce. Kolem se vše rozpíjí, tělo se zapíná

a vypíná a víš, že se nedokážeš zvednout a odejít. Božská liána?! Co je tedy Ďábel, když tohle je Bůh? Zvracím nespočetněkrát a nakonec mne Henry s Bohumilou dopravují do hamaky, naposled si zazvracím a upadám do bezvládnosti. Snažím se nějak kontrolovat stav, ve kterém se nacházím, nebo ho nějak formulovat, ale kromě toho, že mi je děsně zle, nic nepřichází. Obrázky – deset za sekundu, všude hejna motýlů, mávají křídly jako šaman metličkou. Ne, v pohodě tedy nejsem. Není to na smrt, ani na život. Přicházejí další, pijí vodu poslouchají CD, prodávávají čakry – já nemůžu dělat vůbec nic. I ležení je neskutečná námaha a dřina. Každá buňka mého těla se chvěje. Mám dojem, že jsem se několikrát obrátil naruby.“ (Honza P.)

Jelikož podle instrukcí jsme i po nevolnosti měli pokračovat v pití – přemohl jsem se a vypil ještě dalších šest ešusů.

„Vize jsem měl různé. Některé stejné jako při úvodních obřadech – UFO, industriální obrazy, vstupy do hmoty, do molekul, do atomů až jsem zjistil, že uvnitř již není nic než VĚDOMÍ. Dnes jsem ale vize neodmítal, jen je sledoval jako pozorovatel. Schody, dlouhé, předlouhé schody do nebe s dveřmi, které se prodloužily, vždy když jsem začal být netrpělivý. Potom mne napadlo, proč jdu? Proč běžím? Vždyť jen myšlenkou se mohu přenést tam, kam potřebuji. Jsem tedy u dveří. Když je ale otevřu, je tam zed', celý zoufalý ji začínám bourat, ale konec je v nedohlednu, až mne opět napadne „jen“ projít. Potom přišel hlas, který mi říkal „není žádná pravda, není kam jít, čeho dosahovat, vše je tady TED, vše už je.“

Myslím, že ještě dlouho budu mít co čerpat z tohoto zážitku.

Pátek 21. 2. 2003

Ráno jsme všichni vzhůru již kolem šesté. Někteří se cítí dobře, jiní méně. Já jsem v poho, Honzovi dobře není. Původně jsme měli k vodo-

pádům vyrazit dnes, ale ráno dost přšelo a všude je spousta bahna. Je to dost nepříjemné.

Kromě toho Pepé opět vaří polévku, takže se asi zdržíme. Později jsme se dozvěděli, že je třeba být na místě velmi brzo, aby šaman stihl uvařit další várku aya, která se vaří asi deset hodin. Začal tedy vařit tady; zůstáváme. Většina z nás z toho není příliš nadšená, mysleli jsme, že čištění již bylo dost, ale dnes bude zase. Moc se nám už nechce. Mám silnou chuť „látky“ opustit, ale jak jsem řekl na začátku, „budu držet hubu a krok“ a hodnotit až zpětně (a bylo to dobře, ego vás zkouší různými způsoby přesvědčit, že to již stačí, že toho už bylo dost atd. Nesmíte se nechat, svůj záměr držte pevně, protože to je TO jediné důležité).

Každopádně tato horská ayahuasca je prý energetické čištění na desítky let dopředu. Rozšiřuje sušumnu a jiné energetické kanály. Také se s její pomocí léčí spousta nemocí včetně AIDS. Prý zabírá i v posledním stadiu, dokonce v Limě by prý měly být některé případy zdokumentovány, ale to se nám zatím potvrdit nepodařilo. Nabízí se otázka, proč se o tom neví. Sám nevím, ale napadají mne dvě možnosti, jedna, že světové zdravotnictví ani snad nestojí o to, aby se svět dozvěděl, že to, s čím si oni nevědí rady, umějí léčit nějakí divoši, a druhá, zde asi také nikdo nestojí o nájezdy nemocných do pralesů. Ayahuasca se ale dá prý i pěstovat. Pepé si kus liány bere s sebou a zkusí to. Ptal jsem se ho na to, protože legendy šamanů tvrdí, že nejlepší je stoletá, ale Pepé tvrdí, že za tři roky již bude použitelná.

Právě jsme dojedli polévku a odpočíváme v hamakách a sbíráme sílu na večer. Opravdu mi není jasná jedna věc: ayahuasca prý také posiluje. Indiáni ji pijí, když mají před sebou dalekou cestu, aby vydrželi několik dnů běžet – já bych dnes neuběhl ani kilometr.

Jinak vesničané jsou již hodně vlezlí, stále si chodí říkat o nějaké dárečky, dokonce se jim líbily naše kalhoty a košile (máme s Honzou

stejně), ale to mají smůlu, nic jiného na sebe nemáme. Když už není nic, co bychom jim mohli dát a nemají co prodat, mění taktiku: Začínají nosit zvířátka, a prý pokud je nekoupíme, tak je zabijí. Vybíráme soly na želvičku a jsme pěkně našťvaní. Když to udělali podruhé, odmítáme hrát dál. Jo, peníze, super vynález. Ať žijí evangelíci, kteří jim tyto mravy přinesli. Ono je to s touto církví opravdu zajímavé. V Peru je běžné mnohoženství. Žen se rodí mnohem více než mužů, takže jim vlastně ani nic moc jiného nezbyvá. Peruánský parlament to zatím nepřijal oficiálně, na rozdíl od kolumbijského. V Kolumbii to ale dotáhli ještě dál. Tam to přejala i evangelická církev a všechny ženy, které máte, si můžete vzít v kostele. Nu což, co by neudělali pro udržení fanoušků.

Je poměrně legrační sledovat reakce lidí na toto téma. My jsme to vnímali spíš jako v tom vtipu, kdy u řeky sedí čtyři muži. Dvacetiletý, třicetiletý, čtyřicetiletý a padesátiletý. A na druhém břehu se koupou ženy. Ten dvacetiletý povídá: „Chlapi, přeplaveme za nima na druhou stranu!“ Třicetiletý na to: „Já vím o mostě kousek po proudu, tak bychom to mohli obejít.“ Čtyřicetiletý: „A že se vám někam chce. Vždyť je tady hezky. Zůstanem tady.“ A padesátiletý najednou vyskočí a křičí: „Bacha, chlapi, zdrháme! Plavou sem!“

Začínám mít pocit, že by bylo dobré posunout se v prostoru. Moc se těším k vodopádům. Indiáni dlouho nevěděli, zda nás tam mají pustit. Aby si nerozhněvali bohy a to místo jednak neztratilo svou kouzelnou sílu a jednak aby vodopády případně nevyschly. Ale pustí nás tam. Asi hlavně proto, že s nimi pijeme „božskou“ ayahuascu a již jsme „dostatečně“ čistí, abychom toto posvátné místo nepošpinili. Vtipkujeme o tom, že by byl opravdu pech, kdyby ty vodopády vyschly po naší návštěvě. To by nás asi pobili jako oběť na usmíření bohů.

Další zajímavá událost se přihodila Henrymu. Henry je policista, kterého máme s sebou, jednak kvůli bandidos ale hlavně jako dozor-

ce při aya obřadech, kdy účastníci nejsou tak úplně svéprávní, proto nás hlídá, aby např. někdo neodešel do džungle, což by mohlo být nebezpečné; a vůbec se o nás stará. Henry potřeboval nějaký klacek, vzal mačetu a pokácel jediný stromek na mýtince u vesnice. Bylo mi to divné a ve chvíli, kdy sekal, jsem již věděl, že je to ŠPATNĚ, ale už bylo pozdě. V tu chvíli příběhli rozzlobení indiáni a cosi mu velmi důrazně vysvětlovali. Pak jej odvedli k náčelníkovi. Když se vrátil, byl „poloviční“, bylo nám ho líto. Oni indiáni spíše jen strašili, ale dali mu co proto. Každopádně můžeme kácet, co potřebujeme, ale ne v těsné blízkosti vesnice. Indiáni teď nosí z lesa takové duté kmeny, které používají na stavbu chatrčí jako pilíře. Jeden z bojovníků vždy nese obzvláště těžký kousek a dodává si sílu výkřiky jako tygr...

Večer nás tedy čeká další aya a nikomu se nechce. Přepadají mne různé pochybnosti a obavy – ego opět dělá, co může. Je s podivem, kolik nedořešených záležitostí mi teď vylézá. Věci, o kterých jsem si myslel, že jsou dávno uzavřené, a ono ne. To čištění je skutečně hluboké a velmi velmi náročné. Znovu a znovu prověřuje můj záměr bdít. Napadají mě pochybnosti o všem, i o tom, zda je dobře být zde, ale vím, že to přejde. Jen to chce vydržet a nepovolit. Ego nemůže a nebude řídit můj život.

Došli jsme se umýt do řeky. Předtím jsem ještě seděl s Bohumilou a rozebíral její a své důvody proč být zde a vyprávěl jsem jí o Číně. Mám pocit, že přešlapujeme na místě, fyzicky i vnitřně. Chtělo by to popojít.

K vodopádům jsou to prý dvě hodiny cesty. Odtamtud do San Ramón asi šest (indiánských). Potom ještě dva až tři dny cesty po kratších úsecích do Bal Sa Puerta. Odtud do Moyobamby, kde bychom se měli potkat s Borisem a našimi věcmi. Nevím, jak to dopadne s původními plány jet ještě na pobřeží a na poušť, hory jsou v plánu stále. Tam se těším ze všeho nejvíce. Petr plánuje výjezd až do výšky

pět tisíc metrů – tak to jsem zvědav. Tady je krásně vidět, jak se den ode dne liší plány a odhady – a nakonec bude stejně všechno jinak – jako v životě.

Jsou tři hodiny odpoledne, ležíme v hamakách a čekáme, co bude. Indiáni se už opravdu opráskli. Stále jen něco chtějí – je čas vypadnout. Navečer před aya se Petr rozhodl trochu pohovořit a bylo to moc dobře. Bylo to již velice potřebné. Celou skupinu to ještě víc sjednotilo a scelilo záměr nás všech.

Ayahusca byla dnes obzvláště FUERTE. Potom se do toho ještě přidala bouřka – podle indiánů znamení, že bohové mají radost a že dnes bude velký pokrok. Dnes se mi ještě více dařil postoj pozorovatele, což alespoň podle mne je při aya ještě těžší než normálně. V průběhu noci se mi neudělalo volno, musel jsem vyběhnout ven, a pak jsem jen dlouho seděl před chatrčí na kmeni stromu. Potom přišel Petr a přisedl. Chvilku jsme povídali, pak už jen seděli. Teda JEN, ono se toho dělo víc než dost, jen ne na fyzické úrovni. Bouřka byla také super. Jen hřmělo a blýskalo se a skoro nepršelo. Seděl jsem venku ještě dlouho a celou noc byl v bdělém spánku.

Sobota 22. 2. 2003

Vždycky se musím podívat na předcházející stránky, co že je dnes vlastně za den. Tady je to opravdu jedno. Dokonce už ve dvojici nemáme ani jedny hodinky. Já je ztratil někde po cestě a Honza je dnes utopil při přechodu řeky. Měl je v kapse u kalhot a řeka byla hlubší, než čekal, ale k tomu se ještě dostanu. Ráno jsme vstali, někteří dříve, jiní později. Nakonec v osm vstali všichni a již v deset jsme vyrazili na cestu (původní plán byl vyjít po šesté). Dnes je v plánu dojít jen do šamanova příbytku. Mělo by to být max. dvě hodiny

chůze, ale po dvou hodinách přicházíme do vesnice Yanayaco (Černá voda) a ještě další tři hodiny k šamanovi. Ne že by cesta byla tak daleká, ale terén byl poměrně těžký, navíc nás brzdila Bohumila, která jít rychleji prostě nemůže, i kdyby chtěla. Po cestě jsme třikrát přejížděli řeku na kanoích, pak ještě několikrát brodili. Zatím jsme se vždy zouvali, takže to šlo ještě pomaleji.

Nicméně cesta byla nádherná. Horská džungle je krásná, potoky a řeky, mlha nad vodou, nádherné stromy s obrovskými základnami – fotím jako zběsilý. Postupně se někteří přestávají zouvat a jdou vodou v botách. Jak zjistíme druhý den, už je to jedno. Musím říci, že vojenské džunglové boty jsou zde velkou výhodou, jsou na takovéto přechody určeny, rychle schnou a mají vypouštěcí dírky. Příště si je rozhodně pořídím. Za Yanayaco se skupina s Petrem odpoutala a zmizeli nám v džungli. Janu totiž stále bolí noha a měla tím pádem poměrně problémy s broděním v prudkém proudu. Dokonce ji dvakrát strhla voda. S Henrym opět doprovázíme pomalou skupinu a v jednu chvíli jsme opravdu nevěděli kudy dál. Došli jsme ke korytu řeky a nikde žádná stopa. Dokonce jsme i vystřelili na znamení, aby na nás počkali, ale pořád nic. Vydali jsme se tedy proti proudu a asi po třech stech metrech jsme našli písčité ostrůvek a na něm konečně stopy – jdeme dobře. Po dalších asi pěti stech metrech se řeka opět přecházela a tady na nás čekal jeden nosič. Docela jsme si oddechli. Jak už jsem psal, nemám dobrý pocit, když se skupina rozděluje, ale to není jen na mně. Už jsme varování, že máme držet při sobě, dostali víc než dost.

Konečně jsme na místě, kde šaman bydlí. Nádherné, čisté a velmi silné místo u řeky. Ta tu krásně hučí, že když se chcete slyšet, musíte mluvit opravdu nahlas. Také je tu v řece čistá voda, která se dá pít. Vy, kteří jste doma, to asi tolik neoceníte, ale když je porucha vodovodu a teče „hnědá břечka“ – tak takovou vodu jsme teď v posledních

dnech pili. Kalnou vodu z řeky, samozřejmě převařenou. Ne, nikomu po ní nic nebylo, ale chuťově a vizuálně nic moc.

Rozděláváme hamaky a moskytiéry a také igelity na přístřešky, kdyby náhodou přšelo. Šamanova žena ohřívá aya, takže je jasné, co nás dnes čeká. Kromě toho také uvařila hrnec pifaja. Lehce a s chutí jsme pojedli. Že to nebyl tak dobrý nápad, nám došlo v noci. Není nic horšího než zvracet pifajo, ale nechci předbíhat událostem. Večer sedíme v kroužku, a předtím než jsme začali s obřadem, Petr krátce pohovořil. Mluvil o tom, že v této fázi již s námi přestává hrát hry na „lidi“ atd. Bylo to svým způsobem velmi tvrdé, ale naprosto na místě. Je čas uvědomit si, kdo vlastně jsme. Jde o to, abychom se posunuli a ne utěšovali a chlácholili svá ega. Že je nám kdykoliv k dispozici, bude-li to potřebné, ale ne pro pseudoduchovní debaty, které stejně nikam nevedou. Bylo toho řečeno hodně a se vším souhlasím, jelikož to cítím úplně stejně. Samozřejmě ale netvrdím, že na mne nepřijdou pochybnosti, to již víte. Jde spíše o to, co udělám. Budu se jimi do nekonečna zabývat, nebo je pouze bděle pozorovat a půjdu dál? To je volba každého z nás.

„Všichni filosofují a přesvědčují sami sebe o tom, že jdou dobře. Mně všechna ta teorie přijde jako nepotřebný luxus. Nejsem si jist vůbec ničím. Přijdou mi to hloupé žvásty. Je toto skutečně cesta k poznání? A co to je, to poznání? Sám sebe přesvědčuji, že je to legrace, že vlastně o nic nejde, že věčnost se jen baví, že jde jen o kosmický žert, že tady není žádný člověk, žádná planeta, že si všechno jen vymýšlím, pro sebe, na sebe...”

Mušky mi vykusují další kousky masa, hřebety rukou, o kterých říkám, že jsou mé, jsou jedna velká jizva. Cenu života poznáváme, až když o něj máme přijít. Cena jídla je úměrná našemu hladu, žízeň měří naši touhu po vodě. Všechna filosofie je k ničemu, všechny postoje jsou nanic. Všechny sympatie i antipatie jsou hloupé a naprosto nesmyslné. A mezi tím vším začíná prosvítat KLID a TICHŮ...”

(Honza P.)

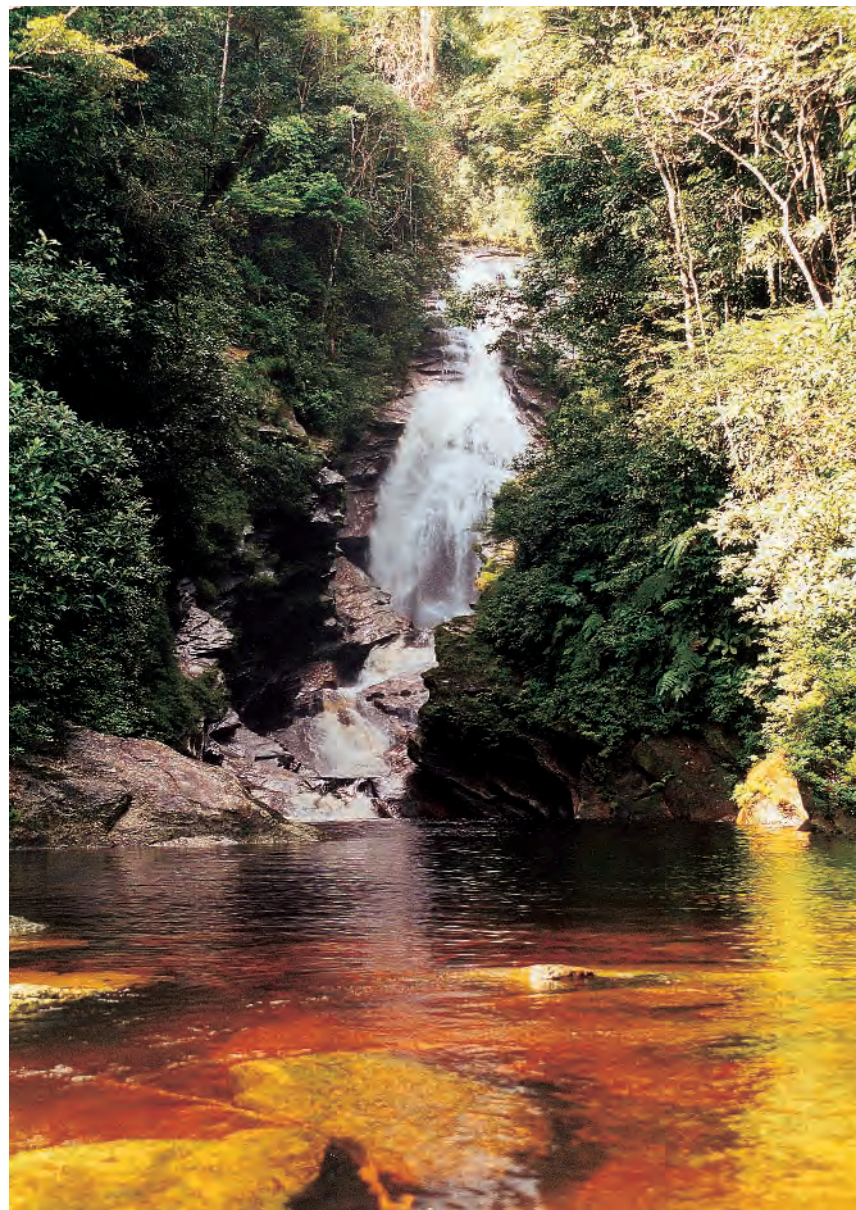
Horská džungle

„Přicházíme k řece. Tam jako dva nádherné symboly na jedné straně leží stočený chřestýš a na druhé straně nacházíme velikou zkamenělinu jakéhosi hlavonožce ve stejné pozici.“

„Cesta horskou džunglí je možná dvěma způsoby, buď se můžete prosekávat hustým podrostem, nebo se brodit řekou.“

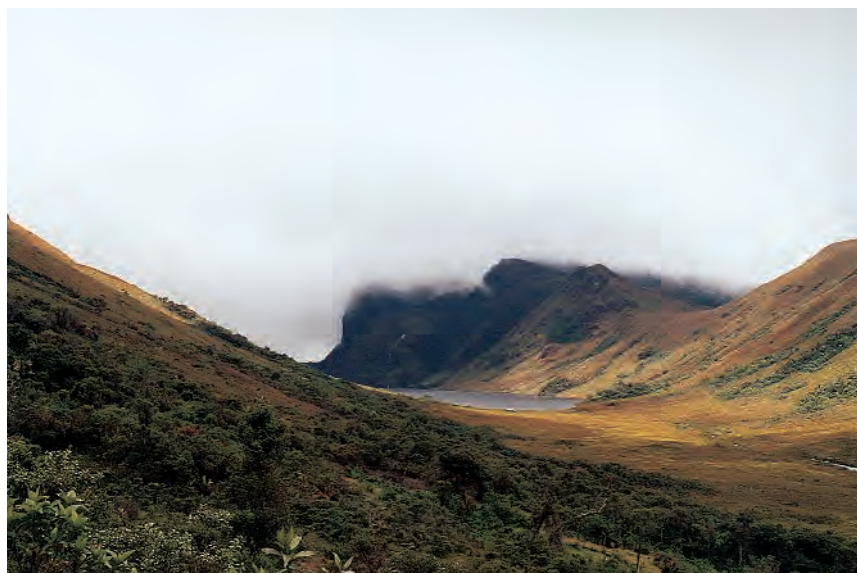
Vodopád

Cesta na koních k jezeru Shimbe

Rituál San Pedro u jezera Shimbe

*„Po třech hodinách jízdy se před námi opravdu objevuje jezero.
Jsme ve výšce 3400 m. n. m., prší, je zima, ale to vůbec nevadí.“*

Poušť v oblasti Bayovar

Malebný Bayovarský záliv. Dříve veřejná pláž – dnes zakázaná oblast.

Mořský lev v Bayovaru

Kondoři

Pobřeží v Bayovaru – v kroužku v dálce pro představu velikosti náš mikrob

Pelikáni na ostrůvku u Bayovaru

Pár slov o ayahuasce:

Ayahuasca je nazývána „božskou“ lianou, která má úžasné léčivé a čistící schopnosti. Čistí energetické kanály nádí, rozšiřuje sušumnu, pročišťuje čakry. Ovšem kdo chce pít aya, musí být skutečně připraven (sám sebou si občas nejsem dost jist). Chuťově, řekněme, není dobrá. Dalo by se napsat, že je odporná, ale to stále nevystihuje pravý stav. Ale to není vůbec důležité, to se dá překonat, chcete-li. Trochu horší je, že se to zhoršuje a ještě dnes, když si vybavím tu chuť – no, trochu to se mnou zatřepe. Ale i s tím není problém si poradit. Když už to opravdu nejde a máte pocit, že již nepozřete ani kapku, protože to s vámi otrásá, jen tu vůni ucítíte (ta funguje jako spouštěč – proto doporučuji pít ayu stejným způsobem, jako se pije „panáky“: tedy nadechnout, zadržet dech, vypít, vydechnout a odplivnout – to jsem pro změnu odkoukal od šamana a ten ví, proč to dělá), takže pomoci si můžete plátkem citrónu, který olíznete po požití, abyste neutralizovali pachut v ústech. To vše se ale dá vcelku bez problémů zvládnout. S tím se dá v pohodě vyrovnat.

Na co je potřeba být připraven a jediná skutečně fungující příprava je SKUTEČNÝ ČISTÝ ZÁMĚR a MOTIVACE. Pozor, říkám skutečný záměr, mysl si s vámi může pěkně zahrát, když jí to dovolíte. Můžete být přesvědčeni, že chcete bdít, ale když dojde do tuhého, může být vše jinak. To je ale jen na vás. Aya vám může pomoci v lecčems, ale jste ochotni TO podstoupit? Opravdu TO chcete? Nedílnou součástí toho všeho je, že se vám budou projektovat vaše nejtajnější obavy a strachy. Věci, na které jste dávno zapomněli a chcete zapomenout. Vše nedorozšířené se znovu přihlásí o slovo. A tyto strachy budete prožívat znovu a znovu, dokud je nezvládnete a nezpracujete.

Velmi pomáhá metoda poznávání a označování. Cokoliv, co poznám, toho se již nemusím bát. Cítím strach, označím jej – ano,

toto je strach z toho a toho – již se ale nemusím bát, cokoliv, co poznám, ztrácí svou sílu. Tím strach neutralizujete. „Těžko se bát hada na cestě, když už jasně víte, že je to jen kus starého provazu.“

Ale je nutné být bdělý. Pokud neuhlídáte své myšlenky a začnete se s nimi ztotožňovat a prožívat tyto strachy a obavy jako „své“, jste na špatné cestě. Je nutné být pozorovatelem – bdít. Jakmile se aya-huascovými vizemi necháte jen tak unášet, není to dobré. Můžete zažít blažené stavy nebo peklo, ale co to má společného s poznáním? Je třeba znovu a znovu myslet na svůj záměr. Klást si otázku „kdo jsem já?“ a být bdělý. Opravdu to není jednoduché, ale jde to. Připravte se na to, že vám může být fyzicky opravdu zle už jen při pomyslení na pití aya (znám to). Ale to je opět jen další strach vašeho ega před zánikem, ale o to tu přeci jde, ne? Takže je-li váš záměr dostatečně čistý – musíte pokračovat.

Neděle 23. 2. 2004

V noci se spustil silný déšť – v Amazonii, když neprší, tak alespoň jednou denně pořádně sprchne. To samozřejmě prověřilo naše přístřešky – voda tekla do hamak, ale většinou ne moc. Kdo měl v hamace ještě karimatku, byl v pohodě a hlavně v suchu až do rána. Ovšem po aye toho moc nenaspíte. Jste ve stavu spíše meditačním, a když se vám podaří odložit tělo, tak si i odpočínáte. To by ale v této fázi již neměl být problém. Připravte se na to, že ráno, i přesto že jste vyspalí, jste jak praštění palicí. Petr to nazval příznačně „jako po operaci“. Přesně tak. Tohle je skutečně ta nejzásadnější operace, jakou jste kdy podstoupili. Ráno tedy žádná euforie, ale pokroky tu jsou, a to obrovské.

Potom jsme se sbalili a kdo chtěl, pojedl trochu ovoce. Celá naše skupina, tedy ta část, která skutečně chce pracovat, už spíše mlčí

a všichni se podle pokynů soustředí především na svůj záměr než na zbytečné povídání. Ono také zpracovat energii tohoto posvátného místa vyžaduje celou pozornost. Dostali jsme pokyny vzít s sebou jen to nejnnutnější, věci na spaní, nebrat žádné jídlo (tady kdo poslechl, byl trochu v nevýhodě, mít s sebou jednu polévku neuškodilo) a vyrazili jsme v doprovodu šamanových synů vstříc vodopádům.

Po zhruba hodině velmi úzkou a neprošlapanou stezkou džunglí přicházíme k řece. Tam jako dva nádherné symboly na jedné straně leží stočený chřestýš a na druhé straně nacházíme velikou zkamenělinu jakéhosi hlavonožce, ve stejné pozici. Bohužel fosilie je dost velká a těžká a nikomu se s ní nechce tahat (po cestě zpět si ji přesto vzal Herman).

Zbytek cesty, asi dvě hodiny, jdeme po břehu nebo korytem řeky. Tady by se boty džunglovky opravdu hodily. Všichni čvachtáme dál, když se spouští silný déšť. Čekáme. Indiáni nemohou najít další cestu džunglí. Nezbyvá než pokračovat korytem řeky. Cesta v dešti je o dost namáhavější. Při brodění proti proudu prudké řeky se jen těžko vybírá, který z pocitů převládá nad ostatními. Vlhké kameny kloužou tak, že máte dojem, že se vám uhýbají. Zamotáváte se do poncha, jež má chránit proti vodě, která vás již stejně obklíčila. Cíl je bůhví jak daleko a je vám jasné, že teď několik dní neuschnete. Kolem vás je čarokrásná příroda. Úžasná vegetace, kytky, které doma mají pár centimetrů, jsou mnohametrové. Hrozny květů nejfantastičtějších barev a tvarů. Cítíte tu obrovskou náruč džungle, kterák vás drží s takovou silou, že se v ní malý človíček úplně ztrácí. Cítíte, jak vás pohlcuje. Ztrácíte pojem o čase. Přestáváte vnímat hranici mezi džunglí a vámi. Velkolepé, šílené a neuvěřitelně krásné.

Po další asi půl hodině jsme na místě. Přicházíme k ohybu řeky a slyšíme hukot vody a je tu spousta páry. Vodopády. Jsme konečně na místě, kde kromě několika indiánů nikdo nebyl. Na místě, které

Čakra pátá

ještě není v mapách a nemá jméno. Okamžitě i přestože prší, hledám vhodné místo na focení, jakoby mi vodopády mohly utéct nebo zmizet. Mezitím Dušan, Pepé, Henry, Dominik a Herman vymyčují místo, kde budeme nocovat. Bohužel máme jen několik mačet, a tak jen přihlížíme, jak staví přístřešek na batohy. Pepé se snaží rozdělat oheň. Moc se mu to nedaří. Déšť pomalu ustává, každý hledáme vhodné místo na zavěšení hamaky a přístřešku. Místa je tu opravdu málo a vhodných stromů kolem ještě méně. Nakonec nás spí několik těsně vedle sebe, z igelitů jsme vytvořili společný přístřešek. To se ale později ukázalo jako nepřilíš moudré – po větším dešti se nám to vymstilo. Mezitím přišla za Petrem Petra, že je jí zima a že půjde zpět. No, teplo tu rozhodně není a taky hodně vlhko od vodopádů, ale přesto je to nádherné místo. Poslali jsme s ní tedy Henryho, kvůli bezpečnosti a také proto, že si cestou k vodopádům zranil ruku. Už ráno jsem měl pocit, že s námi nepůjde a jak vidno, předtucha se splnila. Nakonec tady jsme bez Bohumily, Tomáše, Petry a Olgy, kteří zůstali v táboře u šamana. Tam jim bude dobře. Bohumila si stěžovala, že má málo jídla, což je další nepochopitelná věc. Z vlastních zásob jsme jedli jen minimálně, takže všichni máme dost, kromě ní. Ona si totiž veškeré jídlo nechala v Yurimaguas, co ale má v tom obrovském batohu, je mi záhadou. Tedy kromě třicetacentimetrového plyšového medvěda a kamení nasbíraného cestou...

Teď tedy ležíme v hamakách, meditujeme a čekáme, zda se Pepému podaří rozdělat oheň, aby se dala ohřát aya. Jak jsem už psal, studená se nedá pozřít, ale hlavně – teplá je účinnější. Všichni meditujeme průběžně až do rána; dýcháme, abychom se zahřáli a vysušili mokré věci na sobě. Teprve nad ránem se Pepému podaří rozdělat oheň.

Pondělí 24. 2. 2003

Ráno se oheň podařil a v 10.30 začínáme další session. Popravdě tohle místo je tak silné, že se cítíme jako po obřadu, i když večer nic nebylo. Takové místo jsem ještě nezažil (ale pár jich ještě potkáme). Předtím jsem ještě ráno znovu fotil vodopády, tentokrát za lepšího světla. Byl docela problém přejít řeku a fotit, z té síly místa se mi dost motala hlava. Měl jsem strach, abych nespádl do vody i s foťákem. Vše se zdařilo a teď už další session. K účinkům se již vracet nebudu, myslím, že jsem je dosti popsal v minulých kapitolách a kromě toho teď už jsem „jen byl“. Vypít hrnek bylo ale nad mé síly, než jsme dostali radu o plátku citrónu. Pak už to šlo. Petr říkal, že bychom měli průběžně popíjet celý den. Po dvou hodinách v hamace jsem chtěl vstát a jít si pro další, ale zůstal jsem sedět a v této pozici jsem pak strávil několik dalších hodin. Pak jsem si znovu lehl. Prostě nebylo zapotřebí nic a taky nic dělat nešlo.

Odpoledne jsem sešel k řece, kde už byla Magda a Dušan. Sedíme na kameni a mlčíme. Ne že by nebylo co říci, ale není proč mluvit. Pak přišel Petr a povídáme co dál. Pepé se mezitím vrátil z džungle. Vyprávěl nám, že šest hodin prosekával cestu nahoru k dalším vodopádům. Nebyl až u nich, ale viděl je. Prý jsou pět set metrů vysoké, potom se už musel vrátit. Paradoxní je, že cesta zpět mu trvala jen hodinu. Tady je krásně vidět, jak pracný je pochod džunglí, kde není cesta. Moc mne mrzí, že tyto druhé vodopády neuvidíme, ale máme silný pocit, že se ráno musíme vrátit. Jak jsme později zjistili, byl to pocit správný. Následující plán tedy zní: ráno sejít zpět k šamanovu příbytku, tam zůstat jeden den. Měl by mít opět navařeno, a tak se dalšímu obřadu nevyhneme. Odtud brzo ráno (na což jsem opravdu zvědav, už víte, jak to tu chodí, plán je v šest, a když vyjdeme v deset, je to úspěch) pěšky do Cauit, přes Yanayacu a Joseolaya. Mělo by to být pět až sedm hodin pochodu džunglí. Odtud lodí do Yurimaguas, kde přespíme a auty budeme pokračovat do Tarapota pro vybavení do hor, které tam máme. Možná se po cestě zastavíme v rezervaci Pacaya Samiria, kam bychom měli již mít přichystané povolení. To ale jen v případě, že budeme nuceni nocovat někde kolem Lagunas.

Zpátky k vodopádům... Pepé ohřál ayu. Vzhledem k tomu, že jsem si před chvílí dal pár lžic polévky, tak se mi moc nechce. Jsme tu druhý den a nic jsem nejedl. Nechce se mi hned vše vyzvracet. Po dvou dnech bez jídla mi šálek čínské nudlové polévky připadal jako nejlepší kulinářská specialita francouzského mistra kuchaře. Nebo jak v takové situaci chutná kousíček Musli tyčky – to je nepopsatelné.

Honza si statečně jde pro příděl, ale já to pro tuhle chvíli vzdávám. Opravdu nemám morál hned vše vyzvracet. Všichni máme v hamačkách pěkně mokro, jak už jsem naznačoval, náš společný přístřešek se propadl, takže nám napršelo dovnitř všem. A ne málo, když jsem si sedl na karimatku, seděl jsem v kaluži, věci na sobě mám také mokré.

Čeká nás tedy další noc prodýchávání a vysušování, to asi abychom neusnuli, i když na takovémto místě můžete uspat tělo, nikoliv však vědomí. Snad jediný Aleš byl v suchu, měl samostatné místo a obrovský igelit, a tak byl v pohodě.

Úterý 25. 2. 2003

Ráno jsme si dali trochu polévky a pak už šli korytem řeky zpět. Nebyl ani poslední pohled na vodopády, anžto bychom museli přebrodit na druhou stranu, a na to nikdo neměl. Zhruba po deseti minutách cesty potkáváme indiány z vesnice. Jdou nám naproti a nesou vzkaz od zbytku skupiny. Tomáš se sekl mačetou přes dva prsty až na šlachy a Henry má zlomený prst. Nezbyvá tedy než co nejrychleji dolů, abychom Tomáše dostali co nejdříve k lékaři. Otevřená rána v džungli je velice nebezpečná. Nejbližší ošetřovna (ale bez doktora) je v Santa Marii a cestu tam je možné zvládnout za den, když vše půjde dobře. Po dvou hodinách rychlého sestupu jsme v šamanově kempu. Cestou v džungli jsme zaslechli něco velkého, jak seskočilo se stromu, indiáni říkají, že to byl jaguár, ale neviděli jsme jej. Ono možná dobře.

Vaří se polévka, ale měli bychom co nejrychleji pokračovat. Bohužel přichází prudký déšť, který trvá další dvě hodiny. Prší tak vydatně, že bude problém jít dál, hladina řeky stoupla minimálně o půl metru a nás čeká čtyřikrát brod. Navíc máme málo nosičů, Honza po cestě uklouzl a poranil si rameno a někteří z těch, kteří si mohou klidně batoh nést sami, jej přednostně předali nosičům a šli napřed. Nám tu zbývá kupa bagáže převyšující počet lidí, a to nemluvím o holkách, pro které je nést si vlastní výstroj také problém (pravda, kdyby netáhly s sebou do džungle kompletní kosmetiku, vonné tyčinky a další

nezbytnosti, měly by batohy lehčí o pár kilo). Nakonec se rozhodneme, že Dominik, Pepé a já zůstaneme zde a buď ještě večer nebo brzo ráno nám pošlou další nosiče pro zbytek (pořádný zbytek) batohů. Stále mne nepřestává udivovat, jak si někdo může nabalit víc věcí, než unese. Čekáme tedy na nosiče z Yanayaco anebo Joseolaya a mezitím nám tu vůbec není zle. Pepé peče yuku, vaříme kávu, potom čaj yerba luisa. Za chvíli přichází zpět Herman a Petra. Skupina se daleko nedostala, nedokázali přebrodit řeku, jelikož nosiči utekli daleko dopředu. Jde s nimi šaman se svou ženou, aby našli lepší brod.

„Vyrážíme do Joseolaya. Asi po hodině ztrácíme cestu, takže jsme donuceni se vrátit. Henry jde pro Apua a vrací se i Petra a Herman. Asi po půl hodině přichází Apu se svou ženou. Atmosféra houstne, všichni na sebe štěkají, nic není jisté. Vedou nás dál. Zjišťujeme, že jít dál bez průvodců bylo opravdu bláhové. Voda v řece stoupla natolik, že původní cesta není vidět. Stejně nás vedou jinudy. Asi po hodině a půl chůze indiáni nechťejí pokračovat v cestě, že už dojdeme. Začíná se stmívat. Situace je opravdu zoufalá. Nakonec je přesvědčujeme, aby s námi šli dál, protože pokud se vrátí, tak my musíme s nimi. Cesta je děsivá. Bahno, klády, brodění. Ani moře hvězd nad našimi hlavami nás nedokáže nadchnout. Po setmění se pochod ještě zpomaluje. Baterku má každý třetí, spíš čtvrtý. Po cestě Henry ztrácí Bohumilin batoh s penězi a letenkou. Jak se později ukázalo, je na pokraji zhroucení. Bolí ho celá ruka, motá se a má velké bolesti. Je vůbec těžko pochopitelné, že došel. Po dalších třech hodinách dorážíme do Joseolaya. Polovina bagáže zůstala na šamanově chatě. Magdě dávám hamaku, Olze moskytieru. Baráček je plný obrovských švábů...

...přijde mi to šílené, absurdní a zdravým rozumem nepochopitelné. Vlastně je to jeden průšvih za druhým. A když se náhodou nic nestane, tak pijeme džu a vyzvracíme se z podoby. Jsem na šesté dírci u pásku z původní druhé. Všichni odpadli, skupina je zdecimovaná a s minimem

výbavy. Kupodivu a přesto všechno je mi dobře a při pochodu jsem se dostal do obrovského klidu...“

(Honza P.)

My stále čekáme. Pepé opět vaří a my se máme jak v interhotelu. Po více jak dvou dnech téměř bez jídla jsou to skutečně Lukulské hody. Yuka, sapayo a pak ještě salát (nevím z čeho, ale byl výborný). Pomalu nám dochází, že dnes již nikdo nepřijde. Chystáme se na noc a myslíme na zbytek výpravy, jak se jim asi bude nocovat bez vybavení. Budiž to pro každého ponaučení – unést svou bagáž a neodlučovat se od ní. Jdeme spát – řeka krásně hučí. Nosiči by měli dorazit brzo ráno.

Středa 26. 2. 2003

V noci mi byla dost zima, tak jsem si ještě přes celtu přehodil pončo, přetáhl si jej přes hlavu, pak už bylo dobře. Je ráno, čekáme na nosiče. Přišli až ve tři čtvrtě na devět.

AHOJ! Přesuňte se s nosiči do Yoseolaya – cesta vede PRALESEM celou cestu – je to JINÁ CESTA, než kterou jsme šli. Jednou musíte přes řeku na kánoe – ale až těsně před Yoseolaya.

DRŽTE SE PŮVODCŮ – NESMÍTE jim dovolit utéct s batohy! Nám utekli a cesta do Yoseolaya. nám trvala celou noc a byla velice vysilující – složitý terén! Vezměte s sebou KUDLANKU – je v igel. sáčku – nebo ji pusťte – dejte na ni pozor, ať přežije. Za světla trvá cesta jen 2 hodiny – MUSÍTE OKAMŽITĚ VYJÍT – a jít svižně. Pokud budete chtít, hned z Yoseolaya vyražte do Cauti – nebo rovnou do Cahatanas. Já teď musím se zraněnými do Santa María, možná v Yoseolaya budou čekat někteří naši lidé – ale spíš ne. Pepe vše domluví (Dominik může překládat). Dominiku – řekni Pepemu, aby řekl

místním lidem, aby našli po cestě vzorky UÑA DE GATO a vzali je s sebou.

Para Pepe je rista uña de gato, por favor, es importante.

Šťastnou cestu

Pepe musí dát nosičům 50 solů (dal jsem mu 100 solů – 50 pro Šachjana na doplnění za ayahuascu a 50 pro nosiče.

Hned vyrážíme, s sebou máme uvažené pifajo – čeká nás dlouhá cesta až do Cautit. Cesta do Yanayaco ubíhala příjemně, jen jednou jsem musel zastavit a s vodou vylít z boty i kamení. Pozn: znovu doporučuji vojenské džunglové boty, já jsem těmito přechody zničil jedny goretexky.

Skupina mi mezitím utekla, tak jsem za nimi pospíchal. Najednou jsem na cestě narazil na batoh a nikde nikdo. Volám džunglové úú (na to se obvykle indiáni ozvou), ale nic. Volám znovu, něco se ozvalo, Dobu čekám. Po dlouhé chvíli vylezl z džungle indián, který si tam patrně odskočil, hodil si batoh na záda, prohlásil vamos a začal utíkat. Zkusili jste někdy stačit indiánovi v jeho vlastním terénu, když on pospíchá a vy ještě máte na zádech batoh? Já to zkoušel, ale marná snaha. Nicméně za další půl hodinu jsme byli v Yanayaco, koupili si nějaké banány a odpočívali. Cesta trvala jedenapůl hodiny. Pak ještě jednou tolik do Joseolaya. Tam na nás čekal zbytek výpravy, kromě marodů, kteří šli s Petrem napřed. Celá cesta od šamana do Joseolaya nám trvala tři hodiny. Když jsme šli tam Bohumiliným tempem – bylo to pět. Na místě zbylo ještě trochu polévky, skromně jsme pojedli, počkali, až se ostatní sbalí, což samozřejmě trvalo výrazně déle, než byl plán, a šlo se do Cautit. Nosiči chtěli jít napřed, snažil jsem se je pozdržet, ale oni věděli, že když nevyrazí teď, za světla se nevrátí, takže to moc nešlo. Vyrazili sami a já za nimi, abych je zadržel. Moc se jim ale čekat nechce. Volám do tábora: „Dělejte,“ aby si pospíšili. Indiáni mne napodobují a mají z toho ohromnou legraci. Abych je nějak zabavil, učím je nějaká česká slova –

opakují po mně a smějí se jak malé děti. Nakonec po dlouhém čekání vyrážíme, a jak se snažím nosičům stačit, abych je pohlídal, je to pro ně výzva a závodí se mnou. Tak na tohle opravdu nemám. Druhou část cesty jsme šli s Honzou a Klaudií a docela dobře si popovídali.

Před Cautit se stala zajímavá věc. Honza poté, co uklouzl na bahně, se zachytil jakéhosi stromu a nevšiml si, že má ostny. Podle jeho slov to byl strom „vypouštěč“ a v jeden moment z něj vysál veškerou energii. Takhle jsem ho ještě neviděl. Zbledl a těch pár metrů do vesnice skoro nedošel. Tam jsme si odpočinuli, pojedli nějaké kokosy, které jsme vyměnili za léky (normálně bychom jim ty léky dali zadarmo, ale už jsme neměli žádné drobné a něčím jsme jim zaplatit museli). Odpočíváme, Honzovi jsem dal „carbosnack“, posilující preparát. Vypadá to hnusně, chutná to hnusně, ale proti aya je to pochoutka. V takové chvíli je to skutečně na místě. Běžel potom jak srna, a to nemluvím o dalších věcech. Chvilími dokonce před sebou hnal indiánského průvodce, který vůbec nechápal, co se to vlastně děje. Patrně bylo nutné si sáhnout na dno. Pak už šlo všechno hladce.

V Cautit jsme najali dvě kánoe, jednu pro zraněné a ty, kteří si mysleli, že již nemohou, a druhou na bagáž. Já si tuhle cestu opravdu užil. Když jsem dal batoh do kanoa, zapomněl jsem si vyndat baterku a pěkně se tím vytrestal. Do Cahuapanas jsme sice došli se setměním, ale dost jsem si to vyčítal. Abychom nešli potmě, tak jsem popoháněl loudající se a taky se jim snažil pomoci. To jsem neměl dělat. Do Cahuapanas jsem pro změnu sotva došel já.

Lazaretní výprava na nás již čekala v místní škole, zatím se jim nepodařilo sehnat loď. Čekáme. Atmosféra je tu – řekněme apatická. Na to že jeli lodí a byli na místě o tolik dříve, nepřipravili ani nic k jídlu. Jen každý skoupil všechnu kolu a vodu a na nás už nezbylo nic.

Je to opravdu zajímavé i teď, s odstupem času. V takových podmínkách, kdy je každý sám za sebe a zároveň musí fungovat jako sku-

pina, charaktery jsou rázem zcela ryzí. Je snadné být štědrý a „duchovní“, pokud má člověk všeho hojnost, ale tady, kde má obyčejná lžíce nebo ponožky cenu téměř nevyčíslitelnou, je všechno úplně jinak. Nemluvě o vodě...

Z toho velkou radost nemáme. Vyrážíme na náměstí koupit nějaké sušenky soda a něco k pití. Koupili jsme pomerančový blivajz naranja, ale zaplatpánbůh za to. Oproti tripple kole je to božský nápoj. Nutno podotknout, že triple kola chutná úplně stejně jako zní...

Večer bylo další povídání – poměrně tvrdé (mohlo se někomu zdát) ale moc fajn. Hlavně o důležitosti a utvrzování záměru. A také o vnitřní přípravě na další fáze naší cesty.

Potom už jsme si šli lehnout, chvíli jsem meditoval, ale pak už jen spal celou noc. Přece jen osmihodinový pochod džunglí si vyžádal své.

Čtvrtek 27. 2. 2003

Ráno jsem se vzbudil, ani nevím kolik bylo hodin, čas tu skutečně není důležitý. V noci jsme mysleli, že přijel rychlý člun pro náš lazaret. Slyšeli jsme hlasité houkání, bohužel to nebyl člun, ale to se místní evangelíci svolávali ve tři ráno do kostela. Ráno jsme došli do řeky pro vodu a uvařili čaj a polévky ze sáčku. Potom už konečně dorazil rychlý člun a prvních osm lidí odjíždí do San Lorenza. Cesta jim bude trvat okolo osmi hodin, v Lorenzu přespí a ráno letadlem do Yurimaguas k doktorovi. Venku prší, sedíme pod střechou na zápraží a je dobře... Jestli se nepodaří sehnat další loď, pojedeme až zítra.

Odpoledne s Pepem vaříme polévku a ještě rýži na cestu. Chyběl mu nějaký olej do rýže, ale opět si poradil. Dal vařit dužninu ze dvou kokosů a ráno měl koksový tuk, který jen do rýže přimíchal – mimochodem bylo to výborné. Odpoledne se vysílačkou podařilo sehnat

loď, a tak víme, že zítra jedeme také. Večer jsem měl opět zpestřen čištěním vařiče, opět se ucpal. Ne, nestěžuju si na MSR, myslím, že je to skutečně velice kvalitní benzínák, ale prostě není stavěn na velkokapacitní kuchyni. Tady na něm vaří patnáct lidí, takže se není co divit. Nicméně že bych si v tom čištění nějak liboval, to zas ne. Musel jsem ho vyčistit 5x, než zase fungoval. Skutečně znám lepší zábavu. Večer jsme se ještě šli mrknout na náměstí. Také jsme se podívali, jak to vypadá u kostela, kde následně večer byla velmi hlučná mše. Indiáni sloučili evangelickou mši s původními obřady a tančí a zpívají. Olga s Bohumilou se tam večer byly podívat a byly z toho nadšené. Ve tři ráno se opět svolávali trubením na mušli – zní to jako lodní siréna zaoceánského parníku.

Pátek 29. 2. 2003

Dopoledne pro nás přijela rápido– bohužel však otevřená. Vypadá to na pořádný déšť, myslím, že si rozloučení s Amazonií ještě užijeme. Lodník je starší pán a podle toho se také chová. Nejprve přijal pozvání jednoho z bohatších vesničanů na caldo (slepičí polévka), už tím jsme nabrali asi hodinu a půl zpoždění. Potom ještě jel na půl plynu. Takže jsme až tak moc rápido nebyli. Potřebovali jsme se do San Lorenza dostat do pěti hodin. Ujišťoval nás, že je to bez problémů, že je to jen tři a půl hodiny cesty (ještě včera to bylo osm). Po třech a půl hodinách jsme zeptali, kolik ještě – a prý dvě. Nakonec to bylo celkově hodin šest. Ale jakých. Černý mrak se blíží a jakmile vyrážíme, vjíždíme do clony velmi prudkého deště. Když se k tomu přičte ještě rychlost lodi – je to pořádná průtrž. Sedíme v louži, a přestože máme poncha, jsme totálně mokří. Magda má krizi – nechce se jí odjet z Amazonie, ale zůstat tu taky nechce...

Cesta relativně ubíhá, nebyt vytrvalého deště, který přestal až půl hodiny před San Lorenzem. Po cestě jsme měli jednu nebezpečnou chvíli. Vjížděli jsme do ohybu řeky, kde se napojuje jiný přítok, a najednou odtud vyjela kánoe. Bylo to o fous, trochu jsme do sebe narazili, ale už jen bokem, takže se nic nestalo. Kdyby to bylo napřímo, tak by to bylo o moc dramatičtější. Když jsme konečně dorazili do San Lorenza, bylo už po šesté hodině. Velkým překvapením bylo, že lazaretní skupina ještě neodletěla, letadlo prostě nepřiletělo – snad zítra. Sice prý odstartovalo z Tarapota a přistálo v Yurimaguas, ale dál nepokračovalo. Teď přišla Klaudie, že nějaká indiánka nabízí jakýsi domorodý lék na gastritidu. Magda se hned hlásila: „Ano, ano, to chceme. A na čo že to vlastně je?“

Ubytovali jsme se ve staré známé indiánské škole. Večer jsme s Honzou vyšli do města. Cestou jsem si ve stánku koupil čokoládu – byla výborná. Hlavně proto, že byla. Potom jsme našli restauraci, kde jsme byli několikrát na jídle, ale už nevařili. Jen měli otevřeno a všichni společně koukali na televizi. Zvali nás, ať přisedneme, ale měli jsme hlad, a tak jsme šli dál. Večer to tady pěkně ožívá. Všichni korzují nebo nakupují, ulice jsou spoře osvětlené. Obchůdky jsou většinou otevřené a sousedé se scházejí na televizi. Kolem jezdí motorikši – prostě zajímavá atmosféra. Nám to najednou připadá jako velkoměsto. Po chvíli nacházíme jinou restauraci, kde se evidentně vaří. Vypadá na zdejší poměry velice luxusně. Je to „kuřeterie“. Nic jiného než pečené kuře tu nemají, ale bylo výborné. Místo brambor dostanete pečené banány, ale ten bramborový druh, takže chutnají obdobně. Dokonce nám dali i tatarku, prostě neuvěřitelné hody. Když jsme dojedli, podívali jsme se na sebe a jednohlasně – „Dáme ještě jedno.“ Přivolali jsme tedy servírku a větou „un mas dos“ jsme si ještě objednali. Tím jsme ji ale dokonale zmátli, jednak se s tím patrně ještě nesetkala a navíc ta naše věta v překladu zní „ještě jednou dvakrát“. Nepřinesla nám tedy nic

a museli jsme jí to vysvětlit znovu, aby uvěřila, že máme ještě hlad. Honza se pak cítil ještě na třetí porci, ale já už bych do sebe nedostal ani kousek. Stejně jsem potom půl noci strávil v podřepu. Cestou zpět jsme potkali Dušana a ten nám řekl, že bude aya, tak jsme trochu pobledli, ale co se dá dělat – držet hubu a krok...

V noci jsem se přes všechno to jídlo nějak nemohl vejít do těla, už jsem zažil lepší chvíle.

Sobota 1. 3. 2003

Ráno to opravdu vypadá na odlet. První skupina se balí a odjíždí do města a skutečně v devět hodin přilétá letadlo a v devět třicet odlétají. Konečně se balíme i my. Jdeme do oficíny letecké společnosti, kde nám váží batohy a zapisujeme sebe i své váhy. Jak zjišťuji, někteří si lichotí a píší méně, tak si raději přidám, tady nejde o soutěž krásy, ale o bezpečnost letu. Letadlo unese 500kg i s posádkou, takže se musíme vejít. Po chvíli se dovídáme, že při přistání v Yuri, vlétl do motoru letadla pták a letadlo tudíž musí na prohlídku do Tarapota. Zase máme dost času, přiletí nejdříve odpoledne.

Jdeme tedy na snídani, provází nás Dominik, který se tu včera pekelně přejedl. Dnes pouze říká, kde co je, ale sám nejí. Dali jsme si lecce con café – mléko s kafem, bábovku (opravdu tady dělají bábovku) a někdo smažená vejce. Je to všechno výborné, ale po třech týdnech čištění je to zrychlovač kroku.

Potom nás Pepé zavedl do místní indiánské galerie, kde dva mladí indiáni malují. Nemají žádné výtvarné vzdělání, ale malují moc pěkně. Pokoušel jsem se ty obrazy nafotit, ale bez světla to moc nejde. Hodně malují ayahuascové vize, snad z těch fotek bude něco poznat. Tuto galerii provozuje bilingvní profesor Paul Pérez Petsa, který je

největším odborníkem na jazyk kmene Agvarunů. To je nejpočetnější indiánský kmen na území Peru. Čítá asi čtyřicet pět tisíc osob. Agvarunové jsou již poměrně dost civilizovaní a tím pádem i docela zkažení... Pepé nám přinesl tašku jakéhosi ovoce, ať si vezmeme, že to má od svého kamaráda, ale že prý toto je takové divné ovoce – rodí JEN dvakrát ročně...

Potom pro nás přijel Aleš, který si někde vypůjčil kolo, že prý se máme rychle vrátit, že letadlo už letí. No, víte, jak to tady chodí. Už letí, znamená, že někde je a že skutečně má v plánu pro nás přiletět. Seděli jsme před oficínou ještě přes hodinu, a teprve když jsem prohlásil, že jdu na kafe, tak vysílačkou zavolali pilotovi, aby už opravdu odstartoval z Yurimaguas. Tak se stalo a my jedeme rikšami na letiště. Neustále nás pronásleduje obava, že jsme moc těžcí. Jak jsem psal, letadlo unese 500kg a my i s bagáží vážíme čtyři sta devadesát šest.

Zhruba po dvaceti minutách přilétá starý Piper Twin Commanche. Pilot Daniel se učil létat v Rusku, takže i rusky mluví. Vyžádal jsem si místo vedle něj a docela jsme pokecali, i když moje ruština už není, co bývala na škole. Daniel má již nalétáno přes tři tisíce hodin, mých šedesát se proti tomu zdá směšných. Přesto když jsme nastoupali do cestovní výšky, mi předal řízení a nechal mne pilotovat. Udělal mi velkou radost. Ostatní zas takovou radost neměli (patrně nedůvěřují mým schopnostem – což nechápu). Ono zas tak o moc nešlo, udržovat přímý let a kurs to jsou první lekce, takže v pohodě.

Z letadla teprve oceníte rozlehlost Amazonie. Nekonečné lány pralesa, obrovské klikatící se řeky se spoustou ramen a přítoků. Obrovské plochy zeleně i vody. Fascinující pohled, a to jsme stále neviděli Amazonku, ta je více na východ, kam se nedostaneme. Vzdálenosti jsou zde obrovské a můžete je překonávat buď lodí nebo letadlem. Obojí vás přijde na podobné peníze, neboť lodníci jsou taková malá mafie a platíte zvlášť pronájem lodi a zvlášť benzín, kde vás vždy

pekelně natáhnou. V podstatě zaplatíte za galony, ale to co skutečně spotřebují v litrech. Nebo také zvlášť pro lodníka, pronájem lodi, benzín a ještě přece benzín na zpáteční cestu... Nebo taky za koně, pak pro majitele koně a ještě na žrádlo pro koně... Dokonce se nám stalo, že jsme se nemohli dohodnout na ceně za benzín (kerosen) a přivolali jsme policii. Ta samozřejmě rozhodla v lodníkův prospěch a o zbytek resp. přebytek se rozdělili. I tohle je Peru.

Letadlo zase má tu nevýhodu, že je musíte zaplnit celé nebo čekat, až se zaplní. Pokud chcete letět a není obsazené, musíte zaplatit zbylá místa. Samozřejmě letadlo může jen tam, kde je letiště. Vláda nechala zbudovat v Amazonii spoustu letišť, ale indiáni jich hodně zničili, aby k nim nemohli prospektoři. Také můžete cestovat „kolektivo“ loděmi, ale ty jsou velmi pomalé, takže tato varianta připadá do úvahy, jen když máte dost času. Let trval zhruba 35 minut a přistáváme v Yurimaguas, řízení si opět převzal Daniel a bez dlouhého přiblížení jemně dosedáme.

Na letišti už na nás čeká Boris. Zůstal v Yuri zařízení nějaká povolení a navíc byl těžký do lodi. Už dokonce vyburcoval policii, když jsme se dlouho nevraceli – plán byl na deset dnů a my tam byli jednadvaacet. Hlavně za ním ale každý den chodila Henryho žena, měla strach a prudila, kde jsme... Byla nám představena. V první chvíli jsme si mysleli, že je to Henryho maminka. Když jsme zjistili, že jde o manželku, byl to šok. Ženy tu patrně stárnou rychleji než muži. Pokud snad někomu přijde zajímavé mnohoženství, tak mít doma takovou a ještě v několikerém vydání... Zlatě v celibátu! Nás u toho napadl jen jeden citát: „Ženatí muži žijí déle, nebo jim to alespoň tak připadá...“ Není divu, že se Henrym tak líbilo v džungli. Tedy respektive že se mu moc nechťelo zpátky.

Ubytovali jsme se opět v hotelu Luis Antonio a koukáme jako blázni. To, co nám při příjezdu připadalo jako malinkaté městečko, je teď

dunícím velkoměstem. V hotelu jsme potkali tři Američany a připadají nám jako z jiného světa. Byli jsme mimo civilizaci jednadvacet dnů a připadá nám, že sem nepatříme. Vzpomněl jsem si na jednu historku o tom, jak trosečníka zachrání loď. Poté co ke břehu dorazí člun, vystoupí z něj kapitán a podá mu stoh novin se slovy: „Čtěte a teprve potom se rozhodněte, zda tam opravdu chcete.“ Přechod je opravdu náročný. Nedovedeme si představit, že spíme v nějaké uzavřené místnosti, prostě všechno je jinak.

Nicméně na hotelovém pokoji jsme se hned dali do praní a já pral tak vehementně, že jsem utrlh umyvadlo. Takže jsem si „přilepšil“ o padesát solů a Honza musel prát ve sprše. Potom jsme vyrazili do města na net. Neozvali jsme se domů tři týdny a ze zpráv, které na nás čekaly, to bylo znát. Nedivím se, původní plán byl deset dnů a tři týdny žádná zpráva. Na dopisech od Káji se odráží i atmosféra v práci, kde mi můj odjezd mají hodně za zlé. Byl jsem s domovem v mentálním kontaktu téměř neustále, ale jen do doby, než jsme byli u vodopádů. To místo má tak silnou atmosféru a ochranu, že žádný kontakt nebyl možný. Vpravdě také byly chvíle, kdy nebylo potřeba vůbec nic. Je pravda, že již teď vidím spoustu věcí jinak a vím, že tzv. normální věci a situace budu zvládat s mnohem větším nadhledem než před odjezdem. I můj vztah k blízkým doznal změny (snad k lepšímu) a snad to bude znát i z mých mailů domů. Člověk musí odjet hodně daleko, aby poznal, co má skutečnou hodnotu a které věci jsou mu opravdu blízké.

Jdeme na večeři, původně jsme se domlouvali s Pepém, že půjdeme do vyhlášené restaurace na pescados (ryby), ale patrně musel za svou ženou (nedivím se, po třech týdnech, a to má hned čtyři), a tak jsme se nesešli. Také na něj celý večer čekala Petra, že půjdou spolu na diskotéku, a byla velmi zklamaná, že z toho sešlo... Jídlo mi teď nějak nedělá dobře. Ne, že by mi nechutnalo, ale ty následky... Večer jsme

se šli ještě projít do města a seděli jen tak na náměstí a pozorovali cvrkot. V jedné chvíli jsem musel vstát a v návalu inspirace jsem neměl jinou možnost než napsat svým kolegům a kamarádům do práce. Byl to docela silný dopis, a jak jsem se zpětně dozvěděl, měli mne za blázna. No, zas tak daleko od pravdy nebyli – alespoň z hlediska „normálního“ člověka.

Honza odpoledne koupil hodinky, abychom měli aspoň jedny do dvojice, poté co jsem je já v džungli ztratil a on utopil. Během následujících hodin je hned ztratil. Asi opravdu nemáme žádné mít. Stejně žádný čas není... Večer jsme ještě potkali Pepého, Dušana a Domínika, jak se ládují na ulici. Prozradili nám, že mají už asi čtvrtou večeři. V té chvíli už mi moc dobře nebylo a tohle mi nepřidalo...

Neděle 2. 3. 2003

Spal jsem nakonec na pokoji a ne na střeše, jak jsem původně chtěl (nedovedl jsem si totiž představit spánek v uzavřeném prostoru), nakonec jsem však většinu noci strávil v sedě a v prostoru ještě uzavřenějším. Ráno jsme ještě s Pepém prošli peruánské „tradiční“ obchůdky – Dušan si chtěl koupit členku, ale nenašel žádnou, která by se mu líbila, měli tam samé tretky, přestože do Yurimaguas moc turistů nejezdí. (Pokud chtějí do džungle, většinou začínají v Iquitos.) Potom jsme ještě zabrousili na tržiště – úžasné panoptikum. Ptal jsem se Pepého na tzv. černý kámen, který se tradičně používá při hadím uštknutí, ale ten prý mají jinde. Jde o zbroušenou kost do tvaru kostky, která je potom několikrát vypalována na žhavém plechu. Že je hotovo, se pozná, když ji přiložíte na rty a neodpadne. Používá se potom tak, že uštknuté místo se rozřízne mezi vpichy od zubů a černý kámen se vloží do rány. Vysaje všechen jed a odpadne

sám, když je jed pryč. Může v ráně zůstat i několik dnů, než sám vypadne.

Autobus (později jsme zjistili, že minibus), kterým bychom měli jet do Moyobamby, měl přijet o půl jedenácté a světe div se, v deset dvacet tam stál. Postupně nakládáme bagáž, a jak už to tu chodí, vyjíždíme ve čtvrt na dvě. Mezitím se muselo sehnat druhé auto, jelikož minibus má sice uvést šestnáct osob, ale ne Evropanů, přece jen jsme trochu větší a tento typ auta je u nás konstruován pro devět osob (později zjistíme, že to jde). Sehnali jsme jeden osobák Toyota – ty jsou tu nejvíce rozšířenou značkou – a do ní jsme si čtyři přesedli. Před cestou jsem si vzal immodium jako pojistku, po té prosezené noci, a nebyl to vůbec dobrý nápad. Funguje tak, že úplně na nějakou dobu zastaví činnost střev, ale v drkotajícím autě s koleny u brady je to peklo. V půlce cesty mne Olga pustila dopředu a teprve když jsem se mohl narovnat, se to o něco málo zlepšilo. Opět jsme přejížděli hory do Tarapota, odkud jsme původně přijeli. Každou chvíli zastavuji auto a fotím, ostatní to mlčky trpí, za což jsem jim vděčen. Nevyfotit tu nádheru by byl hřích. Hluboká údolí, průhledy do kraje, orchideje. Co jsme nemohli vidět cestou sem v noci – vidíme teď. Před Tarapotem jsme ještě stavěli u vodopádů, ale opět už byla skoro tma, takže mi není souzeno je vyfotit.

Nakládáme horskou výbavu, kterou jsme tam měli uskladněnou. Najednou toho mám kupu a po dvaceti dnech v džungli, kde mi stačil dvaatřicetilitrový batoh, si připadám s tou hromadou jako blb. Z Tarapota jedeme už jen pouhé tři hodiny do Moyobamby. Cesta tam má být rychlejší, prý je tam dokonce silnice. Opravdu jedeme na poměry Peru po krásné silnici, ta ovšem zhruba po dvaceti kilometrech končí a brodíme řeku! Dál je zase prašná cesta. Naštěstí jsou ale skutečně některé úseky hotovy, a tak se střídá asfalt s hlínou a kamením. Cesta nám ubíhá a to je hlavní. Konečně po jedenácti hodinách zasta-

vujeme v Moyobambě před hotelem Atlanta. Docela nóbl hotel, je právě jedenáct v noci a přemýšlíme, zda ještě půjdeme do termálních lázní, kde se dobře medituje. Zjistilo se však, že již zavírají a není jisté, zda by tam kvůli nám nechali otevřeno. Jdeme tedy na večeři. Boris nás vzal do Chifa restaurace – místní název pro „čínu“. Obsluha hrozná, jídlo nic extra, ale pro mne to byl přesto svátek. Spal jsem celou noc bez přestávky na míse... což byla opravdu příjemná změna.

Pondělí 3. 3. 2003

Snídali jsme v restauraci za rohem, kde už seděl Petr s Klaudíí. Pojedly jsme a jelo se do termálních lázní. Ty tu fungují už od dob Inků. Napohled žádný zázrak, ale ty bazénky s horkou vodou – učiněná slast. Bylo to moc fajn. Původně se tam mělo společně meditovat, ale Petr nemohl do vody, kvůli bolákům na nohou, a proto pracujeme každý sám. Ve vodě byste neměli být déle než sedm, maximálně deset minut, do té doby přijímáte obrovské množství energie, ale potom se to otáčí a už jen ztrácíte. Je tedy dobré vylézt ven, dát si pauzu a pak znovu do toho. Takto několikrát za sebou. Později jsem se od skupiny odpojil a našel si místo na samotě a tam si příjemně pohodoval. Tedy do té doby, než přiběhla asi patnáctičlenná peruánská rodinka a mně nezbylo než utéct před tím hlukem. Po návratu jsme ještě stihli malé jídlo a net.

V patnáct hodin odjíždíme do Piury. Od hotelu jedeme kolonou motoriků na „terminále“ a nastoupili jsme do pohodlného (tak nám alespoň připadal na začátku cesty) autobusu. Po rozjezdu nám stevardka udělala bezpečnostní školení jako v letadle a každý dostal „blici“ pytlík (taky jako v letadle). Přejížděli jsme totiž vysoké hory. Cesta byla samá ostrá zatáčka a pod námi strmý sráz. Nikoho z nás to

samozřejmě nemohlo zaskočit po tom, co už máme za sebou, ale dost Peruánců pytlíky využilo. Stevardka jim pak donesla ubrousky, vodu a vatu na utření – no prostě bájo servis. Cesta trvala patnáct hodin a po osmi byla přestávka na jídlo, které bylo v ceně. Bylo to ale nějaké hovězí, takže jsme někteří šli vedle na kuře. Po cestě jsme ve španělštině shlédli film „Windtalkers“, u nás se promítal pod názvem Kód Navajo. Po patnácti hodinách trmácení (ale po silnici a v Peru jich moc není) jsme dorazili do Piury. Byl nádherný západ slunce, který jsme ale mohli sledovat jen z autobusu, protože než autobus zastavil na terminálu, bylo po západu, a tudíž i po fotce. Tedy ne že bych měl západů nafocených málo, ale tenhle byl fakt pěkný. Podle průvodce v Piure každý nosí slamák, ale nikoho s kloboukem jsme neviděli. Hned jsme přesedli na jiný bus a pokračovali dál do hor. Tady už na nás naši průvodci použili lest, abychom neprotestovali. Cesta podle nich měla trvat nejdříve tři, potom pět a nakonec osm hodin. Skutečně kdybychom tohle věděli dopředu, asi bychom chtěli někde přespat. Na to ale nebyl čas, potřebovali jsme se co nejdříve přemístit, abychom ještě stihli vše, co máme v plánu. Celkově jsme procestovali asi dvacet osm hodin v kuse, než jsme se dostali k šamanovi Cipriano, se kterým jsme měli pracovat dál. Používá při svých obřadech výtažek z kaktusu San pedro. Kdo četl Castanedu, asi o San pedru něco ví. Obsahuje látku Mezcalin a dá se dobře použít pro „práci“ – pomáhá otevírat šestou čakru.

Šaman bydlí v horách Andes Del Condor poblíž jezera Lago Shimbe. Toto jezero je v Peru známo svou magickou silou podporovat záměr. Jakýkoliv. Jeho síla sice nebyla stvořena pro zneužívání světskými zájmy, ale znáte lidi... Když přijdete k jezeru s čistým srdcem a touhou po poznání – bude vám pomoheno. Pokud chcete peníze nebo moc, tak také. Je to jen na vás. Šaman Cipriano pořádá obřady u jezera pravidelně a zájemců je opravdu hodně. Po jejich motivaci

jsem však raději nepátral. Velkou zajímavostí je, že bývalý peruánský prezident Fujimori vždy před volbami měsíc intenzivně „pracoval“ na svém záměru u tohoto jezera a třikrát byl zvolen. Současný prezident má v nejbližší vesnici dokonce vlastní dům...

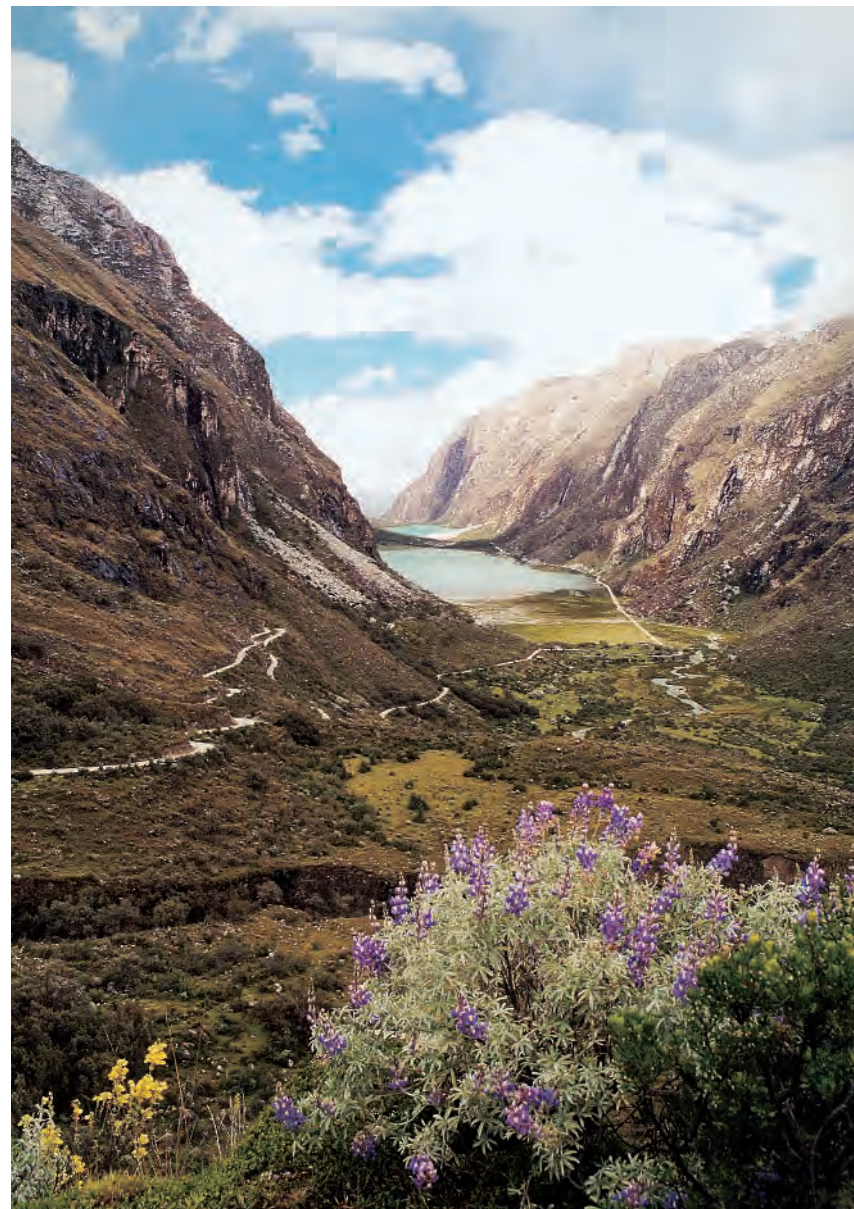
Vrátím se teď k příjezdu k Ciprianovi. Přijeli jsme již tradičně za tmy, a když jsme vystoupili, vesničané nám odnosili bagáž. Hned poté mi došlo, že jsem udělal zásadní chybu, jelikož jsem cestoval v „žabkách“ a vysoké boty nechal v batohu. Čekal nás sestup k šamanovu domu rozblácenou cestou plnou kamení. Utěšoval jsem se, že to snad nebude tak hrozné. Opak byl pravdou. Nebýt Honzy, který mne přidržoval na kluzkém bahně, asi bych si ukopl všechny prsty u nohou a pořádně se vyválel v bahně. Sestup byl dost bolestivý – zase jedna draze zaplacená zkušenost. Před domem naštěstí tekla voda. Umyl jsem se a pak už byla pohoda.

Ubytovali nás v „pokojích“ pro pacienty, kterých tu na šamana čekalo opravdu hodně. Jak jsme se později dozvěděli, ordinoval od šesti od rána většinou minimálně do půlnoci (ještě že tu nemají odbory). Postelí bylo dost, ale scházely matrace, takže jsme nakonec spali čtyři na dvou postelích sražených k sobě, ale také to šlo. Koneckonců jsme byli již pěkně unaveni. Dům je na zdejší poměry opravdu velký, dokonce je zde i elektřina z generátoru Honda a v garáži stojí džíp pick up Toyota. Záchody už tak civilizované nejsou, jak měli možnost někteří vyzkoušet. Večer jsme dostali najíst tortily s ovčím sýrem a ráno byla na wc pěkná fronta... výjimečně jsem se nezúčastnil.

Obvykle se obřad San Pedro koná v noci a trvá od devíti večer zhruba do pěti do rána. Využívá se v něm spousta rituálního náčiní, které jsme si měli možnost prohlédnout. Byl to zajímavý oltář slučující všechny víry, které jen znám. Na oltáři byl Buddha, Kristus, Panna Marie, pyramidy, posvátná zvířata, obřadní meče, misky, kameny a spousta dalších předmětů. Byl vystaven na verandě domu,

abychom si ho mohli prohlédnout, ale jelikož šlo o takovou směsici, první, co nás napadlo, bylo, že jsou to věci, které nám chtějí prodat... Lidé jsou tu úplně jiní. Vůbec je to proti Amazonii jiný svět. Tady již žijí Kečuové – potomci Inků. Tady je to na peruánské poměry taková vrchovina, kopce maximálně nějakých 4000 metrů nad mořem. Domy jsou tu kamenné a je tu docela zima.

Peru je vůbec rozmanitá země. Pouště, vysočina, hory vysoké téměř 7000 metrů. Nížinná džungle, horská džungle a nádherné pobřeží. Pro našince, který když vyleze na Sněžku (a to je páni kopec 1602 m. n. m.), přehlídne skoro celou republiku, je to až neuvěřitelné. Peru je sedmnáctkrát větší než naše vlast...

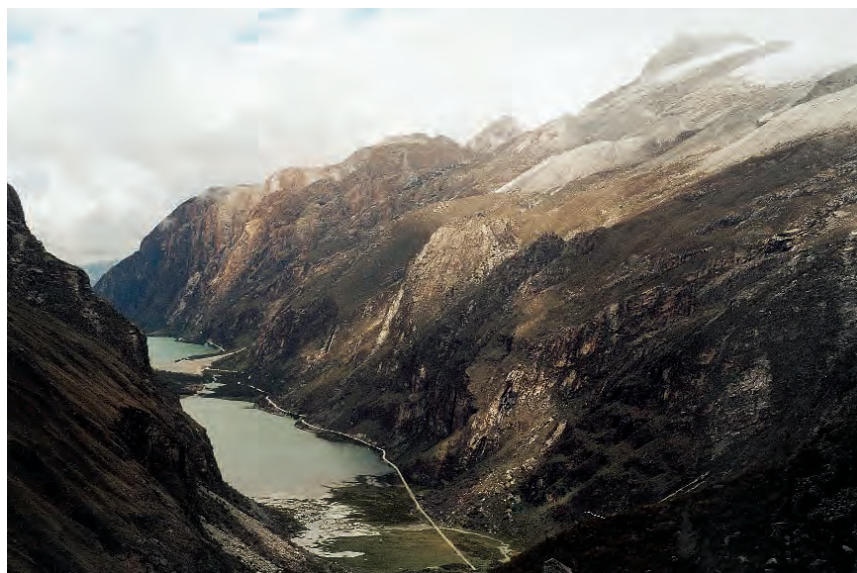
Jezero Chinancocha

Jezero Chinancocha

Kečujská žena opéká morče a připravuje polévku u jezera Chinancocha 3800 m. n. m.

Pohled na jezero Chinancocha z výšky 5000 m. n. m.

Cesta ke kaňonu Santa Cruz

Kañon Santa Cruz

Brána do ráje (Santa Cruz)

Za bránou

Světání ze střechy hotelu v Huarazu

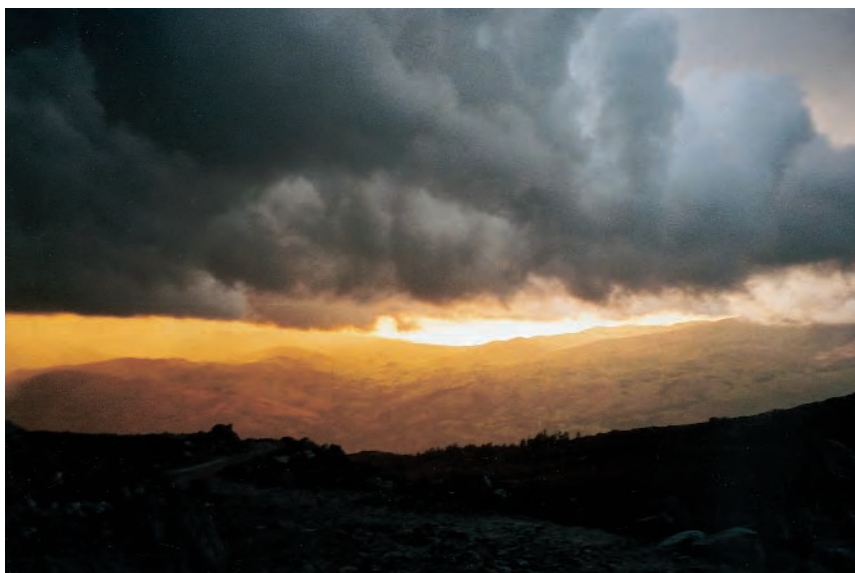

Cestou k horám

Čakra šestá

„Balíme, někdo se otočí a najednou stojíme v němém úžasu. Přímo před námi. Blízko, velmi blízko je nádherná duha.“

„Potom déšť zesiluje a my odcházíme dolů do západu slunce – jak ve špatném filmu.“

Středa 5. 3. 2003

Snídali jsme slepičí polévku v sedm ráno, přestože vstávat jsme kvůli daleké cestě měli už v šest třicet, ale tak už to zde chodí. Honzovi je pěkně blbě a ještě má problémy s boláky na nohou, které má z džungle. Převážím vodu, abychom měli co pít, a vyrážíme do blízké vesnice pro koně, kterými bychom měli jet k jezeru. Říkám blízké vesnice, ale cesta džípem trvala hodinu a půl. K jezeru jsou to prý další tři hodiny cvalem, na což jsem dost zvědav, jelikož půlka výpravy nikdy neseděla na koni. Nakonec se ukázalo, že to byla mystifikace a jsou to tři hodiny krokem (první časový údaj od domorodců, který seděl), ale takovým terénem, který mne přiváděl v úžas. Jak je možné, že si ti koníci nezlámali nohy na každých deseti metrech? Nemá cenu říkat, že tohle by evropský kůň nevydržel. Popravdě nevydržel by ani desetinu. Bylo to hrozné a já se celou cestu modlil za koníka, na kterém jsem seděl, a střídavě se proklínal, že nejsem dost tvrdý, abych slezl. Nicméně když jsem

se na to už nemohl dívat a chtěl slézt, tak Peruánec, majitel mého koně, o tom nechtěl ani slyšet a ještě koníka přetáhl klackem, aby se neloudal. No jiný kraj, jiný mrav. Tak jsem držel hubu.

Když jsem zastavoval na focení, byli kůň i majitel trpěliví, za což jsem jim vděčný. Každý koník, kromě nás, nesl ještě náklad v podobě spacáků, karimatek a stanu, jelikož jsme dostali instrukce, že u jezera budeme mediovat ve stanech. Tady musím pochválit firmu Canon, protože co jsem prováděl s fotoaparátem EOS 300, na to určitě stavěn nebyl. Celý od bláta, jelikož koně po pás brodily bahnem, které stříkalo až na hlavu, a foťák stále funguje. Děkuji. Koníky jsme vybírali na „parkovišti“ u restaurace El Turista, ale nedějte si velké iluze o zdejší restauraci – více snad řekne fotka. Přístřešek se dvěma stoly – to je vše. Zdejší země je úplně jiná než Amazonie. Přejedete pohoří a jste úplně jinde. Ale totálně – jiné kopce, jiné rostliny, jiné lidé. Prostě vše je jinak. Zde již není tolik chudoby, ale také je zde vidět práce. Zatímco indiáni pracují, jen když je to potřeba, zde již vidíte, že se pracuje stále. Myslím, že první způsob je mi bližší.

Po třech hodinách jízdy se před námi opravdu objevuje jezero. Je skutečně (nebo spíš neskutečně) krásné. Jsme ve výšce 3400 m. n. m., prší, je zima, ale to vůbec nevaří. Opravdu nádhera. Takových jezer je v této oblasti asi čtyřicet. Lago Shimbe je nejbližší. Celá tato oblast je už v příhraničním pásmu s Ekvádorem. Ekvádor tvrdí, že toto území je již jejich a Peru zase opak, no místním je to, řekl, bych jedno. Stálo by za to vzít průvodce, koně, vybavení a nějaký čas se tu toulat. Taky by ale bylo dobré vybrat období s lepším počasím (pokud to jde). U jezera je přístřešek, kde si necháváme věci. Půda kolem je rozmáčená, a tak stany stavět nebudeme. Jdeme k jezeru, kde už šaman Cipriano dokončuje obřad San Pedro. Kolem něj je asi dvacet Peruánců, klepou se zimou, ale přesto poté, co vypijí odvar ze San Pedra, se svlékají a k našemu úžasu se koupou v jezeře. Jestli je teplota pět stupňů Celsia nad nulou, tak je to hodně. Říkám si, že do toho bych rozhodně nešel. Nicméně po

našem obřadu se většina z nás svléká a hurá do vody. Voda je pěkně studená, ale nejhorší je oblékání se v tom mrazivém větru.

Samotný obřad probíhá na břehu, Cipriano zpívá a odříkává posvátné texty, před ním je velký obětní kámen, do kterého jsou zastrkány rituální meče. Vše vypadá jak ve filmu Pán prstenů nebo Excalibur. Na oltáři jsou rozloženy všechny rekvizity, o kterých jsem již psal. Cipriano nám z velké lahve od koly nalil každému San Pedro. Potom se měl každý dvacet minut soustředit na svůj záměr a pak už byla zmíněná koupel. Jen pro informaci jaká byla zima, uvedu, co jsme měli na sobě: goretexovou bundu, polartec mikinu, košili a triko. I přes tyto vrstvy nikomu teplo nebylo. Navrch jsme ještě měli poncho kvůli dešti.

Potom už nám nezbývá než rychle opustit jezero. Poslední ohlédnutí, pár fotek a musíme spěchat zpět, abychom se vrátili za světla. Cesta tímto terénem potmě by byla o život koní i nás. Jedeme tak rychle, jak to jen jde, ale koníci jsou již unavení (ještěže jdou směrem domů) a nás už také pěkně bolí zadky. Jsem na jízdu na koni zvyklý a vždy a všude jsem zastáncem anglického stylu, ale absolvovat tuto cestu v anglickém sedle by bylo peklo. Skutečně jsme ještě za světla dorazili na „parking“ koní ve vesnici Lavazza a v restauraci El turista jsme si dali nějaké jídlo. Pak už auty zpět do Ciprianova domu, kde na nás čekali s večeří.

Po jídle Petr hovoří o večerní práci se San Pedrem a o tom, co nás čeká. Ráno se přesuneme dál. Budeme teď pracovat kontinuálně i přes noc, abychom vyrušili tu symboliku zkracujícího se času. Měli bychom jet zpět do Huancabamby a pak na pobřeží. Měli bychom se dostat do „zakázané“ oblasti, která patří jistě petrolejářské společnosti, a pak už do hor Cordillera Blanca, přímo pod nejvyšší horu Peru – Huascarán. Čas se nám již krátí, ale snad to všechno stihneme.

Večerní „práce“ byla v pohodě, jen mi dělalo problém vypít tři deci toho odvaru, je totiž rozpuštěn v alkoholu. Tříděcový panák mi opravdu dělal problémy. Jiní z naší skupiny na tom byli opačně a ještě chtěli

přidat. Chuťově tento nápoj není nijak zvlášť nedobrá, ostatně po ayahuasce chutná vše... Prodíchnali jsme adžnu (šestou čakru) a kromě hodiny ráno jsem vůbec nespál – nepotřeboval jsem to. Nebo spíš tělo spalo, ale vědomí nikoliv.

Čtvrtek 6. 3. 2003

Ráno balíme a první část odjíždí džípem. My ostatní čekáme až pro nás přijede auto. Někteří si na džíp naložili batohy, my s Honzou po předchozích zkušenostech je máme raději u sebe. Člověk nikdy neví. Vlastně ví. Odjezd se malinko zkomplikoval. Dalších pět včetně mne odvezlo příští auto a pro zbytek měl přijet mikrobuse, ale ten stále nejel. Dorazili jsme k autobusu, který na nás čekal. Měl vyjždět v osm třicet a bylo skoro deset. Zapláceno za celou skupinu už měl (autobusy tu čekají na vytížení a teprve potom vyjedou), a jestli tam pasažéři jsou či ne, to už není důležité...

Vyjíždíme bez půlky výpravy. Někteří mají své batohy u nich, a tak je to poněkud nervózní. Naštěstí je s nimi náš průvodce Boris, nemusíme se o ně bát. Spíš máme obavy, kde se sejdeme. Vše ale dobře dopadá. Boris najal mikrobuse a s ním náš autobus dohonili. On ten náš bus už měl něco za sebou. Když jsme si sedli, tak si Honza hned lehl, ne že by byl tak ospalý, ale polohovací sedačky bohužel polohy nedržely, a když jsme roztáhli záclonku, zjistili jsme, že nám dokonce chybí okno... Při přejíždění hor ve výšce kolem čtyřtisíc metrů nám docela chybělo, ještě že jsme u sebe měli bundy. Po příjezdu do Piury jsme přesedli na mikrobuse (collectivo) a pokračovali na pobřeží. Trochu nás pronásleduje obava, že vše nestihneme, ale Petr tvrdí, že ano. Po dalších zhruba dvou hodinách jízdy směrem na Mancoru zastavujeme. Jsme na pobřeží. Bereme jen nejnnutnější věci a jdeme po pláži dál, až nacházíme vhodné místo k přenocování. Všichni jsou notně utrmácení, ale při pohledu na světélkující příboj únava mizí...

Čakra sedmá

Tato noc byla opravdu hodně silná. Zdejší pobřeží je obrovské silové místo, kde skutečně není potřeba spát. Nebo spíše, jak už jsem psal, necháte usnout jen tělo.

„Nocí jako byla tato, v životě moc není. Celonoční meditace za zvuku pacifického oceánu v tomto silovém místě – tady scházejí slova. Opouštění těla, návštěvy jiných civilizací, dokonce konverzace se starými mistry. To vše tu již bylo. S Eduardem Tomášem jsme povídali celé noci a jeho povzbuzování mi zní v uších dnem i nocí. „Ať to stojí, co to stojí,“ přicházel za mnou pravidelně a já mu za to děkuji.

Dnes je ale vše jiné. Pryč je svírající strach, který mne mučil po celý předšlý život, ač jsem se vždy tvářil velmi statečně. Už nemám strach plakat. Už nemám strach se smát na celé kolo. Vždyť SKUTEČNOST se směje stále.

To jen my, kteří se dočasně považujeme za bytost, máme uši, abychom neslyšeli, a oči, abychom neviděli. Jsme opilí svými smysly a okolím, od kterého si necháváme stále diktovat jak žít.

To vše je pryč. Poprvé v životě vidím a dívám se, jakože jsem TO neviděl dřívě. Vždyť je to tak prosté. Otevřít oči a vyjít na slunce. Vyjít ze stínu, slunce tu bylo vždy, to jen ve stínu je zima. Tot' vše....“

Pátek 7. 3. 2003

Ráno je vše jiné.

Koukáme na svítání v němém úžasu. Jsme naprosto vysmátí a spokojení. To byla noc s velkým N. Pokouším se vyfotit východ slunce, ale foťák stávkuje, asi je to i na něj příliš velká síla.

Psal jsem, že původně jsme měli jet do zakázané oblasti, ale Petr na poslední chvíli změnil plán. TADY je TO teď nejsilnější. Měl pravdu, tohle je potřeba zažít. Je zajímavé sledovat jednotlivé lidičky, co to s nimi udělalo. Někdo jen sedí či stojí a kouká na moře. Jiný pobíhá a neví co s energií. Čtyřicetiletá žena běhá do moře a utíká před vlnami jak šestileté děvčátko. Na některých až tak silné změny vidět nejsou, ale každý tu něco nechal.

Odcházíme, musíme dál. Nakonec čekáme u mikrobusu na ostatní jako vždy. Alespoň mám čas dopsat si deník. Odjíždíme jen pár kilometrů na jih do střediska Punta Sol, které být blíž Evropě, je zavalené turisty, ale tady je jen pár lidí, i když je sezóna – zaplatpánbůh... Musím říci, že Pacifik je skutečně nádherný. Všechna moře, která jsem viděl předtím, mi nyní připadají jako špinavé louže. Ta síla a čistota je úžasná.

V restauraci na pláži jsme pojedli a stala se nám s Honzou humorná historka. Přišel za námi Boris a dával nám malý papírek s e-mailovou adresou. Prý je od té slečny za barem a máme jí napsat. Nejlépe oba, ale určitě aspoň jeden... Možná nevěděla koho si vybrat – byli jsme totiž stejně oblečení, stejně zarostlí, jen Honza má vlasy dlouhé a já krátké.

Potom jsme jeli na jih po pobřeží, přes poušť do oblasti zvané Bayovar. To je ta zakázaná oblast, o které jsem hovořil. Je to jedna z nejčistších pláží v Peru, a tak je „logické“, že o povolení ke vstupu musíte požádat naftařskou společnost Petro Peru. Vláda celé toto území ráda

prodala těžařům, jelikož s ním byly jen problémy. V této oblasti je častý výskyt UFO, proto sem jezdily houfy kontaktérů. Jednodušší bylo to prodat a tvrdit, že nic takového se tu neděje. Těžaři celou oblast velmi přísně střeží, a to dokonce tak přísně, že když jsme se v noci blížili, tak naši řidiči odmítli jet dál, že mají strach, aby nás všechny nepostříleli. Prý se tu střílí i bez vyzvání. Přenocovali jsme tedy na jiné pláži, kde nás přivítal majitel pozemku slovy: „Pojďte dál, tady se nemusíte bát, já vás nezastřelím.“...

Další velmi silná noc... opravdu velmi, ale srovnání s tou předchozí nesnesla...

Sobota 8. 3. 2003

Po probuzení jsme viděli, jaký způsobem se loví ústřice z moře. Přijela malá rybářská loď a z ní na člunu vyváželi přepravky s ústřicemi. Nakonec jich byly dva plné nákladní vozy. Když si představím, kolik takových lodí každý den vyjede... síla oceánu je nepředstavitelná. Dostali jsme od rybářů tašku ústřic s sebou a několik jsme jich snědli hned na místě. No, můj cup of tea to rozhodně nebude, a to jednak z důvodu, o kterém jsem psal před chvílí (masová těžba) a jednak i z důvodu, ke kterému se teprve dostanu...

Sbalili jsme se a jedeme do Bayovaru. Jsme všichni napnuti, zda nás tam pustí, jedno povolení již máme, ale to nemusí nic znamenat. TAM nepouští nikdy a nikoho, jak jsme byli později v Čechách ještě utvrzení rodilým Peruáncem. Když jsme přijeli ke vstupní bráně, strážný se samopalem se tvářil dost nevraživě. Zavolal svého nadřízeného a ten nám sdělil, že povolit vstup nám může pouze ředitel celého objektu a ten tu není – byla neděle. Jakoby „náhodou“ se ředitel objevil a po půlhodině vyjednávání nás pustil dovnitř.

RÁJ

4 hodiny v ráji

Kombinace silové zóny a přírodního ráje je pro mne dalším oříškem, jak to popsat. Opět mi scházejí slova. Panenské pláže, jaké nevidíte ani ve filmech, guánové útesy, zálivy, z nichž každý by mohl být vyhlášen nekrásnějším místem světa, nádherný oceán, tisíce krotkých ptáků, tučňáci, lachtani, mořští lvi, to vše na jednom místě, kde nepotkáte člověka. Čtyři hodiny jsme strávili procházením se po tomto úžasném místě a meditacemi. Obdivujeme dokonalost přírody a vnímáme fantastickou atmosféru místa. Vyfotil jsem zde dva filmy, aby ostatní, kteří se na toto místo nedostanou, měli alespoň nějakou představu... Rád bych se tam vrátil, ale už to asi nepůjde. Mimo jiné proto, že ropná společnost toto místo brzo zničí těžbou.

Z Bayovaru jsme mikrobusem pokračovali na jih do Chiclaya, kde jsme přesedli na autobus. Čekal tam na nás Boris, který musel vyrazit o den dříve a koupit lístky. Tady v Peru nestačí lístky zarezervo-

vat, jediná rezervace, která je platná, jsou peníze. Z Chiclaya jsme busem jeli do Trujila. Tam jsme jenom přeházeli bagáž do jiného autobusu a jeli dál pod Huascarán do městečka Huaráz. Autobus byl velmi moderní, při odjezdu jsme opět dostali bezpečnostní školení (chyběli jen plovací vesty pod sedačkou). Nafasovali jsme krabičku s občerstvením (to aby se nikde nemuselo stavět, wc tam bylo také, ale jen „malé“). Vypadalo to na docela pohodovou cestu. Pro mne to ale málem byla cesta poslední.

„Ten den jsme zase hodně cestovali – asi osmnáct hodin. Tato cesta měla trvat hodin dvanáct. Pustili nám nějaký ohavný sci-fi film Bitva o zemi a jeli jsme. Po několika hodinách cesty jsem dostal křeče do břicha. Pokoušel jsem se to rozdýchat, ale stále to nešlo. Po dalších dvou hodinách jsem musel požádat řidiče, aby zastavil a potom ještě dvakrát. Pak už jsem jen seděl venku a dýchal a nemohl nic. Pak pro mne přišel Honza a odvedl mne do autobusu – já sám nebyl schopen pohybu. Jeli jsme dál, a jelikož jsem věděl, že Petr má s sebou anestetikum, tak jsem o něj požádal, protože jsem už nevěděl, jak dál. Píchli mi tedy injekci do břicha a ještě jsem spolkl dva brufeny. No, moc to nezabíralo. Tedy spíš vůbec. Přicházelo to v takových vlnách, kdy to jenom bolelo hodně a pak už se to nedalo vydržet, a do toho přišla ještě horečka. Popravdě už jsem to chtěl zabalit. Po předchozích zkušenostech by to nebyl takový problém, tunelem jsem prošel mockrát a už jsem opravdu chtěl odejít. Bohužel to nešlo.

Nakonec celý autobus sjel z trasy do nejbližšího města k doktorovi. Toho jsme museli vzbudit, byly asi dvě ráno. Pak ještě vypnuli elektriku, a tak jsem při svíčkách dostal do žíly nějakou injekci proti žaludeční infekci a pak už bylo trochu líp. Doktor mi řekl, že mne nebudou operovat čímž mne fakt uklidnil a dal mi nějaké prášky. Na zbytek cesty jsem si vzal karimatku a lehl si do chodbičky mezi

sedadly a už to bylo „v pohodě“. Přemýšlím, zda to byla otrava ústřicemi, či něco úplně jiného...

V Huarazu jsme v jednom hotelu nechali věci, které nepotřebujeme do hor, a šli na snídani.

Neděle 9. 3. 2003

Potom jsme vyrazili do Yungai – městečko, které je nechvalně známé katastrofou v roce sedmdesát. Tehdy lavina kamení pohřbila celé město a s ním i českou expedici. Pod lavinou zůstalo sedmdesát tisíc lidí. Podle některých pramenů by nemuselo být tolik obětí, protože většina lidí byla právě na svých polích na svazích kopců a místo toho, aby tam zůstali a zachránili se, běželi do údolí zachraňovat majetek. Jediní kdo přežili, byly děti v cirkuse a pár dalších dětí, které se schovaly za sochou Ježíše, která také katastrofu přestála bez úhony.

Městečko Nové Yungai je postaveno na troskách toho bývalého a vibračně je to zde opravdu cítit. Strach, velký a silný strach tu září ze všeho kolem. Naštěstí se tu moc nezdržujeme.

Byli jsme svědky nehody, kdy nákladní auto srazilo chodce a ten zůstal ležet se zakrvácenou nohou. Nikdo si ho nevšímal, až když jsme začali volat „médico“, tak jakoby jej vzali na vědomí. Potom přijeli policisté, a místo aby se šli postarat, aby se zraněný co nejdříve dostal do nemocnice, tak šli OBA kontrolovat řidičovy papíry. Nakonec přijel jakýsi kombík, dva chlapíci vzali zraněného za nohy a za ruce a dost necitlivě ho hodili do kufru auta a odjeli. Já vím, jiný kraj jiný mrav, ale přesto máme pocit, že si toto město o další pohromu říká pěkně nahlas ...

Ještě jdeme něco nakoupit na tržiště, hlavně vodu, protože i když jedeme k jezeru ve značné výšce, voda se tam pít nedá. Je tam prý

nějaká bakterie a není to bezpečné. Koupili jsme ještě benzín do vařiče a koku. Z koky se zde vaří čaj, nebo se lístky jen tak žvýkají – kompenzuje to výškovou nemoc, asi se nám bude hodit. Zkoušel jsem na tržišti vyfotit kečujské ženy v pestrobarevných sukních, ale moc se jim to nelíbilo. Jedna po mě dokonce hodila jakýsi lusk a z legrace to nebylo.

Vyjíždíme do národního parku Huascarán. Vstupné pro horolezce je 20 USD a pro turisty 10 USD. Chtěli nás zařadit mezi horolezce, protože máme velké batohy, ale je to spíš tím, aby z nás dostali víc peněz. Nedali jsme se, ale po cestě jsme potkali další dvě kontroly a jim také musíme něco dát. Vyšlo nás to téměř nastejno. Po cestě do Yungai nás na silnici zastavilo policejní auto a že nás prostě dál nepustí. Když pak dostali 100 solů, což je našich zhruba tisíc korun, beze slova vyklidili cestu a my mohli pokračovat dál. Cestou nahoru projíždíme nádherné kaňony s obrovskými vodopády, všude kolem jsou bromélie. Po chvíli zastavujeme a v úžasu sledujeme, jak v údolí nad námi, kam máme namířeno, září krásná duha. Nad tím vším na nás občas vykukne z mraků majestátní Huascarán se svou výškou 6768 metrů.

Teprve teď poznáváme, co jsou to skutečné HORY a co je skutečná velikost a prostor. Vzpomněl jsem si na to, jak mi kamarád po návratu z Nepálu ukazoval fotky Himálají. Obdivoval jsem je moc a on mi na té fotce zhruba formátu A5 vymezil asi pěticentimetrový kousek a povídá mi: „Tak tohle je velký asi jako naše Jizerské hory.“ Ne, že bych mu nevěřil, ale bylo to pro mne těžko představitelné. A teď se dívám do údolí v mém úžasu a vnímám něco podobného. Cesta se stále klikatí, nabízejí se nám stále krásnější výhledy a čím jsme výš, tím víc se blížíme k zasněženým vrcholům hor. Kolem je spousta vodopádů mnoho desítek metrů vysokých. Každý z nich je pro nás přírodní raritou. Prostě nádhera...

Vyjíždíme do výšky 4500 m. n. m. a hledáme tábořiště. Vše je mokré. Sjíždíme níž do kempu u krásného jezera Lago Chinancocha (3850 m. n. m.). Stavíme stany, vaříme polévku, ale úplně na všechny se nedostalo, jelikož se mi opět zapekl vařič. Jdeme si tedy lehnout. Tuto noc jsem byl v naprostém bezvědomí. Tělo si asi vyžádalo pauzu po té příhodě v autobuse...

Pondělí 10. 3. 2003

Naprosto romantické probuzení. Vykouknu ze stanu a vidím siluety koní, jak se pasou v mlze mezi našimi stany. Sbalili jsme se. Indiánky nám uvařily kokový čaj a jedeme do výšek. Fyzicky i vnitřně. Jedeme do výšky 4900 m. n. m. Nachází se tu druhý nejvyšší silniční přejezd na světě (ten nejvyšší je prý v Tibetu). Tam u dalšího jezera rozděláváme stany a čeká nás další meditace. Ihned se vytěsňujeme, a když pro nás po několika hodinách přijel náš mikrobús, vůbec se nám nechce zpět do těla. Každý pohyb trvá dlouho a nám se prostě nechce „být člověkem“. Nicméně zatím ještě jsme, tak se zvedáme k činnosti za volání Klaudie: „Honzovia, balíme!“ ... Tak teda balíme. Co se dá dělat.

Sjíždíme zpět do kempu u jezera Chinancocha, kde pro nás indiánky připravily polévku. Na jídlo ale nemám ani pomyslení. Nakonec jsem si trochu vzal a pak jsem šel k jezeru a zkoušel si zacvičit TaiJi sestavu Yang Lu Chan (Chen Pan Ling). Bylo to super. Takovou lehkost jsem ještě nezažil. Poprvé po deseti letech cvičení to bylo TaiJi. Už jsem necvičil, ale bylo cvičeno.

Zpátky jedou indiánky s námi. V mikrobusu, který je v Evropě určen pro devět lidí, nás jede devatenáct. Taky to šlo, ale daleko bych takto jet nemusel. Sjíždíme zpět do Yungai, kde se ubytováváme v hotelu. Zítra je poslední den celé skupiny. My s Honzou zůstáváme ještě o den déle.

Úterý 11. 3. 2003

Ráno ještě vyrážíme na trh koupit nějaké dárky domů a jedeme opět do hor. Je to poslední den. Přijíždíme ke kaňonu Santa Cruz, kde budeme pracovat. Každý si našel vhodné místo a pokračujeme. Celý kaňon je nádherný přírodní park, do kterého dokonce vede symbolická brána jako do jiného světa. Před branou je kříž a za branou místečko jak z „Hobitína“. Věřte mi, je to skutečně jiný svět. Na konci kaňonu je několik vodopádů do půlkruhu a dalších šest hodin cesty nad nimi je jezero.

Obrovsky silné místo, kde pokud nejste připraveni, Vám vůbec nemusí být dobře. Po návratu jen sedíme opřeni o auto a chechtáme se. Sledujeme klopýtající vracející se kamarády... Přejíždíme ještě do termálních lázní o několik kopců dál (no, kopců – každý měří minimálně tři tisíce metrů). Je tam několik bazénků a vedle nich potok, který je postupně chladí. Ten první je opravdu vařící, ten pod ním je už snesitelnější, ale na koupání to ještě není. Teprve ten třetí je akorát. Tam následuje závěrečná společná meditace řízená Petrem. Takové symbolické zakončení. Pak už jedeme zpět do Huarázu, odkud ostatní jedou autobusem do Limy.

My ještě jednu noc zůstaneme v hotelu Los Nevados.

Středa 12. 3. 2003

Po noci v červeném pokoji v hotelu Los Nevados (opravdu byl celý do laděn do červena – asi byl určen při jiné účely než spaní) nás Klaudie ráno vzbudila, ať se jdeme podívat na nádherný východ slunce. Měla pravdu. Byla to nádhera. Jelikož jsme stáli na střeše hotelu, povedlo se mi udělat i nějaké fotky. Později jsme šli do restaurace

a dali si snídaňové menu – pstruha – bylo to výborné. Pstruzi jsou zde specialitou a na snídani vám dají malého se třemi plátky brambor + kafe, to celé za pět solů.

V plánu máme vyjet k chrámu Willkawain, kde Petr před pár lety byl, ale když jsme tam dorazili, zjistili jsme, že už je z toho turistické místo a atmosféra vhodná pro „práci“ je ta tam. Nasedli jsme tedy do najatého taxíku a jeli dál a výš do hor do průsmyku, který Petr našel v mapě. Bude se tam dobře meditovat. Jedeme hodně vysoko, ale cesta dál je zavalená. Dohodli jsme se s taxikářem, aby nás v sedm večer tady vyzvedl, a jdeme dál pěšky. Doufejme, že nás tady nenechá... Po půlhodině chůze nacházíme vhodné místo. Sestupujeme k obrovským kamenům, které tvoří přírodní kruh, rozbalujeme stany, pro případ deště a vzhůru vzhůru, nebo jak to říci...

„Tady opravdu slova nestačí. Zkušenost toho dne byla dokonalá. „Jsem vším a vědomím všeho. Jsem Mír, nekonečný Mír. Jsem kamenem, obláčkem na obloze, každíčkou hvězdou ve vesmíru, každou bytostí.“ V tom mne napadá, že je třeba jít dál. Za věci, za bytosti až tam, kde není začátek ani konec.

Tomu se nic nevyrovná...”

Je čas se vrátit. Jako signál, že máme balit, přichází mírný déšť, který jako by nám říkal – je čas. Balíme, někdo se otočí a najednou stojíme v němém úžasu. Přímo před námi. Blízko, velmi blízko je nádherná duha. Potom déšť zesiluje a my odcházíme dolů do západu slunce – jak ve špatném filmu. V údolí je bouřka a my to všechno sledujeme a chechtáme se...

Kruh se uzavřel.

Vydal: Jan Rudzinský 2003
© Jan Rudzinský
Foto: Jan Rudzinský, Jan Pletánek
Tisk: Tiskárna Urbánek 2003
Sazba: MAXX